

DỰC

TÔ

THỨC

QUỶ

EDIT

LA STELLA

Mục lục

Lời Giới Thiệu

[Q1] Chương 1: Mở Màn Sự Tử Vong (1)

[Q1] Chương 2: Mở Màn Sự Tử Vong (2)

[Q1] Chương 3: Mở Màn Sự Tử Vong (3)

[Q1] Chương 4: Mở Màn Sự Tử Vong (4)

[Q1] Chương 5: Mở Màn Sự Tử Vong (5)

[Q1] Chương 6: Mở Màn Sự Tử Vong (6)

[Q1] Chương 7: Mở Màn Sự Tử Vong (7)

[Q1] Chương 8: Mở Màn Sự Tử Vong (8)

[Q1] Chương 9: Mở Màn Sự Tử Vong (9)

[Q1] Chương 10: Mở Màn Sự Tử Vong (10)

[Q2] Chương 11: Bản Năng (1)

[Q2] Chương 12: Bản Năng (2)

[Q2] Chương 13: Bản Năng (3)

[Q2] Chương 14: Bản Năng (4)

[Q2] Chương 15: Bản Năng (5)

[Q3] Chương 16: Con Số May Mắn (1)

[Q3] Chương 17: Con Số May Mắn (2)

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ III

Dực Tô Thức Quý

Lời Giới Thiệu

" Kể chi phối tâm lý III / Người điều khiển tâm lý III "

Tác giả: Dực Tô Thức Quý

Thể loại: trinh thám, hiện đại, tình cảm

Edit + Beta: Cải Trắng

Bìa: Cải Xanh

Lời giới thiệu:

Tôi phân tích bọn họ, những thứ đó như là có hình dáng của con người vậy.
[Người điều khiển tâm lý I] đã được xuất bản, [Người điều khiển tâm lý II] đang đợi xuất bản ~~

P/s: Chương 1 đợi ngày mai nha =))))

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ III

Dực Tô Thức Quý

[Q1] Chương 1: Mở Màn Sự Tử Vong (1)

Edit: Cải Trắng

Quyển 1: Mở màn sự tử vong

[Q1] Chương 1: Mở màn sự tử vong (1) - Khúc dạo đầu

Tháng 7 năm 2018.

Đây là một bệnh viện tư nhân, ở tầng bốn tòa nhà có các phòng chăm sóc đặc biệt. Nhưng mà so với những phòng bệnh khác, thì mấy căn phòng này giống phòng nghỉ trong khách sạn năm sao hơn. Thiết kế xa hoa, thiết bị được lắp đặt đầy đủ, ngoại trừ việc nơi này là phòng khép kín, hạn chế các vị khách ' ở bên trong đi ra ngoài.

Ở nơi này vừa có một bệnh nhân khác qua đời, thế nên giờ chỉ có duy nhất một bệnh nhân đang ở phòng chăm sóc đặc biệt.

Giờ phút này, một người phụ nữ xinh đẹp đang nằm trên giường bệnh, cách một lớp cửa kính, bà nhìn chăm chăm vào người cô gái tóc đen ở bên ngoài.

Một người thì luôn tươi cười, một người thì không biểu lộ cảm xúc gì.

Nhìn nhau được vài giây, người đang tươi cười mở miệng trước, thanh âm dịu dàng, để lộ ra sự phong tình: " Cháu đã đến rồi sao ? "

Người bên ngoài không mở miệng, chỉ dùng đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào bà.

Bà cũng không để ý, chỉ tự mình cảm khái một câu: " Thời gian trôi qua nhanh thật đấy, nhớ lúc tôi rời đi, cháu mới được sinh ra, khi đó cháu còn không gọi ... "

" Dì. " Một giọng nói vô cùng bình tĩnh vang lên, cắt ngang lời bà nói.

" Dì, dì ? " Nghe thấy cách xưng hô này, bà cảm thấy có chút sượng đố: " Mộc Cửu, sao tôi chỉ nhỏ hơn bố cháu vài tuổi được. "

Đáng tiếc, Mộc Cửu không có ý định sửa cách xưng hô, nói tiếp: " Dì là tình nhân của Ngôn Phi Văn sao ? "

" Không không, cháu hiểu lầm rồi. Chúng tôi chỉ là bạn bè cũ thôi, nhưng mà, năm đó vì một số việc không đồng quan điểm, nên tôi lựa chọn rời đi. "

Đối với việc này, Mộc Cửu cũng không hứng thú. Cái cô muốn biết chính là: " Sao dì lại trở về đây ? "

Lúc này, thanh âm bà dịu xuống đôi chút: " Vì bảo vệ mấy người, cháu và Ngôn Luật. "

" Ngôn Phi Văn đã đưa ra một quy định, khi ông ấy chết, cho dù là ai đi chăng nữa cũng không được làm tổn thương các cháu. " Cho nên, Kỳ Tuyển một lòng muốn giết chết Mộc Cửu phải trả giá bằng chính mạng sống của mình: " Đúng rồi, quà tôi tặng cho cháu, có thích không ? "

Vẻ mặt Mộc Cửu lạnh nhạt, cô mở miệng: " Tôi thích bánh kem. "

" Được. " Bà gật đầu đáp lời, nở nụ cười thân thiết: " Tôi nhớ kỹ rồi. "

" Còn nữa, tôi không thích đi. "

Không thèm để ý tới sắc mặt của bà nữa, Mộc Cửu xoay người đi ra ngoài.

Đi ra khỏi bệnh viện, cô thấy xe Tần Uyên đang đỗ ở ven đường, cô mở cửa xe đi vào, ngoan ngoãn thắt dây an toàn.

" Thế nào rồi ? "

Mộc Cửu mở miệng, khái quát bằng tám chữ: " Nói dối hết lần này tới lần khác. "

Tần Uyên vốn định hỏi thêm, nhưng giờ có chuyên quan trọng hơn cần làm: " Mới nãy Triệu Cường gọi điện thoại tới, người chúng ta muốn tìm đã tới tự thú. "

Hai tuần trước.

Thời tiết vào tháng sáu, thành phố S phải đón một đợt nóng kéo dài tới vài ngày. May mắn là trong quãng thời gian này tổ trọng án không có vụ án nào, có thể coi là nhàn nhã hơn, không phải đi tới hiện trường làm gì.

Nhưng sáng sớm, Lam Tiêu Nhã vừa mới hết hạn nghỉ phép quay lại đi làm, cô cảm thấy không khí ở đây còn có phần còn lạnh lẽo hơn cả phòng pháp y. Tầm quanh một vòng, cô thấy hình như cái khí lạnh này tỏa ra từ người Mộc Cửu, Mộc Cửu lúc này đang ngồi trên ghế, cúi đầu nhìn di động. Ngón tay cô bấm bấm liên tục, động tác vô cùng thành thạo.

Lam Tiêu Nhã nhìn xong không khỏi nhớ tới ngày mà Mộc Cửu mới tới tổ

trọng án, ngày trước nếu không phải cần thiết thì Mộc Cửu rất ít khi dùng điện thoại, giờ thì điện thoại có thể trở thành vật bất ly thân với cô ấy rồi.

" Đội trưởng, Mộc Cửu làm sao vậy ? Mang thai vất vả quá à ? "

Giờ nói tới em bé nhà họ Tần, so với những đứa trẻ cùng tuổi khác, đứa bé này có thể nói là ngoan như một tiểu thiên sứ. Bình thường đứa bé này không khóc không nháo, thế nên, qua kỳ ở cữ, Mộc Cửu mới nhanh chóng đi làm trở lại được.

" Không phải. " Tần Uyên nói ra lý do khiến người khác khiếp sợ: " Là vì Triệu Cường. "

" Há ? Là vì Triệu Cường ? " Trên đầu Lam Tiêu Nhã như xuất hiện mấy dấu chấm hỏi, sao có thể ??

Đường Dật nghe thấy cuộc đối thoại của hai người liền nói xen vào: " Chị Tiêu Nhã, là thật đấy. Khoảng thời gian trước chị không có ở đây nên không biết thôi, dạo này Mộc Cửu đang thích chơi trò chơi, rồi sau đó cô ấy phát hiện trò mình đang chơi, Triệu Cường đã vượt qua 1000 cửa rồi ... " cho nên là đang chịu đả kích.

Cái người tên Triệu Cường này, chỉ số thông minh bình thường, nhát gan lại còn hay lạc đường, nhưng chơi Tiêu Nhạc rất tốt. Sau khi hẳn phát hiện Mộc Cửu chơi không lợi hại bằng hẳn, hẳn hàng ngày đều khoe khoang trước mặt cô.

--- Em gái Mộc, chơi tới cửa thứ mấy rồi ?

--- Em gái Mộc, hôm qua tôi lại chơi qua chục cửa rồi đấy.

--- Haizz, chơi nhanh quá cũng không tốt, chơi hết còn phải đợi trò chơi

cập nhập phiên bản mới. Em gái Mộc cứ chơi chậm chậm thôi nha.

Triệu Cường vậy mà có thể đả kích Mộc Cửu, đây coi như là kỳ tích của tổ trọng án rồi.

" Mấy người đang nói cái gì thế ? A, chị đã về rồi sao ? " Vừa nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo liền chạy tới.

Lam Tiêu Nhã quay đầu lại nhìn, như có một mũi dao lạnh lòng bay xuyên qua đây vậy.

Đối mặt với ánh mắt kia, Triệu Cường không hiểu chuyện gì nên nhất thời luống cuống: " Sao, làm sao vậy ? "

Sau đó, Triệu Cường bị đuổi đánh.

" Chị, có chuyện gì thì từ từ nói, đừng đánh em. "

" Chơi trò chơi tốt quá cũng là sai sao. "

" A a a a a "

.....

Cuối cùng khi kết thúc đợt ' vận động buổi sáng ' này, Hồng Mi lập tức thông báo có vụ án tìm tới cửa: " Mọi người, có án mạng rồi. "

Sau khi Mộc Cửu về tổ, tổ trọng án lại quay về bảng phân công như ban đầu, năm người sẽ tới hiện trường, những người còn lại ở lại đợi lệnh.

Ước chừng khoảng một tiếng sau, tổ trọng án dừng xe trước cửa một viện bảo tàng tư nhân. Tần Uyên đưa giấy chứng nhận ra, rồi mọi người cùng

nhau đi vào khu vực bị phong tỏa.

Cảnh sát trực ở đó đưa bọn họ tới một gian phòng trưng bày. Đi vào bên trong, cả năm người đều run lên, vì lạnh.

Triệu Cường dùng hai tay ôm chặt chính mình: " Để nhiệt độ thấp thế sao ? Điều hòa ở đây không cần đóng tiền chắc ? "

Một cảnh sát gần đó nhanh chóng giải thích: " Theo như nhân viên công tác thì lúc bọn họ tới nhiệt độ trong phòng đã để như thế này rồi. Hơn nữa, bọn họ không chỉnh nhiệt độ được. "

Tần Uyên nhíu mày, là hung thủ cố tình bố trí như vậy sao ?

Năm người nhìn lại, ở giữa căn phòng trưng bày đặt một tủ kính dài, bên trong là nắp quan tài đã bật mở.

Lam Tiêu Nhã nhìn qua một chút, cô nói với giọng khá chắc chắn: " Giá tiền của quan tài này không nhỏ đâu. "

Triệu Cường ngạc nhiên: " Chị, chị còn nghiên cứu về quan tài nữa sao ? "

Lam Tiêu Nhã trừng mắt nhìn hắn một cái: " Vớ vẩn. "

Bọn họ tiến tới càng gần thì nhiệt độ xung quanh càng thấp, vì điều hòa được lắp ngay bên trên trần nhà phòng trưng bày.

Chờ tới khi tới gần, bọn họ mới quan sát kỹ được quan tài này.

Bên trong là thi thể một người đàn ông.

Trần Mặc và Triệu Cường đem phần kính tháo ra, Tần Uyên thì đem quan

tài bỏ ra chỗ khác, giờ trước mặt mọi người chỉ còn lại thi thể.

Không còn nghi ngờ gì nữa, thi thể này đã được xử lý qua. Mái tóc đen được xịt keo bóng loáng, thân mặc một bộ âu phục màu tối, thắt nơ, những chỗ để lộ da ra bên ngoài không thể nhìn thấy vết thương hay vết máu nào. Người đó cứ yên lặng nằm trong quan tài, như là làm nghi thức cuối cùng trước khi vĩnh biệt.

Lam Tiêu Nhã tiến tới gần hơn để quan sát, cô phát hiện ra: " Thi thể đã bị ướp lạnh hoặc tiến hành làm đông lạnh rồi. "

Thế nên: " Cho nên hung thủ mới để nhiệt độ phòng này thấp, nhằm giữ được nhiệt độ của thi thể này. "

" Sản phẩm triển lãm. " Sắc mặt Mộc Cửu không thay đổi gì, cô mở miệng, ngữ khí cũng bình tĩnh: " Hẳn không muốn sản phẩm do hẳn tạo ra chịu tổn hại... Hắt xì... "

Ở đây đúng là quá lạnh, nếu tiếp tục ở lại đây chắc chắn sẽ bị cảm, cuối cùng năm người quyết định rời khỏi căn phòng trưng bày.

Trần Mặc đi tới phòng điều khiển nhưng không thu hoạch được gì. Đem qua viện bảo tàng đóng cửa, camera bên ngoài hay trong đều tắt hết, Triệu Cường đi hỏi thăm nhân viên công tác một chút, cũng không thu hoạch được manh mối nào có giá trị.

Kết thúc việc điều tra ở hiện trường, tổ trọng án trở về cục. Thi thể và quan tài giá trị xa hoa kia cũng được chuyển về phòng pháp y.

Sau khi xác nhận lại với bên bảo tàng, bọn họ biết được nạn nhân không phải là nhân viên công tác ở bảo tàng, và mọi người ở đó cũng không ai quen biết nạn nhân: " Chị Mi, chị xem gần đây có người dân nào mất tích

không ? Chúng ta cần nhanh chóng xác định thân phận nạn nhân. "

" Hung thủ có vẻ là người rất thông thuộc đường đi trong viện bảo tàng. Trước khi đem thi thể để vào trong này, hẳn đã nhiều lần đi tới đây rồi. Nguyên Phi, cậu và Đường Dật thời gian này theo dõi kỹ một chút, xem có nhân viên nào đáng nghi không. "

" Trần Mặc, phụ trách điều tra một chút ... "

Tần Uyên đang phân công công việc, đúng lúc đó thì Lam Tiêu Nhã chạy nhanh vào.

" Làm sao thế ? "

Sắc mặt Lam Tiêu Nhã không tốt lắm, tựa như cô vẫn chưa bình tĩnh lại được: " Tôi coi như cũng có mấy năm kinh nghiệm làm pháp y, rất ít thứ có thể khiến cho tôi kinh ngạc. "

Mọi người đều hơi khó hiểu, thi thể này nhìn từ ngoài vào trong, đều rất bình thường mà.

" Thi thể này trước đó đã được phẫu thuật, nhưng cái này không phải điểm quan trọng. "

Cô thở hốt hển, tiếp tục nói: " Quan trọng là, nội tạng trong cơ thể nạn nhân không phải là của nạn nhân. "

" Hà ? Nội tạng bị lấy ra ? "

Lam Tiêu Nhã vậy mà lắc đầu: " Không, ý của tôi là, có người sau khi nạn nhân chết đã mổ bụng lấy nội tạng. Sau đó lại lắp nội tạng của một người khác vào các vị trí đó. "

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ III

Dực Tô Thức Quý

[Q1] Chương 2: Mở Màn Sự Tử Vong (2)

Edit : Cải Trắng

[Q1] Chương 2 : Mở màn sự tử vong (2) - Bề ngoài trong sáng, nhưng nội tâm bên trong liệu có dơ bẩn không.

" Bên trong là nội tạng của năm người khác ? "

" Triển lãm sản phẩm. " Tần Uyên bỗng dừng lại nhớ tới mấy từ mà Mộ Cữu nói lúc ở viện bảo tàng: " Xem ra cái hung thủ muốn cho mọi người xem không chỉ có thi thể này, mà còn cả nội tạng bên trong nữa. "

Đường Dật đứng một bên, nhỏ giọng mở miệng: " Cho nên...Nói theo cách khác thì, không chỉ có người đàn ông này là nạn nhân, mà còn tận năm người khác nữa. "

" Trời ơi ! " Triệu Cường nắm tay chặt lại, tức giận nói: " Nếu là như vậy, thì đây là vụ án sáu người thiệt mạng cùng một lúc ! Người chính ta muốn bắt lại là một kẻ giết người liên hoàn. "

Lam Tiêu Nhã tiếp tục nói ra suy đoán của bản thân: " Từ việc giải phẫu cho tới việc khâu lại thi thể, có thể thấy được người này thủ pháp chuyên nghiệp. Có thể là một người học ngành y, hẳn đối với kết cấu bên trong cơ thể vô cùng hiểu biết, năm phần nội tạng đó hầu như không bị hư hỏng chút nào, đều là lấy ra và để vào rất hoàn hảo. Hơn nữa hẳn xử lý khâu chống phân hủy cũng rất tốt. "

" Tiêu Nhã, đã xác định được nguyên nhân tử vong chưa ? "

Cô gật đầu: " Nạn nhân tầm khoảng 55 tuổi, căn cứ vào bề ngoài thi thể có thể thấy nạn nhân là vì thiếu không khí, hô hấp không thông mà tử vong. Bề ngoài không có vết thương do hung thủ tạo ra hay vết thương do bản thân tự vệ, bên trong cơ thể nạn nhân cũng không phát hiện ra thuốc hay đồ có độc. Nhưng làm sao mà hít thở không thông thì chưa xác định được. "

" Còn nữa, tôi tìm thấy trong người nạn nhân có để giấy thiếc bao lấy một

tờ giấy bên trong. " Lam Tiêu Nhã đưa túi vật chứng ra cho Tần Uyên: " Trên tờ giấy viết gì tôi cũng không hiểu lắm. "

Tần Uyên nhận lấy, sau đó buột miệng đọc ra nội dung: " 6-2 ? "

" Đằng trước là hai con số, phía sau là một dấu chấm hỏi. " Về mặt Triệu Cường ngậy ra: " Mã hóa tin tức sao ? "

" 6." Đột nhiên, Mộc Cửu bình tĩnh nói ra một con số: " Biểu thị cho việc hãn đã giết sáu mạng người.

Một thi thể, bên trong là nội tạng của năm người khác, như vậy là có sáu người thiệt mạng.

Đường Dật theo hướng suy đoán này, tiếp tục nói: " Vậy còn 2...ý là hãn muốn giết thêm hai mạng người nữa sao ? "

Hung thủ để lại cái này, không nghi ngờ gì nữa, hãn vẫn muốn phô ra cho mọi người thấy sản phẩm của mình. Nhưng mà, hãn làm điều này là muốn thể hiện cái gì đây ?

Tuy rằng điều này mọi người chưa rõ, nhưng mà rất nhanh, danh tính của nạn nhân đã được xác nhận.

Hồng Mi lấy tư liệu về nạn nhân ra: " Nạn nhân tên là Trịnh Bác Nghĩa, 57 tuổi, là một trong những giáo sư của trường đại học T. Vợ ông ấy mất khi còn trẻ, không có con cái, vào hôm thứ tư ông ấy có tiết ở trên trường nhưng ông ấy lại không lên trường. Về phía nhà trường thì họ không thể liên lạc được với ông ấy, cho tới vừa nãy thì nhà trường đã gọi điện thoại báo cảnh sát. "

Tần Uyên: " Lần cuối cùng bọn họ nhìn thấy Trịnh Bác Nghĩa là vào hôm nào ? "

Hồng Mi trả lời: " Trên thực tế thì họ không thấy ông ấy từ thứ sáu tuần trước, bởi vì mấy ngày sau ông ấy không có tiết, cho nên cũng không lên trường. "

Sau khi hoàn thành khám nghiệm tử thi, Lam Tiêu Nhã bổ sung thêm: " Tuy rằng thi thể này được ướp lạnh, nhưng tôi đoán là nạn nhân tử vong vào thứ bảy tuần trước, hơn nữa là người muộn nhất trong số sáu nạn nhân. "

" Cho nên, trong sáu người thì Trịnh Bác Nghĩa là người tử vong cuối cùng.

" Hung thủ giữ lại ông ấy muện nhất là vì ông ấy quan trọng nhất sao ?
Tổ trọng án quyết định tới nhà Trịnh Bác Nghĩa điều tra trước, trong hồ sơ có khi nơi ông ấy sống là một tiểu khu cách đại học T không xa. Xe chạy tới đó chỉ khoảng mười lăm phút, từ sau khi vợ Trịnh Bác Nghĩa mất thì ông ấy sống ở đây.

Trần Mặc đi vào phòng an ninh lấy camera theo dõi. Tần Uyên, Mộc Cửu, Lam Tiêu Nhã và Triệu Cường tiếp tục đi lên nhà Trịnh Bác Nghĩa ở tầng ba.

Đồng nghiệp ở khoa giám định đã tới hiện trường để lấy manh mối, trải qua một hồi kiểm tra thì bọn họ phát hiện cửa có dấu vết bị cạy mở, nhìn qua là biết một kẻ không chuyên nghiệp làm. Để cạy cửa vào được thì cũng phải mất một khoảng thời gian, nhưng trên cửa không lưu lại bất cứ dấu vân tay nào.

Bốn người đi vào, từ cửa đi vào trong phòng khách, hoàn toàn không phát hiện được dấu vết vật lộn hay ấu dả ở đây. Lúc này, một người bên khoa giám định đi ra từ phòng ngủ: " Đội trưởng Tần, bên trong có phát hiện mới. "

Từ cửa phòng ngủ liếc mắt một cái nhìn xung quanh phòng, một mặt tường có rất nhiều dấu vết do dao tạo nên. Nhìn vào những vết trên vách tường cũng không khó để tưởng tượng ra tình hình lúc đó, người đó đứng ở trước vách tường, cầm dao điên cuồng đâm vào tường, một nhát lại một nhát.

" Tức giận. "

Mộc Cửu đứng ở đằng sau Triệu Cường, đột ngột nói: " Hẳn đang tức giận. "

" Nhưng em gái Mộc Cửu này, hẳn tức giận thì sao trên người thi thể không có vết thương nào vậy ? Mà lại cố tình đem những vết thương này để trên tường ? "

Đúng vậy, trừ bỏ vết mổ trên bụng thi thể, thì bên ngoài không có bất kỳ vết thương nào khác.

Mộc Cửu không trả lời, cô đi tới bên giường. Đôi mắt đen láy nhìn chăm chăm vào túi nilon trước mặt.

Tần Uyên tìm được trên tủ đầu giường một cái điện thoại di động đã tắt

máy. Anh ấn mở máy lên, phát hiện điện thoại không có tí pin nào, anh để điện thoại vào trong túi vật chứng. Sau đó, anh phát hiện ra tầm mắt cô vẫn không nhúc nhích: " Em sao vậy ? "

Sắc mặt Mộc Cửu không thay đổi, nói: " Nếu như lúc đó ông ấy đã chết rồi thì sao ? "

Đã chết.

Nghe vậy, ấn đường Tần Uyên hơi giật, anh hiểu ý của cô: " Em là đang nói... "

Đúng lúc này, Triệu Cường vô tình dẫm vào điều khiển từ xa ở bên cạnh giường, chiếc TV đối diện giường đột ngột mở lên.

" Ừm...a... "

Thanh âm truyền tới mơ hồ đã hấp dẫn toàn bộ người đang ở trong phòng ngủ, người khoa giám định đang làm việc nhiệt tình cũng phải dừng động tác lại. Hơn mười đôi mắt đồng loạt nhìn về phía màn hình lớn.

Màn hình rõ nét, thanh âm đặc sắc, không thể nghi ngờ gì nữa, nó đã đánh thẳng vào đầu óc mỗi người.

Thời gian cứ mỗi một giây trôi qua, người bên trong màn hình lại càng vận động kịch liệt hơn.

Tần Uyên ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở thành viên tổ mình: " Triệu Cường. "

" A! " Triệu Cường bừng tỉnh, hẩn nhanh chóng cầm điều khiển TV lên, tắt đi.

Thanh âm trong nháy mắt biến mất, cả căn phòng bỗng chìm vào sự im lặng quý dị.

" Đây, cái này, đây là ... " Triệu Cường bỗng nói lắp bắp. Thật ra hẩn muốn nói là, cái trên TV chiếu là do nạn nhân lúc còn sống đang xem hay là hung thủ cố tình bật lên.

Lam Tiêu Nhã cũng nhìn về phía bọc nilon kia, cô nhíu mày, sau đó chậm rãi mở miệng: " Hình như tôi biết nguyên nhân gây ra cái chết rồi. "

" Chị, là gì thế ? "

" Sex-associated asphyxia. "

Lam Tiêu Nhã vừa nói xong, Mộc Cửu mở miệng: " Gần giống như việc treo cổ tự tử. "

Tinh !!

" Chút nữa nhớ xem tin nhắn trên wechat, tôi chờ câu trả lời của em! "

Tinh !!

" Chút nữa nhớ xem tin nhắn trên wechat, tôi chờ câu trả lời của em! "

Tinh !!

" Chút nữa nhớ xem tin nhắn trên wechat, tôi chờ câu trả lời của em! "

Tinh !!

" Chút nữa nhớ xem tin nhắn trên wechat, tôi chờ câu trả lời của em! "

Tinh !!

" Chút nữa nhớ xem tin nhắn trên wechat, tôi chờ câu trả lời của em! "

...

Cứ cách một hai giây, là lại có một tin nhắn được gửi tới. Mỗi câu mỗi chữ đều giống nhau y như đúc, cứ copy rồi ghi lại y hệt như vậy, một lúc sau thì thông báo đã đầy màn hình. Cứ như là cô cố tình không xem, thì hẳn gửi tới càng nhiều.

Sau một hồi sợ hãi, cô vươn tay cầm di động lên xem, ngón tay cô run rẩy ấn mở màn hình, nhấn mở wechat lên.

Toàn là tin nhắn được gửi tới từ một người có hình nền màu đen, số tin nhắn hiển thị ở đó là 99+

" Vì sao lại không nhận điện thoại của tôi ? "

" Nhận điện thoại đi. "

" Làm ơn, em hãy nhận điện thoại của tôi đi. "

" Tôi thích em, từ lần đầu tiên gặp mặt tôi đã thích em rồi. "

" Tôi đối với mỗi một câu một chữ đều là thật lòng. "

" Hôm nay tôi tới nhìn em, em vẫn xinh đẹp như ngày nào. Nhưng tôi không thích em mặc váy, nó ngắn quá. "

" Tôi không thích em mặc váy như vậy. "

" Tôi không thích ánh mắt người đàn ông khác nhìn em như thế. "

...

" Ngày cá tháng tư vui vẻ ! Tôi yêu em ! "

" Thay tôi chúc mẹ em, chúc bà có một ngày lễ vui vẻ. "

" Em không nên để lại dấu hiệu cho tôi. "

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ III

Dực Tô Thức Quý

[Q1] Chương 3: Mở Màn Sự Tử Vong (3)

Edit : Cải Trắng

[Q1] Chương 3 : Mở màn sự tử vong (3) - Trò đùa dai

" Tính hít thở không thông " và " Tính treo cổ chết " là hai cụm từ không còn xa lạ gì với tổ trọng án nữa. Trước đó bọn họ đã gặp không ít vụ án như thế, rồi còn xem thêm một số vụ án có liên quan. Có một số phương pháp biến thái sẽ áp dụng để biến nó thành sự hít thở không thông, ví dụ như dùng túi nilon trùm lên đầu, dùng thắt lưng, tất hay dây thừng để thít chặt lấy cổ mình hoặc là tự buộc chặt tay chân của mình lại. Đường hô hấp thiếu dưỡng khí làm cho ý thức của bọn họ rơi vào trạng thái mơ hồ, cái bọn họ muốn là thông qua phương thức này để đạt được khoái cảm.

Nhưng có khi, khoái cảm sẽ tới cùng với tử vong.

Biết thì biết, nhưng nghĩ tới thì vẫn có người cảm thấy kinh ngạc. Triệu Cường đứng đó, há hốc mồm kinh ngạc chắc cũng được một phút, khiếp sợ qua đi hẳn nghĩ tới vấn đề khác: " Chị, có khả năng hung thủ sau khi giết người cố tình ngụy trang hiện trường như này không ? "

" Không có khả năng. " Lam Tiêu Nhã lập tức phủ nhận khả năng mà hẳn đưa ra: " Thông qua kiểm tra, trong cơ thể nạn nhân không có bất cứ loại thuốc nào. Dưới tình huống như thế mà muốn tạo ra sự hít thở không thông thì mặt và cổ nạn nhân sẽ có triệu chứng, cho nên... "

Triệu Cường nghe xong vẫn thấy bối rối: " Cho nên lúc đó giáo sư đã dùng túi nilon để tự làm mình chết ngạt ? "

Lam Tiêu Nhã lấy túi nilon ở trên giường cho vào túi vật chứng: " Trở về kiểm tra một chút là biết ngay thôi, để xem vật này có phải 'hung khí' hay không. "

Nếu đúng là như vậy, thì một vị giáo sư nổi danh ở trường đại học bỗng nhiên chết một cách không rõ ràng, thật sự là...một lời khó có thể nói hết.

Một lát sau, Trần Mặc đi camera theo dõi đã trở lại: " Đội trưởng, lần cuối cùng nạn nhân xuất hiện là vào thứ bảy lúc ba giờ chiều. Ông ấy từ bên ngoài trở về tiểu khu, sau đó thì không ra khỏi cửa nữa. Còn một phát hiện quan trọng nữa, đó là rạng sáng chủ nhật đột nhiên camera theo dõi hỏng, mãi cho tới sáng hôm sau mới sửa được, điều này không ngoại trừ việc có người khác phá hỏng. "

" Trịnh Bác Nghĩa tử vong vào thứ bảy, nhưng tới sáng chủ nhật thì camera theo dõi bị phá hỏng. " Hiển nhiên, điều này đã xác nhận lời nói của Lam Tiêu Nhã là đúng. Ông ta không phải là do hung thủ giết, mà là chết một cách ngoài ý muốn, một lời khó có thể nói hết.

Giọng nói bình tĩnh của Mộc Cửu chậm rãi vang lên: " Hẳn rất tức giận, bởi vì không thể chính tay mình giết chết người này. "

" Nhưng hung thủ không phát tiết sự tức giận đó trên người nạn nhân. " Tần Uyên nhìn về phía bức tường đầy vết dao, anh có thể cảm nhận được hẳn phải kiềm chế, hung thủ không phải là một người điên cuồng giết người tới mất lý trí. Cho dù có biến cố đột nhiên xuất hiện, hẳn cũng biết bản thân mình nên làm thế nào.

" Sản phẩm triển lãm. " Tuy rằng bây giờ Mộc Cửu không hiểu được nguyên nhân tại sao hung thủ làm thế, nhưng cô biết là: " Hẳn hy vọng mình sẽ có một sản phẩm như vậy để trưng bày trước tất cả mọi người. "

" Trước mắt có thể chắc chắn hung thủ không phải người tùy tiện chọn mục tiêu. Giữa hẳn và Trịnh Bác Nghĩa có quan hệ nào đó. "

" Còn nữa ... " Tần Uyên đi tới gần bức tường, anh đưa tay chạm vào vết dao cách mình gần nhất: " Hẳn cao khoảng 1m7 trở lên. "

Lam Tiêu Nhã: " Tầm 1m7, hẳn có lẽ cao hơn tôi một chút. "

Mộc Cửu ở một bên không lên tiếng, yên lặng áng chừng bước chân, sau đó tầm mắt cô rơi vào kệ sách để dựa vào bức tường.

Từ góc của cô có thể thấy được sáu hàng sách. Mọi thứ trên kệ sách đều được xếp ngay ngắn, chỉ có quyển sách ở giữa hàng thứ ba dường như từng bị rút ra mà không được để tử tế lại, phá hủy sự ngăn nắp của hàng sách.

Mộc Cửu nheo đôi mắt lại, cô đi tới trước kệ sách, cô lập tức rút quyển sách đó ra.

< Sách toán cấp ba >

" Sách toán cấp ba ? Trịnh Bác Nghĩa đã từng dạy cấp ba ? "

Thạch Nguyên Phi tìm thấy hồ sơ của Trịnh Bác Nghĩa, hần nhanh chóng nhìn thấy đoạn thời gian này: " Đúng là từng dạy, từng dạy ở trường cấp ba phụ thuộc Minh Ích, nhưng mà đó là chuyện của 20 năm trước rồi. Lúc đó, môn ông ấy dạy là toán. "

Triệu Cường nghe xong lập tức lên tiếng: " Xem ra, sách dạy này là do hung thủ cố ý lấy ra, tôi đã nhìn qua kệ sách đó rồi, đa phần đều là sách về các nhân vật nổi tiếng, lịch sử văn học gì đó, còn quyển sách này chắc chắn có gì đó bất thường. "

Đường Dật ở một bên cũng suy nghĩ trong chốc lát, sau đó nói ra suy đoán của mình: " Tôi cảm thấy hung thủ như muốn dẫn đường cho chúng ta, hẳn biết chúng ta chắc chắn tra được thân phận nạn nhân, rồi còn đến nhà nạn nhân nên hẳn mới để quyển sách này ở đó. Dường như hẳn hy vọng chúng ta tra ra cái gì đó. "

Những người khác cũng có suy nghĩ giống thế.

Tần Uyên: " Xem ra chúng ta cần phải tra một số chuyện của Trịnh Bác Nghĩa khi ông ấy đang dạy ở trường Minh Ích rồi, xem xem trong mấy năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "

Tần Uyên và Mộc Cửu đi tìm hiểu chuyện năm đó của Trịnh Bác Nghĩa, từ khi ông ấy vào đó đảm nhiệm vai trò thầy chủ nhiệm. Bây giờ, Tổng chủ nhiệm đã về hưu, nhưng chuyện liên quan tới Trịnh Bác Nghĩa, ông có ấn tượng.

Đối với Trịnh Bác Nghĩa, Tổng chủ nhiệm đánh giá khá cao: " Thầy Trịnh à, thầy ấy là một người khá tốt, nói chuyện cũng coi như dí dỏm hài hước, cho nên quan hệ giữa thầy ấy và học sinh khá tốt. Năm đó, khóa được thầy ấy dạy toán là khóa học tốt nhất. "

Ấn tượng của Tổng chủ nhiệm với thầy Trịnh giống y hệt vị giáo sư họ Trịnh nổi tiếng của đại học T, dù là nhân phẩm hay dạy học thì Trịnh Bác Nghĩa đều xuất sắc.

Tần Uyên tiếp tục hỏi: " Vậy sao sau đó thầy Trịnh lại rời khỏi trường ? "

" Đi đào tạo chuyên sâu, tôi nhớ lúc đó cậu ấy đi tới đại học T. "

" Ông ấy Minh Ích mấy năm, liệu có xảy ra chuyện gì không ? "

" Không xảy ra chuyện gì cả. " Tổng chủ nhiệm trả lời rất nhanh, sau đó ông còn hỏi thêm: " Đồng chí cảnh sát, rốt cuộc thầy Trịnh đã xảy ra chuyện gì vậy ? "

Mộc Cửu ngược mắt lên, lạnh nhạt mở miệng: " Ông ấy mất rồi. "

Tổng chủ nhiệm kinh ngạc, trên mặt khó giấu được sự khiếp sợ: " Đã mất ?? "

" Đúng vậy, ông ấy đã mất, thế nên... " Mộc Cửu dừng lại, sau đó nhìn thẳng vào mắt ông: " Vẫn là vấn đề vừa rồi, mấy năm đó ở đây có phát sinh vấn đề gì không ? "

Tổng chủ nhiệm bị đôi mắt kia nhìn chăm chăm thành ra có chút sợ sệt, cảm giác như cả người ông bị đôi mắt kia nhìn thấu.

Chuyện đã tới nước này rồi, Tổng chủ nhiệm đành nói ra: " Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì, chẳng qua là có nữ sinh từng đến tố cáo cậu ấy. "

Một học sinh đi tố cáo người thầy ưu tú như thế ? Lại còn là nữ sinh tố cáo, lại liên tưởng tới cái chết của Trịnh Bác Nghĩa, Tần Uyên như đã đoán ra được một chút, nhưng mà anh vẫn hỏi lại: " Tố cáo cái gì ? "

" Quấy rối tình dục, nhưng sau khi điều tra mới phát hiện đó là trò đùa dai của cô nữ sinh đó. Chính cô ấy sau đó cũng thừa nhận, sau này không phát sinh ra chuyện tương tự nữa. "

Tần Uyên nghe vậy liền nhíu mày: " Trò đùa dai ? "

Ngữ khí của Tổng chủ nhiệm nhẹ nhàng: " Trẻ nhỏ trong giai loạn nghịch ngợm chứ sao, nhưng mà vì chuyện đó mà Trịnh Bác Nghĩa mới chú ý tới cô gái ấy. "

Mộc Cửu: " Vì sao lại nói như vậy ? "

" Bởi vì sau đó hai người họ kết hôn. "

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ III

Dục Tô Thức Quý

[Q1] Chương 4: Mở Màn Sự Tử Vong (4)

Edit : Cải Trắng

[Q1] Chương 4 : Mở màn sự tử vong (4) - Các bạn! Các bạn đang cứu lấy tôi hay đẩy tôi xuống địa ngục vậy ?

Vợ của Trịnh Bác Nghĩa, Đồng Diệu Âm từng là học sinh của ông ấy, lúc ra khỏi nhà Tống chủ nhiệm, Tần Uyên đã lấy được tài liệu từ chỗ của Thạch Nguyên Phi, chứng thực được điều này.

Học sinh giả cho chính giáo viên của mình, chuyện này cũng không có gì kỳ lạ lắm, cũng chẳng hiếm thấy. Nhưng một người đi tố cáo lại đi giả cho chính người mà mình tố cáo, nội dung tố cáo lại là quấy rối tình dục, nghĩ thế nào thì cũng không thấy điều này phù hợp với logic thông thường.

Tần Uyên và Mộc Cửu không tin 'trò đùa dai' mà Tống chủ nhiệm nói lắm, Đồng Diệu Âm trong lời các giáo viên khác là một học sinh ngoan ngoãn an tĩnh. Một học sinh có tính cách như vậy trong những năm đó, thường sẽ không có những hành động như này, cho dù điều tố cáo không phải là thật, thì chuyện này chắc chắn vẫn có ẩn tình.

Thạch Nguyên Phi đã tra được một ít tài liệu liên quan: Sau khi Đồng Diệu Âm tốt nghiệp trường cấp ba Mich Ích xong, cô ấy không vào đại học. Không phải là cô ấy thi không đỗ, ngược lại, thành tích của cô ấy rất tốt, chắc chắn có thể đỗ được một trường đại học.

" Nguyên nhân là từ phía gia đình, bố Đồng Diệu Âm là một con nghiện cờ bạc, tiền trong nhà dùng hết để trả nợ cũng không đủ. Càng không cần phải nói tới tiền học đại học, thật đáng tiếc, thành tích của Diệu Âm luôn rất tốt, toàn là người đứng đầu hoặc đứng thứ hai của lớp. " Người đang kể về thời đi học của Đồng Diệu Âm là cô Ngô, bà là chủ nhiệm lớp Đồng Diệu Âm năm đó. Lúc này, Tần Uyên và Mộc Cửu đang ở trong nhà bà.

" Sau khi tốt nghiệp, Đồng Diệu Âm có lần nào liên lạc với bà không ? "

Cô Ngô lắc lắc đầu: " Không còn liên lạc gì nữa, mấy năm học lớp sau đó cũng không thấy Đồng Diệu Âm tham gia. Tới lúc gặp lại con bé, thì đó là lúc con bé kết hôn với Trịnh Bác Nghĩa. "

Lại nhắc tới Trịnh Bác Nghĩa, Tần Uyên tiếp tục hỏi thêm: " Cô Ngô, hồi còn học cấp ba có lần Đồng Diệu Âm đã tố cáo với người khác là Trịnh Bác Nghĩa quấy rối cô ấy, việc này có thật không ? "

" A, đúng là có việc này, con bé viết cho tôi một tờ giấy, nhưng mà sau đó lại được làm rõ ràng..."

Mộc Cửu nhanh miệng nói ra trước: " Là trò đùa dai sao ? "

" Đúng vậy. " Lý do mà cô Ngô đưa ra không khác mấy so với Tổng chủ nhiệm: " Giai đoạn mấy đứa học sinh phản nghịch đấy, không tránh khỏi có hơi..."

Mộc Cửu lại một lần nữa không khách khí cắt ngang lời bà, sắc mặt vô cùng bình tĩnh: " Giai đoạn mấy đứa học sinh phản nghịch, đây là mấy lời mọi người tự nhận thấy hay là Trịnh Bác Nghĩa nói với mọi người ? "

Bị một người nhỏ tuổi cắt ngang lời tận hai lần, cô Ngô cảm thấy mặt mũi của mình như mất sạch, không khỏi có chút bất mãn. Nhưng nghe thấy nửa câu sau của Mộc Cửu, sắc mặt bà lại chuyển thành xấu hổ.

" Nhưng...Khi chúng tôi điều tra tiếp thì chuyện này thực sự là vậy. "

" Cô Ngô, mời bà tiếp tục trả lời câu hỏi của chúng tôi, là mọi người thấy thế hay là Trịnh Bác Nghĩa nói ? "

Bị Tần Uyên truy hỏi, sắc mặt cô Ngô càng kém hơn, do dự một lúc, bà mới ập úng trả lời: " Đúng thật là...Trịnh Bác Nghĩa nói với chúng tôi. " Nói xong, bà lại vội vã bổ sung thêm: " Nhưng mà, chúng tôi có nói chuyện qua với Đồng Diệu Âm rồi, đây đúng là một trò đùa dai. "

Tần Uyên lập tức bắt được điểm quan trọng trong lời nói của bà: " Cho nên, nhận được thư tố cáo, đầu tiên là mọi người cho đó là tố cáo giả, sau đó mới đi tìm hiểu thư tố cáo giả này ? "

Trong nháy mắt, mặt cô Ngô đỏ lên, ập úng không biết phải trả lời như thế nào: " Tôi....điều này... "

" Hai mươi năm trước, một học sinh nữ phải lấy bao nhiêu dũng khí mới có thể đi tố cáo chính giáo viên của mình, mọi người đã nghĩ tới điều này chưa

? "

" Máy người cho đó là thư tố cáo giả, ông ta có thể ép cho cô ấy sửa lời khai lại, máy người đã nghĩ tới khả năng này chưa ? "

Từng chữ từng từ Tần Uyên nói ra đều đánh thẳng vào nội tâm bà, cô Ngô nhất thời không biết nói gì, mãi một lúc lâu sau mới nghẹn ngào giải thích: " Thầy Trịnh Bác Nghĩa không phải là người như vậy. "

" Nếu thật sự là quấy rối tình dục, vậy sao sau đó Diệu Âm lại kết hôn cùng với Trịnh Bác Nghĩa ? Máy người thử nói xem nào ? " Đúng là ban đầu trong lòng mọi người đều rất nghi ngờ, nhưng sau khi hai người họ kết hôn, lòng nghi ngờ đó cũng tan biến. Đúng vậy, làm gì có người bị hại nào lại gả cho chính người hại mình chứ ? Trừ khi, thật ra chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Thấy hai người không nói gì, cô Ngô tiếp tục nói: " Diệu Âm là một cô bé rất đáng thương, cũng may là có thầy Trịnh, thầy ấy đã cứu lấy cô bé ra khỏi đó. Giúp con bé vượt qua ngày tháng bình an không nói, còn giúp bố cô bé trả nợ. "

Bà hơi dừng lại, đột nhiên nghĩ tới một chuyện: " Hơn nữa, vụ việc năm đó không chỉ có một người biết. "

Mộc Cửu nheo mắt lại, ngữ khí của cô không có lấy một chút mất bình tĩnh nào: " Còn người khác biết nữa. "

" Đúng vậy, là bạn của Đồng Diệu Âm. "

Tần Uyên ra hiệu, ý bảo bà tiếp tục nói.

Cô Ngô chậm rãi nói tiếp: " Thật ra, chuyện này không chỉ là chủ ý của một mình Diệu Âm, là cô ấy cùng với năm người nữa nghĩ ra, nhưng mà người cuối cùng đi báo tin chỉ có một mình Diệu Âm thôi. "

" Năm người bạn nữa ? "

Tần Uyên và Mộc Cửu liếc mắt nhìn nhau một cái, trong đầu hai người lúc này đều nghĩ tới cùng một điều.

" Chúng tôi cần tên của năm người này. "

Tần Uyên bảo Thạch Nguyên Phi tra tới danh sách lớp Đồng Diệu Âm năm đó, rồi anh nhờ cô Ngô xác nhận lại tên năm học sinh còn lại.

" Lưu Viên Viên, Sở Mộng, Hạ Tiểu Thiển, Từ Điền, Trần Ngọc Hoa. "

Cô Ngô xác nhận chính xác lần cuối cùng: " Chính là năm người này. "

" Nguyên Phi, mọi người điều tra nhanh lên một chút. "

Không đợi tới lúc Tần Uyên và Mộc Cửu lái xe trở về cục, Triệu Cường đã gọi điện thoại tới: " Đội trưởng, tra được rồi ! Năm người bạn tốt đó đã cùng nhau đi du lịch, anh thử đoán xem giờ họ đang ở đâu ? "

Mộc Cửu trực tiếp mở miệng nói ra đáp án: " Mất tích. "

" Đúng vậy, cả năm người họ đều mất tích rồi ! "

" Diệu Âm, cậu đang viết cái gì thế ? "

" Không, không có gì. "

" Không phải là giữa bạn bè với nhau không nên có bí mật sao ? Cậu có coi chúng mình là bạn bè không ? "

" Không, không có, không phải. "

" Vậy cho bọn mình nhìn một chút nào. "

Một bạn nữ trong đó lập tức cướp được tờ giấy, nhìn một lúc xong đột nhiên kêu lên: " Diệu Âm, cậu, cậu muốn tố cáo thầy Trịnh sao ? "

Lời vừa nói ra, bốn người còn lại cũng kêu lên: " Há ? Thật thế sao ? "

" Các cậu nói nhỏ chút đi. " Mặt Đồng Diệu Âm đỏ lên, sau đó cô giành lại tờ giấy, vo thành một đống nhét vào trong túi.

Nhưng mà nội dung bên trong lá thư đều bị năm người kia nhìn thấy hết rồi: " Nhưng mà, Diệu Âm, thầy Trịnh thực sự đối với cậu... "

" Chả trách cứ tới giờ tan học là thầy lại gọi cậu vào văn phòng thầy ấy. "

" Không thể tưởng tượng được thầy ấy là loại người như thế. "

" Đúng thế đấy, nhìn bề ngoài thì rất chín chắn, nhưng không ngờ sau lưng lại như thế... "

Mấy người con gái đó cứ thi nhau mồm năm miệng mười, tất cả đều vây xung quanh Đồng Diệu Âm, mà sắc mặt cô thì lúc đỏ lúc trắng.

" Diệu Âm, bọn mình sẽ bảo vệ cậu. "

" Cậu cứ tố cáo đi. "

" Đúng vậy, tới lúc đó bọn mình sẽ giúp cậu làm chứng. "

Phản ứng của bạn mình làm Đồng Diệu Âm kinh ngạc, cô ngẩng đầu lên cẩn thận xác nhận một lần nữa: " Thật thế không ? "

" Đương nhiên, chúng ta là bạn tốt mà. "

" Bạn tốt đương nhiên là phải luôn giúp đỡ nhau rồi. "

Từng chữ từng từ truyền vào tai cô, nghe vô cùng cảm động, Đồng Diệu Âm rơi nước mắt, đúng là ban đầu cô còn hơi do dự, nhưng giờ cô hạ quyết tâm rồi: " Cảm ơn các cậu, cảm ơn. "

" Diệu Âm, tôi nghe cô Ngô nói em đi tố cáo tôi ? "

" Diệu Âm, tôi làm thế là bởi vì tôi thích em, tôi không có ác ý. "

" Chỉ một chút việc nhỏ như vậy mà em đã cho toàn bộ giáo viên trong trường biết rồi sao ? Truyền ra rồi, người cuối cùng bị tổn thương chính là, là em đấy. "

" Huống hồ, em cảm thấy bọn họ sẽ tin lời em nói sao ? "

Đồng Diệu Âm bị buộc phải lùi về phía sau, ngay sau đó lưng cô chạm vào bức tường lạnh lẽo. Cô cố gắng lấy lại dũng khí của mình, bởi vì cô còn có bạn bè bảo vệ cơ mà, cô nắm chặt tay thành nắm đấm, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt người đàn ông đang cười: " Có, có người sẽ giúp tôi làm chứng. "

" Hừm ? " Trịnh Bác Nghĩa đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên mặt cô, hơi thở của hắn phả vào mặt cô: " Thật không ? "

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ III

Dịch Tô Thức Quý

[Q1] Chương 5: Mở Màn Sự Tử Vong (5)

Edit : Cải Trắng

[Q1] Chương 5 : Mở màn sự tử vong (5) - Bạn

" Chính là năm người này. " Lam Tiêu Nhã đưa bản báo cáo kiểm nghiệm DNA cho Tần Uyên: " Năm cơ quan nội tạng được để vào trong thi thể Trịnh Bác Nghĩa là của năm người này. "

Tuy rằng đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng số người bị hại lên tới năm người, vẫn không tránh khỏi khiến người ta cảm thán: " Trời ạ, cho nên năm người mất tích này hóa ra đều đã chết. "

Lam Tiêu Nhã gật gật đầu: " Xác nhận là sau khi chết mới tiến hành lấy nội tạng. "

Tần Uyên xem xong báo cáo, ngẩng đầu hỏi thêm: " Năm người này mất tích vào ngày bao nhiêu ? "

Hồng Mi đem tư liệu của năm người giao cho Tần Uyên: " Theo người nhà của năm người này nói thì, kế hoạch của các cô ấy là đi du lịch từ ngày 19 tới ngày 24 tháng sáu, là tới thành phố W du lịch. Ngày 19 mọi người đi khỏi nhà, tới ngày 20 thì người nhà các cô ấy phát hiện mình không liên lạc được với họ, di động của cả năm người đều tắt máy. Hơn nữa chuyến du lịch của bọn họ là tự túc, không đi cùng đoàn du lịch nào, người nhà bọn họ nghĩ có chuyện chẳng lành nên tối ngày 20 đã cùng nhau báo cảnh sát. "

" Bọn họ đi tới thành phố W bằng phương tiện nào ? "

Thạch Nguyên Phi lập tức trả lời: " Là tàu tốc hành, tôi tra ra được vé đi của họ rồi, chính xác là bọn họ rời đi vào lúc 4 giờ 25 phút, ngày 19. "

" Người nhà bọn họ có đưa họ tới đó không ? "

" Không, là một người tên Từ Điền đã lái xe tới đón bốn người còn lại. "

Nghe xong báo cáo của mọi người, Tần Uyên mới trầm giọng nói: " Cho nên người nhà bọn họ không biết họ có tới nhà ga hay không ? "

Triệu Cường: " Đội trưởng, anh nghi ngờ bọn họ mất tích từ ngày 19 sao ? "

Tần Uyên gật đầu, nói ra phân tích của mình: " Nếu như họ tới nhà ga, thì hung thủ không có khả năng xuống tay. Mà nếu hung thủ đợi bọn họ tới thành phố W xong, tại nơi đó ra tay giết chết họ thì càng không có khả năng, giết người xong mang thi thể về thành phố S, quá nguy hiểm lại dễ dàng bị bại lộ. "

Người duy nhất quay lưng về phía bọn họ, Mộc Cửu đột nhiên mở miệng: " Bọn họ thực sự tính đi thành phố W sao ? "

Triệu Cường cảm thấy khó hiểu: " Không đi thì mua vé tàu làm gì chứ ? "

" A! " Đường Dật như nghĩ tới cái gì đó, vỗ tay một cái: " Lời Mộc Cửu nói làm tôi nghĩ tới chuyện này, lần đi du lịch này của bọn họ đúng là hơi kỳ quái. "

" Tôi, Trần Mặc còn cả chị Mi nữa, bọn tôi tới nhà năm người này tìm hiểu một số việc. Chúng tôi phát hiện ra năm người này trước kia chưa từng cùng nhau đi du lịch, thậm chí có vài người đã nhiều năm không liên lạc với nhau, hơn nữa lần du lịch này là đột ngột quyết định. "

Trần Mặc bổ sung thêm: " Chính Từ Điền là người chủ động liên lạc với bốn người kia, đề xuất đi tới thành phố W du lịch. "

Qua nhiều năm như vậy, đột nhiên Từ Điền đề xuất cùng mọi người đi du lịch, người lái xe đi hôm đó cũng là Từ Điền. Nghĩ tới đó, ý nghĩ của Tần Uyên hơi lung lay: " Nguyên Phi, tra dấu vết xe Từ Điền ngày hôm đó. "

" Được. "

Sau khi điều tra, lại phát hiện thêm điểm không phù hợp: " Đội trưởng, chúng ta làm mất dấu xe Từ Điền rồi, từ đường Xuyên Bình trở đi không xác định được vị trí xe nữa. Mà vừa vặn camera theo dõi ở đoạn đường đó đang chạy thử, cho nên không cách nào xác định được hành tung. "

Thế mà điểm chính Triệu Cường bắt được lại là tên đường: " Đường Xuyên Bình ? Thành phố S có đường này sao ? "

Lam Tiêu Nhã đưa tay đập một cái vào ót hăn: " Đương nhiên là có, cậu đúng là người mù đường. "

" Chị. " Triệu Cường xoa xoa đầu mình, lộ ra vẻ oan ức: " Đường quá

nhiều, em không thể nhớ hết được. "

Khác hoàn toàn với Triệu Cường, Đường Dật đem bản đồ thành phố S lấy xuống, bắt đầu chỉ: " Đường Xuyên Bình...Tôi nhớ rõ người cuối cùng Từ Điền tới đón là Trần Ngọc Hoa, từ nhà họ Trần tới nhà ga, hình như không đi qua đường Xuyên Bình đâu. "

Nhìn đường trên bản đồ, Triệu Cường cũng nói theo: " Đúng là không đi qua. "

" Thế tình huống của Từ Điền là như thế nào ? " Rõ ràng là bốn người còn lại chưa rõ tình huống lắm.

Mộc Cửu bình tĩnh trả lời: " Để uy hiếp cả năm người thì rất khó, nhưng chỉ uy hiếp một người thì đơn giản hơn nhiều. " Người bình thường, khi tiếp xúc với một người lạ mặt, họ sẽ có sự cảnh giác, nhưng nếu là 'bạn bè' thì sự cảnh giác đó sẽ bị bỏ qua.

Đường Dật cũng cùng ý nghĩ: " Xem ra hung thủ năm trong tay nhược điểm của Từ Điền, làm cho cô ấy lừa bốn người kia đi du lịch cùng mình, nhưng thật ra là dẫn cả bốn người đó vào cái bẫy đã được chuẩn bị sẵn. "

" Nhưng Từ Điền bị uy hiếp, tại sao cô ấy không báo cảnh sát ? Như thế không phải kế hoạch sẽ bại lộ sao ? "

Lật xem tài liệu về năm người này, Tần Uyên lắc lắc đầu: " Chắc chắn hung thủ biết Từ Điền sẽ không dám báo cảnh sát, trong số năm người, cô ấy là người có sự nghiệp và gia đình thành công nhất, nhất định cô ấy không để hung thủ để lộ nhược điểm của mình ra, tạo ra vết nhơ trong cuộc sống của mình. "

" Năm đó, rốt cuộc mấy người họ đã xảy ra vấn đề gì ? "

" Cô Ngô, chúng em xin lỗi mọi người, đây chẳng qua chỉ là trò đùa dai của chúng em và Diệu Âm nghĩ ra. "

Trong văn phòng giáo viên tổ ba, cô chủ nhiệm là cô Ngô đang đứng trước mặt năm học sinh, vẻ mặt khiếp sợ: " Mấy em nói gì cơ ? "

Năm người kia chỉ biết tiếp tục xin lỗi: " Chúng em không nghĩ sự việc lại nháo loạn thành lớn như này, chỉ tưởng nó là một trò đùa nho nhỏ thôi. "

" Đúng vậy, cô ơi, bọn em sai rồi. "

Sự kinh ngạc qua đi, cô Ngô vẫn còn nghi ngờ: " Thật sự là trò đùa sao ? "

" Thật mà! Cô Ngô, tờ giấy tố cáo mà Diệu Âm viết là do bọn em thương lượng cùng nhau viết đấy. " Sợ cô giáo không tin, Từ Điền còn đem nội dung trong tờ tố cáo đó đọc lại lần nữa, nội dung y hệt nhau.

Cô Ngô nhìn lại giấy tố cáo một chút, quả nhiên là giống nhau, cô nghĩ đây đúng là trò đùa dai rồi, lập tức sắc mặt trầm xuống: " Các em đúng là quá quá đáng rồi, chuyện như thế này mà cũng đem ra làm trò đùa được sao ? Cái này liên quan tới thanh danh của thầy Trịnh đấy. Thầy Trịnh bình thường đối xử với các em tốt như thế, giờ các em đáp trả lại thầy như thế này sao ? "

" Cô Ngô, chúng em thật sự biết sai rồi ! "

Cô Ngô vừa lắc đầu vừa thở dài, nghĩ thầm sao mình lại dạy học sinh ra thế này chứ. Nhìn năm cô gái đứng trước mặt hốc mắt đỏ ửng, cô Ngô cũng không nở mắg thêm, đột nhiên cô lại nhớ ra một người nữa: " Vậy Đồng Diệu Âm đâu ? "

Từ Điền đưa tay lau nước mắt, một tay che khóe miệng đang hơi cong lên: " Bạn ấy đang đi xin lỗi thầy Trịnh rồi ạ. "

" Xin lỗi ? Bây giờ mới nghĩ tới chuyện xin lỗi sao ? "

" Chậm, mấy người để chậm mất hai mươi năm rồi đấy. "

Thân thể không thể cử động, miệng thì bị dán băng dính, mấy người bọn họ đều nhìn về phía người đang nắm giữ tính mạng của mình. Hai mắt bọn họ trợn tròn, ở miệng mơ hồ phát ra âm thanh nức nở.

" Trong suốt hai mươi năm nay, mấy người có từng nghĩ tới cô ấy không ? Có lần nào cảm thấy có lỗi với cô ấy không ? "

Năm người kia điên cuồng gật đầu, đáng tiếc, người hỏi lại không thèm để tâm tới, tiếng gầm của cô vang vọng cả tầng hầm: " Không có! Một giây một phút cũng không có. "

Sau khi thở dốc xong, tiếng gầm biến mất, thay vào đó là nhỏ giọng nói: " Mấy người yên tâm, tôi sẽ không giết mấy người ngay lập tức. "

Sự hận thù trên gương mặt của người phụ nữ đó trở nên dữ tợn: " Cô ấy phải nhịn nhiều năm rồi, giờ tới lượt mấy người chịu khổ đi. "

" Khang Tuấn, tới đây. " Cô quay đầu lại, gọi một người đàn ông đang ngồi xõm trong góc: " Khang Tuấn. "

Bị gọi liên tục vài tiếng, cuối cùng người đàn ông đó cũng đứng lên, thân hình hảnh rất cao lớn, nhưng hành động của hắn lại hơi vụng về.

Cô đưa tay lên, vuốt ve ót của hắn: " Các cô ấy giờ rất khó chịu, hay là anh tới giúp các cô ấy một chút đi. "

Ánh mắt hắn nhìn về phía năm người kia, có hơi chần chừ: " Muốn giúp như thế nào đây ? "

" Anh chỉ cần làm cho các cô ấy một chuyện. "

Cô gái trẻ tuổi đó cầm lấy tay người đàn ông, đem bàn tay hắn đặt lên một người trong số năm người đó: " Buổi tối hôm trước, anh đã làm với tôi như thế. "

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ III

Dực Tô Thức Quý

[Q1] Chương 6: Mở Màn Sự Tử Vong (6)

Edit : Cải Trắng

[Q1] Chương 6 : Mở màn sự tử vong (6) - Xuyên qua vẻ hoàn mỹ bề ngoài, là một nội tâm thối rữa.

Điều tra đoạn đường Xuyên Bình tới nửa đêm ngày hôm sau đã có tiến triển mới.

Triệu Cường tới hiện trường trước, không bao lâu sau thì xe đội trưởng cũng tới, Tần Uyên xuống xe trước, sau đó anh vòng qua cửa bên ghế phó lái mở cửa.

Triệu Cường còn đang cảm khái, chắc cũng chỉ có Mộc Cửu được hưởng đãi ngộ như thế này từ đội trưởng, nhưng giây sau hắn đã trợn mắt há mồm vì kinh ngạc.

Người xuống xe thì đúng là Mộc Cửu, nhưng trong tay cô còn ôm một cái bọc nhỏ.

Đây không phải là trẻ nhỏ nhà họ Tần sao !!

Sự khiếp sợ của Triệu Cường hiện lên trên mặt, mãi cho tới khi hai người họ tới gần: " Đội trưởng, em gái Mộc Cửu, đây là....đây là tình huống gì thế ? "

Tần Uyên cũng cảm thấy đau đầu, anh nhìn thẳng nhóc đang ngủ say trong lòng Mộc Cửu, bất đắc dĩ nói: " Hôm nay không biết thằng nhóc này làm sao mà bọn tôi vừa ra khỏi cửa thì khóc, đỡ thế nào cũng không đỡ được, không còn cách nào khác là phải mang nó tới đây. "

Nói tới việc đỡ trẻ con, lúc ở nhà việc đỡ con hoàn toàn dựa vào Tần Uyên với mẹ anh, Ngôn Luật thì muốn đỡ cũng không đỡ được, Mộc Cửu thì không nghĩ tới việc đỡ.

Tuy rằng khi còn nhỏ, Ngôn Luật rất hay được Mộc Cửu dắt đi theo, nhưng mỗi lần Ngôn Luật khóc, Mộc Cửu luôn tỏ ra lạnh nhạt không quan tâm.

Chờ bạn nhỏ Ngôn Luật khóc mệt rồi sẽ không khóc nữa, mỗi lần áp dụng đều thành công.

" Như vậy sao..." Triệu Cường cúi đầu nhìn đứa nhỏ nhà họ Tần, mặt có hai má phúng phính thịt, trông rất đáng yêu. Tay hắn muốn chạm vào mặt đứa bé, nhưng hắn lại sợ đánh thức nó dậy, do dự một lúc, hắn đột nhiên nhớ tới một chuyện: " Có nên tìm một người tới chăm sóc đứa bé này không ? "

Triệu Cường vừa dứt lời, đứa bé đã được trao sang cho hắn, hắn vừa ôm đứa bé vào lòng xong, ngẩng lên lại bắt gặp gương mặt không cảm xúc của Mộc Cửu: " Anh Cường, giao cho anh. "

" Hả ? "

Toàn thân Triệu Cường cứng đờ, tới mặt cũng cứng ngắc: " Sao lại là tôi chứ ? " Sợ đánh thức đứa nhỏ, Triệu Cường chỉ có thể nói nhỏ lại.

Mộc Cửu: " Thích hợp. "

" ... " Chứ không phải vì hắn lớn lên đẹp trai sao ?

Ngay sau đó thì Trần Mặc cũng chạy tới hiện trường, từ trước tới giờ hắn luôn là người gặp chuyện sóng gió cũng không sợ hãi, giờ lần nhìn thấy chuyện này cũng chẳng ngạc nhiên. Nhưng mà lúc chạy ngang qua Triệu Cường, hắn còn đưa tay sờ sờ đầu đứa nhỏ.

Cuối cùng là Lam Tiêu Nhã đang từ xa đi tới, cô đã nhìn thấy Triệu Cường đang ngồi ôm đứa bé nhà họ Tần, cô vô cùng vui vẻ mở miệng: " Em bé cũng tới à. "

Bộ dáng của Triệu Cường lúc này như đang gặp quỷ vậy: " Chị, chị không cảm thấy kinh ngạc sao ? "

Cô tự nhiên thu tay lại, liếc mắt nhìn hắn đầy vẻ xem thường: " Chuyện này thì có gì đáng kinh ngạc đâu. "

Nhìn bọn họ bắt đầu tiến vào bên trong nhà máy, Triệu Cường bỗng dưng cảm thấy mấy người xung quanh hắn đúng là không bình thường. Rồi hắn quay đầu lại nhìn đứa nhỏ đang ngủ say trong lòng mình, đúng là không thể tưởng tượng nổi, nhỏ như này đã đặt chân tới hiện trường vụ án, cũng không bình thường.

Tần Uyên đi dọc theo các tầng cùng mọi người, rồi cuối cùng tiến vào tầng

hầm bên dưới, vừa vào cửa đã thấy được năm thi thể nữ lõa lồ được đặt ở bên trong.

Năm thi thể được đặt ngòai quỳ trên mặt đất, trên thân thể không được che đậy bằng bất cứ thứ gì. Trên thân thể có dấu vết của việc được mổ ra rồi khâu lại, không cần phải kiểm tra bọn họ cũng biết ở trong năm người này, các cô ấy đều thiếu một bộ phận nội tạng.

Năm sợi dây to được nối từ trần nhà xuống, có thông qua cổ của năm người này, nó giúp họ duy trì tư thế của mình.

Năm thi thể này được xếp thành một vòng, ở giữa được đặt một bó hoa cúc, nhưng đã héo.

Lam Tiêu Nhã tiến tới gần thi thể, xem xét: " Hoa cúc, đây là hoa dùng để thờ người đã mất. " Nhưng mà, đồ hung thủ dùng để thờ người đã mất không chỉ có hoa, mà còn có cả người.

" Chuộc tội. " Mộc Cửu nhìn cảnh tượng trước mắt: " Các cô ấy là người có tội, đang hướng về phía người đã mất để chuộc tội. "

Các cô ấy chắc là rất hối hận, đó là sau khi biết nguyên nhân mình bị trói, thế còn trước kia thì sao ? Còn hai mươi năm qua thì sao ?

Các cô ấy chưa từng nghĩ tới việc ăn năn hối lỗi, hay là không nghĩ tới một ngày mình phải trả giá bằng chính mạng sống của mình.

Nhưng mà, những điều này không cách nào biết được.

Tần Uyên cau mày: " Quả nhiên, hung thủ đang giúp Đồng Diệu Âm báo thù. " Nhưng rốt cuộc người đó là ai, người đó có quan hệ thế nào với Đồng Diệu Âm.

" Có hai người đấy. " Lam Tiêu Nhã bên này đang kiểm tra thi thể bỗng lên tiếng.

" Đội trưởng, mọi người nhìn xem này, trên cổ nạn nhân có dấu vết bầm tím, nhưng không phải do dây thừng gây ra, mà là do người bóp cổ để lại. Từ vết bầm có thể thấy tay hung thủ rất lớn, từ đó suy đoán hung thủ là người có thân hình tương đối cao, chắc chắn là trên 1m80. Mà thế này thì suy đoán lần trước về hung thủ bị chênh lệch quá lớn. "

" Xem ra hung thủ có hai người. "

Tiếp tục kiểm tra thêm, Lam Tiêu Nhã lại phát hiện ra dấu vết quan trọng: "

Còn nữa...nạn nhân lúc còn sống đã bị xâm hại tình dục. "

Sau khi nghe xong, đôi mắt đen nhánh của cô nhanh chóng đảo từ chỗ nằm thi thể tới một cái bàn dài cách đó không xa, có vẻ cái bàn đó đủ để năm người nằm lên.

Cô đứng trước bàn dài, nhìn dấu vết còn lưu lại trên bàn, cô dường như thấy được những diễn biến lúc đó.

Năm nạn nhân nữ đó bị trói chặt, bị nhục nhã, một người rồi lại thêm người nữa. Mà một người sẽ không dễ dàng kết thúc quá trình tra tấn, người đó muốn cho họ tự nhìn từng người một bị làm nhục. Từ thân thể tới tinh thần, họ đều phải trải qua những gì mà Đồng Diệu Âm từng trải qua, bọn họ không thể trốn thoát, không thể kết thúc được việc này, chỉ có thể buông xuôi trước tội ác.

Đây là cách mà bọn họ chuộc tội.

Mà người đó...

Mộc Cửu nghiêng đầu nhìn cái ghế dựa ở phía đối diện.

Người đó thì ở bên cạnh nhìn.

" Nếu năm đó việc quấy rối tình dục có thật, đám người Từ Điền cũng vặn vẹo sự thật thì tại sao Đồng Diệu Âm lại gả cho Trịnh Bác Nghĩa ? " Điều này Thạch Nguyên Phi nghĩ không ra, nó không phù hợp với logic thông thường.

Tần Uyên cau mày, ngữ khí có phần nghiêm trọng: " Thời gian vào mấy chục năm trước, Đồng Diệu Âm phải lấy rất nhiều dũng khí mới dám viết thư tố cáo Trịnh Bác Nghĩa. Nhưng cô Ngô lại xử lý không thỏa đáng vụ này, lại còn đám người Từ Điền bỏ đá xuống giếng nữa, điều này làm cô ấy mất đi hoàn toàn sự tin tưởng. Về sau nhất định Trịnh Bác Nghĩa đã làm điều gì đó kinh khủng hơn, nửa đe dọa nửa dụ dỗ, cuối cùng cô ấy phải thỏa hiệp. "

Vẻ mặt Triệu Cường vô cùng oán giận: " Rồi ở giữa nhất định còn có thêm cả bố cô ấy nữa, đừng quên ông ta cũng thiếu một đồng nợ, có khi lại vì tiền mà bán con gái. "

Nói đến hoàn cảnh của Đồng Diệu Âm, Hồng Mi cũng đau lòng: " Kết hôn

nhiều năm như vậy, chắc chắn một ngày của cô ấy cảm tưởng như là một năm. "

Trần Mặc ở bên cạnh bổ sung: " Tôi có thăm hỏi qua mấy người hàng xóm bên cạnh, lúc Đồng Diệu Âm còn sống dường như không ra khỏi cửa, Trịnh Bác Nghĩa nói với bên ngoài là thân thể cô ấy không tốt, cần phải nghỉ ngơi. "

" Nghỉ ngơi ? " Triệu Cường nghe xong càng cảm thấy căm giận hơn: " Ha ha, tôi thấy giống cầm tù hơn. "

Trong mắt người ngoài, Trịnh Bác Nghĩa là một người đàn ông vô cùng hoàn hảo, có mị lực, có năng lực, có tri thức, có công việc vẻ vang, đối với người vợ 'bị bệnh nhiều năm' vô cùng yêu thương chăm sóc, nhưng thực tế lại trái ngược hoàn toàn.

Đây đúng là điển hình của mặt người dạ thú.

Đỗ dành con xong Mộc Cửu quay trở lại văn phòng, quàng thâm ở hai mắt cô vô cùng rõ ràng, cô đã có một đêm mất ngủ rồi, giờ trong sắc mặt cô càng nặng nề u ám hơn.

" Cho nên thi thể ông ta được làm rất tỉ mỉ, đặt trong một quan tài sang trọng, làm giống như đang triển lãm một sản phẩm. Xuyên qua vẻ bề ngoài hoàn mỹ, cái hung thủ muốn mọi người nhìn thấy là nội tâm bản thiêu bên trong. "

Đúng lúc này, cửa văn phòng được mở ra, Lam Tiêu Nhã vội vàng đi tới: " Đội trưởng, bên trong thi thể Từ Điền có phát hiện một tờ giấy.

Đường Dật: " Lại là con số sao ? "

" Không, là một địa chỉ. "

Nhìn tờ giấy, Thạch Nguyên Phi lập tức tra được nơi đó là nơi nào: " Là một bệnh viện chăm sóc sức khỏe phụ nữ và trẻ em. "

Mộc Cửu nghe xong thì tự rơi vào trong suy nghĩ của mình, cô xác nhận lại rất nhiều chuyện, thanh âm cô bình tĩnh vang lên: " Cô ấy bắt đầu muốn báo thù. "

" Vì chính cô ấy. "

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ III

Dục Tô Thức Quý

[Q1] Chương 7: Mở Màn Sự Tử Vong (7)

Edit : Cải Trắng

[Q1] Chương 7 : Mở màn sự tử vong (7) - Con gái

Đường Dật: " Vì chính cô ấy...Mộc Cửu, cô ấy là chỉ ai thế ? "

Ánh mắt đen nhánh của Mộc Cửu dừng trên tấm ảnh chụp Đồng Diệu Âm, cô giơ tay lên chỉ một cái: " Con gái của cô ấy. "

" Con gái của Đồng Diệu Âm ? " Phản ứng của mọi người đều là khiếp sợ.

" Con gái của Đồng Diệu Âm, thế không phải cũng là con gái của Trịnh Bác Nghĩa sao ? " Triệu Cường vừa mới nói xong lại cảm thấy không đúng lắm, hẳn nhớ rõ hai người họ làm gì có con: " Từ từ, chẳng lẽ đứa bé đó không phải là con của Trịnh Bác Nghĩa sao ? "

Mộc Cửu gạt phăng suy nghĩ của hắn đi: " Không, là con của ông ấy. "

Dục vọng chiếm hữu của Trịnh Bác Nghĩa lớn như vậy, làm sao ông ta để cho Đồng Diệu Âm có con với người khác được.

Trần Mặc cũng mở miệng: " Nhưng không phải nói là bọn họ không có con sao ? "

Thạch Nguyên Phi lại tra ra được một tin tức tương đối quan trọng: " Thật ra không phải là không có, nhưng con lại chết non, hơn nửa năm đó bệnh viện mà Đồng Diệu Âm sinh lại là bệnh viện chăm sóc sức khỏe phụ nữ và trẻ em. "

Tần Uyên hiểu ý của cô: " Mộc Cửu, em cảm thấy năm đó đứa trẻ đấy thực ra không chết ? "

Mộc Cửu gật gật đầu, nói một câu không rõ nghĩa lắm: " Không chết, nhưng lại cần phải chết. "

" Có vẻ tình huống của Đồng Diệu Âm khá giống với mẹ tôi năm đó, chính mình bị khống chế quá lâu không cách nào chạy thoát, rồi khi phát hiện mang thai, mẹ tôi đã từng muốn để tôi chết đi. Bởi vì bà ấy không cách nào

chạy thoát ra ngoài được, bà ấy cũng không muốn tôi cả đời phải sống dưới sự khống chế của Ngôn Phi Văn. Đồng Diệu Âm cũng có ý giống như thế, nhưng mà, cô ấy tìm được cơ hội rồi. "

Mặc dù chưa gặp Đồng Diệu Âm lần nào nhưng Mộc Cửu có thể tưởng tượng ra được nội tâm cô ấy lúc đó giãy dụa như thế nào, cô ấy cuối cùng vẫn không thể tự tay giết con mình. Bởi vì đứa bé này là vô tội, nhưng nếu tiếp tục sống trong gia đình như này, cô ấy sợ đứa nhỏ cũng sẽ giống mình, bị tra tấn. Cho nên, nếu cô ấy đã không thoát được thì ít nhất cũng để cho đứa nhỏ này thoát ra.

" Nhưng điều này muốn thực hiện cũng không dễ dàng đâu. " Dù sao cũng sinh ra ở bệnh viện, muốn giấu diếm Trịnh Bác Nghĩa việc này, làm sao một mình Đồng Diệu Âm có thể làm được ?

Thanh âm Mộc Cửu bình tĩnh vang lên: " Đúng là không dễ dàng, nhưng nếu có thêm người trợ giúp thì không thể. "

" Giúp đỡ ? " Ngay sau đó, Tần Uyên nghĩ ra người có khả năng nhất: " Người làm trong bệnh viện ? "

" Đúng vậy, là một người muốn có con gái. "

Mộc Cửu kết luận: " Người đó giúp Đồng Diệu Âm, đồng thời mang con gái của cô ấy về nhận nuôi. " Chỉ có như thế, giao dịch mới vững chắc ổn thỏa, Đồng Diệu Âm cũng có thể đảm bảo được sinh hoạt sau này của con gái.

Đáng tiếc, bây giờ nhìn lại, hình như sai rồi.

" Không được, nếu như để người khác phát hiện thì tôi xong đấy. " Trong phòng bệnh ở bệnh viện, Tô Di nghe xong đề nghị của Đồng Diệu Âm không hề do dự mà từ chối luôn.

" Coi như tôi cầu xin chị, cầu xin chị hãy cứu lấy con gái tôi. "

Nhìn thấy sự khẩn cầu của đối phương, Tô Di vẫn một mực lắc đầu: " Điều này thật sự không được, chắc chắn là có biện pháp khác. "

" Nếu có biện pháp khác, thì tôi sẽ đi tới bước đường ngày hôm nay sao ? "

Hốc mắt Đồng Diệu Âm đỏ lên, cô nhìn về phía Tô Di, khóc lóc kể lể: " Trước kia là do tôi quá yếu đuối, lại không ai đứng về phía tôi, cho nên tôi

không cách nào phản kháng được, nhưng nếu còn như vậy thì không được.
" Giáo viên thì làm lơ, 'bạn bè' thì phản bội với bắt nạt, bố thì vô lại, bản thân lại yếu đuối dễ thỏa hiệp, từng bước một đem cô đẩy vào địa ngục. Đời này của cô coi như cứ thế mà trôi qua rồi, nhưng dù thế nào đi chăng nữa, cô cũng không thể để con gái mình sống trong một gia đình như thế này.

" Nhưng anh ta không đến mức...Không đến mức đối với con gái mình..."
Trong mắt Đồng Diệu Âm tràn đầy hoảng sợ: " Nhỡ có thì sao ?! Anh ta căn bản không phải là người, cho dù không cầm thú tới mức đó, nhưng nhờ đâu, một ngày nào đó con gái tôi thấy chuyện mà bố nó làm, thì nó phải làm sao ? Nó phải đối mặt như thế nào đây ? "

Nhìn thấy trong mắt đối phương có chút do dự, cô túm chặt lấy tay Tô Di: " Chị Tô, tôi biết chị muốn có thêm một đứa con nữa, có thể chăm sóc được cho con trai chị. "

" Đúng là như vậy. " Tô Di có một đứa con trai, nhưng mà khi sinh ra nó đã phát triển nào kém, mình thì lo lắng nhưng chồng cũng già rồi, con trai sắp tới có thể không có ai chăm sóc. Cho nên, bà vẫn luôn muốn sinh thêm một đứa con nữa, nhưng mà, bà không có khả năng sinh thêm nữa: " Cô để tôi suy nghĩ thêm đã. "

" Chị Tô, không còn thời gian nữa đâu, coi như tôi cầu xin chị. "

Tô Di đương nhiên thương cảm cho cô, nhưng tâm lý chung vẫn cảm thấy hơi lo lắng: " Nhưng, nhờ về sau cô hối hận thì làm sao bây giờ ? " Chờ tới khi bản thân có cảm tình với đứa nhỏ, Đồng Diệu Âm lại muốn mang về, thì bản thân mình phải làm sao bây giờ ?

Đồng Diệu Âm lập tức bảo đảm với bà: " Chị yên tâm, tôi sẽ không hối hận đâu, cũng sẽ không tới tìm con mang về nhà, chỉ cần chị hãy chăm sóc cho đứa bé thật tốt. "

Trong lòng phân vân một lúc, cuối cùng Tô Di cũng đồng ý: " Vậy được, tôi đồng ý với cô, tôi sẽ mang đứa bé về nuôi dưỡng như là con ruột của mình. "

" Văn Văn, con làm sao vậy ? Sao lại khóc rồi ? "

Nghe thấy mẹ mình quan tâm hỏi, Khang Văn nhanh chóng lau sạch nước mắt trên mặt, lắc lắc đầu: " Mẹ, con không sao cả. "

Tô Di vừa thấy sắc mặt con liền biết là có gì đó không ổn, bà hỏi tiếp: " Không có việc gì thì sao lại khóc chứ ? Nói cho mẹ nghe, đã xảy ra chuyện gì rồi. "

" Văn Văn, con mau nói đi, đừng để mẹ lo lắng. "

Dưới sự truy hỏi của mẹ, rốt cuộc Khang Văn vẫn phải nói: " Mẹ, trường con có một thầy giáo, thầy ấy, thầy ấy hay tới quấy rối con. "

Tô Di nghe xong sững sốt, rồi lại kích động: " Cái gì?! Tại sao thầy ấy lại quấy rối con?! "

" Thầy ấy luôn gọi điện thoại rồi nhắn tin cho con nữa. "

" Vậy thầy ấy, đã chạm vào người con chưa ? "

Nhớ tới việc này, Khang Văn lại càng thêm ghê tởm: " Thầy ấy muốn chạm vào con, nhưng con né tránh rồi. "

Tô Di nghe xong thở phào nhẹ nhõm: " Vậy thì tốt rồi. "

" Mẹ, bây giờ con phải làm gì bây giờ ? Hay mẹ đưa con tới trường học tìm lãnh đạo nhà trường đi. "

Lời thỉnh cầu của Khang Văn bị Tô Di phản đối kịch liệt: " Không được ! Việc này nếu để truyền ra ngoài, người bị tổn thương là con đấy, về sau con làm sao có thể tiếp tục học được nữa. "

Khang Văn không nghĩ tới mẹ mình lại có thái độ như vậy: " Con..."

" Mẹ biết con không nghĩ ra gì cả, nhưng con phải biết, xã hội này chính là như vậy, thầy giáo kia bị xử phạt thì sao chứ ? Người khác sẽ ở sau lưng con lờ ra tiếng vào, điều này ảnh hưởng không tốt tới thanh danh của con. "

" Mẹ, vậy mẹ bảo con phải chịu đựng sao ? Cứ để như thế mặc thầy ấy bắt nạt quấy rối ? "

" Đương nhiên không phải. " Tô Di kéo tay Khang Văn, sắc mặt có chút nghiêm trọng: " Văn Văn, có một số việc mẹ muốn đợi con tốt nghiệp đại học rồi sẽ nói cho con biết, nhưng nếu sự việc đã đi tới bước này, mẹ sẽ cùng con nói luôn tại đây. "

" Sao vậy ạ ? "

" Mẹ muốn để con kết hôn với Tuấn Tuấn. "

" Mẹ, mẹ nói cái gì ? "

Tô Di nhìn cô, lặ lại một lần nữa.

Khang Văn lập tức tránh khỏi tay bà: " Mẹ muốn để con kết hôn với anh trai mình ? Mẹ điên rồi sao ? "

Tô Di nhanh chóng cầm lấy tay cô: " Mẹ không điên, hai con căn bản là không có quan hệ huyết thống, con cũng không phải con do mẹ sinh ra. "

Những tin tức quan trọng liên tiếp đánh sâu vào trong đại não cô, làm cô tới một chữ cũng không thốt lên được, cả người cảm thấy lạnh lẽo.

Tô Di đem việc năm đó ở bệnh viện nói cho cô nghe: " Cho nên năm đó mẹ ruột con đưa con cho mẹ. "

Nghe xong, mặt mũi Khang Văn trắng bệch, cô không thể tiêu hóa hết nội dung, cô cảm thấy việc này thật hoang đường: " Mẹ, về sau con nhất định sẽ chăm sóc cho anh trai, nhưng sao mẹ lại để con gả cho ... "

Tô Di cao giọng cắt ngang lời cô: " Đây chính là biện pháp tốt nhất! Nếu con gả cho người khác, chờ tới lúc con có gia đình của mình, làm sao con có thể lo tốt được cho Tuấn Tuấn ? Tuấn Tuấn của mẹ phải làm sao bây giờ ? " Bà nuôi Khang Văn hai mươi năm nay, chỉ vì con trai của bà.

" Mẹ, mẹ đã nuôi con lớn, con rất cảm kích mẹ, nhưng mẹ không thể ép con như vậy ! Đem cuộc sống của con về sau hủy diệt toàn bộ. "

" Đúng vậy, mẹ đã nuôi con, cho nên..." Tô Di hung hăng cầm lấy tay cô, móng tay mơ hồ bầu vào da thịt cô: " Văn Văn, tới lúc con báo ân rồi. "

" Tuấn Tuấn, ăn cơm thôi. "

" Vâng mẹ. "

" Văn Văn đâu rồi ? "

" Em gái, em ấy đi ra ngoài rồi. "

" Tuấn Tuấn, mẹ nói cho con nghe một thay đổi quan trọng này. Từ giờ trở đi, Văn Văn, không phải là em gái của con, mà là vợ con. "

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ III

Dực Tô Thức Quý

[Q1] Chương 8: Mở Màn Sự Tử Vong (8)

Edit : Cải Trắng

[Q1] Chương 8 : Mở màn sự tử vong (8) - " Tình thương của mẹ " Vĩ đại
Khang Văn: " Mẹ, mẹ ruột của con, còn sống không ? "

" Mất rồi, mất cách đây mấy năm về trước. " Tô Di hừ lạnh một tiếng: "
Nhưng mà bố của con vẫn còn sống, là giáo sư đại học gì đó. "

Nói xong, lập tức bà hăng giọng: " Sao nào ? Muốn đi tìm ông ta sao ? Nói
cho cùng, ông ta là một tên xx phạm! Ông ta xx mẹ ruột con! Sau đó mới
có con đây. "

Từng lời từng chữ của Tô Di lọt vào trong tai cô, cô che đôi tai của mình
lại, đau khổ lắc đầu: " Đừng nói, đừng nói nữa..."

" Cầu xin mẹ đừng nói gì nữa. "

Nhưng mà Tô Di nào có để mọi chuyện kết thúc như thế, bà ưỡn ngạnh
kéo tay Khang Văn xuống, ép buộc cô tiếp tục nghe những gì bà nói: " Con
không thể quay về, con chỉ có thể ở lại đây thôi, chỉ có nơi đây mới là chỗ
cho con ở. " Rồi thanh âm bà dịu dàng trở lại: " Văn Văn, con chỉ có mẹ và
Tuấn Tuấn thôi. "

" Còn có..." Đột nhiên Tô Di nghĩ ra chuyện gì đó: " Con cũng đừng tới
trường học nữa, không phải ở đó có giáo sư biến thái mà con sợ sao ? "

" Nghe lời, con cứ ở trong nhà đi, nơi này mới an toàn nhất. "

" An toàn ? " Khang Văn ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt người mà suốt hai
mười năm qua cô gọi là 'mẹ', trên mặt vẫn luôn là dáng vẻ dịu dàng đó,
nhưng giờ phút này trông nó thật quý dị. Miệng nhỏ của bà lúc đóng lúc
mở, giống như là muốn đem cô cắn nuốt một cách chậm rãi.

Nước mắt bắt đầu chảy xuống từ khóe mắt cô, sắc mặt cô trắng bệch, toàn
thân lại run rẩy. So với giáo sư biến thái quấy rầy cô ở trường học, người
trước mặt này càng đáng sợ và đáng ghê tởm hơn: " Mẹ đang muốn cầm tù

con sao ? "

Tô Di đưa tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt của cô, giọng nói vẫn dịu dàng như cũ: " Mẹ đây là muốn bảo vệ con mà, giống như lúc con mới sinh ra vậy. "

Sinh ra ?

Vì sao ? Vì sao lại sinh cô ra làm gì chứ ?

Vì sao lại muốn đem cô cho một người phụ nữ như này nuôi dưỡng ?

Vì sao ? Vì sao cô không làm một chuyện gì sai cả, lại phải cam chịu nhận sự đau khổ như này ?

Rõ ràng, rõ ràng là bởi vì sự căm thù đó...

" Hai người cãi nhau xong chưa ? " Một người đàn ông cao lớn đi vào, tiếng bước chân rất rõ ràng, giọng nói oán giận của hắn đã cắt ngang cuộc nói chuyện của 'hai mẹ con.'

Sắc mặt Tô Di cứng đờ, bà buông lỏng đôi tay đang giữ chặt Khang Văn ra, đối mặt với con trai của mình, bà luôn để lộ ra nụ cười dịu dàng và khuôn mặt hiền hòa nhất. Cho dù con trai bà có bị phát triển trí não kém một chút, bà cũng muốn đem những gì tốt nhất tới cho hắn, vì hắn, chuyện gì bà cũng có thể làm được.

Chuyện gì cũng có thể!

" Tuấn Tuấn, con tỉnh rồi. " Trong mắt bà giờ đây chỉ có con trai mình, thế nên, bà không thấy sự khác lạ trong ánh mắt của Khang Văn.

" Sao em gái con lại khóc rồi ? "

" Không sao cả, em gái..." Tô Di nghĩ tới cái gì đó, bà hắng giọng, sửa lại những gì mình vừa nói: " Văn Văn không sao cả, Tuấn Tuấn à, để Văn Văn trở thành vợ con có được không ? "

" Hả ? " Khang Tuấn hơi cúi đầu xuống, hắn nghe không hiểu ý của mẹ mình lắm.

Tô Di đang định giải thích thì tay bà bị nắm chặt lại một cách hung hăng. Bà vì đau mà quay người lại, đối diện với ánh mắt của Khang Văn, bà không khỏi kinh ngạc.

Khang Văn nở nụ cười: " Mẹ, mẹ đừng quên, con cũng học y đấy. "

" Con nói thế là có ý gì ?! " Bà vùng tay ra muốn tránh khỏi, nhưng Khang

Vẫn lại dùng sức bóp tay bà.

Cô nhìn vào ánh mắt có chút hoảng hốt của Tô Di, thấp giọng uy hiếp: " Mẹ không sợ con bỏ độc hại chết con trai yêu quý của mẹ sao ? "

E ngại con trai mình còn đang ở bên cạnh, bà không dám lớn tiếng, nhưng biểu cảm của bà lại vô cùng dữ tợn: " Mà dám ? "

" Chuyện đã tới nước này, có gì mà tôi không dám chứ ? " Lời vừa nói xong, Khang Văn lại lắc đầu: " Nhưng bà yên tâm, tôi sẽ không làm thế, Khang Tuấn là người vô tội. "

Nghe thấy tên của mình, Khang Tuấn lên tiếng.

Khang Văn cười với hãnh một cái, sau đó tầm mắt của cô lại di chuyển tới Tô Di: " Kết hôn cùng với anh ấy, tôi cũng có thể đáp ứng bà. " Cô dùng một tay khác véo lấy đùi mình một cái, giống như chỉ có làm như vậy, cô mới có thể ổn định lại tâm tình mình.

Tô Di thoáng sửng sốt, nhưng ngay sau đó lại nghe cô nói tiếp: " Nhưng tôi có một điều kiện. "

Có thể để cho con trai kết hôn chính là ước nguyện lớn nhất của bà, bà không còn kiên nhẫn nữa rồi: " Nói đi. "

Trên gương mặt Khang Văn đã không còn một chút sợ hãi nào, giờ chỉ còn lại sự bình tĩnh và tàn nhẫn: " Việc của mẹ ruột tôi năm đó, bà phải nói hết cho tôi biết. "

" Được! " Vấn đề đơn giản như vậy, đương nhiên Tô Di sẽ đồng ý.

" Thứ hai, bà không thể cầm tù tôi, càng không được hạn chế sự tự do của tôi. " Biết bà đang lo lắng cái gì, Khang Văn nói tiếp: " Bà yên tâm, tôi sẽ không trốn đâu, tôi còn có việc khác chưa làm xong. "

Tô Di nhìn kỹ biểu cảm của Khang Văn, bà cần biết liệu cô có nói dối không, suy nghĩ mấy giây, bà đành gật đầu: " Được, chỉ cần con ngoan ngoãn, mẹ sẽ đồng ý hết. "

Điều kiện của Khang Văn vẫn chưa kết thúc, đột nhiên cô tiến sát lại, khoe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh: " Không phải bà vì con trai mình có thể làm bất cứ chuyện gì sao ? "

" Thế giết người thì sao ? "

Sau khi tổ trọng án chuyển trọng tâm vụ án hướng tới bệnh viện chăm sóc sức khỏe phụ nữ và trẻ em, ngày hôm sau, một đoạn video đã càn quét khắp internet. Người ở trong video là một người đàn ông tầm khoảng 40 tuổi, ông ta ngồi ở trước máy quay, ăn mặc nghiêm túc, còn đeo cà vạt, tóc một chút cũng không loạn.

" Chào mọi người, tôi tên là Hoàng Thiên Tùng, là một giáo sư ở đại học Q, cũng là bố của một đứa con bảy tuổi. "

" Hôm nay, tôi quay đoạn video này đăng lên, là muốn thẳng thắn với cư dân mạng về hành vi phạm tội của mình. "

" Tôi là một người có tội, tôi là một người mặt người dạ thú, tôi ở trường học của tôi nhiều lần đã quấy rầy các em học sinh nữ. Cho dù bị các em ấy từ chối, tôi vẫn không ngừng gọi điện thoại cho các em ấy, điên cuồng gửi tin nhắn cho các em ấy, bởi vì tôi muốn tới gần các em ấy. "

" Đây không phải là lần đầu tiên tôi làm như vậy. Cách đây ba năm, khi đó tôi còn đang dạy ở đại học D, tôi cũng trải qua một chuyện tương tự, tôi lấy việc phụ đạo sau giờ học để lừa một học sinh nữ tới nhà mình. Sau đó không quan tâm tới con bé phản kháng, tôi đã sờ soạng người em ấy, còn hôn. "

" Sau đó, tôi còn uy hiếp em ấy, không được nói những chuyện này cho những người khác biết hoặc là người nhà em ấy biết. Bởi vì sẽ không có ai tin lời em nói cả, cuối cùng người bị tổn thương chính là em ấy. "

" Một tháng sau, học sinh nữ đó bị trầm cảm. "

" Tất cả đều do tôi tạo ra. "

" Đều là lỗi của tôi. "

" Súc sinh. " Triệu Cường gầm nhẹ một tiếng, hấn đánh vào vách tường bên cạnh một quyền, nhìn tới đoạn này, những người khác cũng có phản ứng như thế. Trên mặt người đàn ông đó tràn ngập sự sợ hãi, cho dù mỗi một câu ông ta đều xin lỗi, nhưng một chút áy náy trên gương mặt cũng không có.

Tần Uyên lạnh mặt nhìn người đàn ông đó 'biểu diễn', anh đã hiểu rõ ngọn nguồn sự việc: " Ông ta bị uy hiếp, có người bắt ông ta phải quay đoạn video này, toàn bộ quá trình đều là nhìn bản thảo được soạn sẵn đặt cạnh

máy quay để đọc ra. "

" Tôi không xứng để làm thầy giáo, tôi không xứng đáng làm người. "

Video vẫn tiếp tục phát, người đàn ông đó vẫn tiếp tục nhận lỗi: " Tôi phải xin lỗi bạn học sinh nữ đó, tất cả đều là lỗi của tôi, tôi, tôi..." Ông ta đột nhiên ập a ập úng, rồi như nhìn thấy cái gì đó, vẻ mặt ông ta vô cùng hoảng sợ, ông ta nhắm mắt lại, rống lên: " Tôi đáng chết! Tôi đáng chết! "

Giây tiếp theo video đó kết thúc, màn hình máy tính giờ chỉ là một màu đen thui, phản chiếu khuôn mặt lạnh lùng của Mộc Cửu: " Ông ta cũng chết rồi.

"

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ III

Dịch Tô Thức Quý

[Q1] Chương 9: Mở Màn Sự Tử Vong (9)

Edit : Cải Trắng

[Q1] Chương 9 : Mở màn sự tử vong (9) - Rất nhiều sự đáng thương

Thân phận của người đàn ông trong video rất nhanh đã được xác nhận, Hoàng Thiên Tùng, 41 tuổi, ông ấy có một đứa con gái năm nay lên bảy. Ông ấy cũng đúng là giáo sư của đại học Q, những điều ông ấy nói trong video liên tục khớp với những thông tin mà cảnh sát tìm được.

Tổ trọng án quyết định theo cả vụ án này nữa, bởi vì họ thấy rằng tình huống của Trịnh Bác Nghĩa và Hoàng Thiên Tùng có vài chỗ tương tự nhau. Trước đó, Mộc Cửu từng nói 'cô ấy' đang muốn báo thù, mà thời điểm này lại xuất hiện đoạn video đó, mọi người liền biết điều này thể hiện cái gì.

Video này không phải được quay trong ngày hôm nay, bởi vì Mộc Cửu nghe thấy trong video có tiếng mưa không nhỏ, mà trận mưa gần đây nhất là vào hai ngày trước.

Tổ trọng án nhanh chóng tìm tới nhà Hoàng Thiên Tùng, còn Tần Uyên để Hồng Mi là người phụ trách liên hệ với đại học Q. Rất nhanh, câu trả lời đã có, Hoàng Thiên Tùng hai ngày gần đây không hề tới trường học, mọi người cũng không liên lạc được với ông ấy. Ở trường học giờ đây đang bận tới sứt đầu mẻ trán, họ phải xử lý đoạn video 'nhận tội' đang lan truyền trên mạng này vì nó sẽ ảnh hưởng không nhỏ tới trường học. Còn nghe nói, vợ ông ấy cũng mới đi du lịch nước ngoài trở về, giờ đang trên máy bay về nước.

Những tin tức có được dường như đang chứng minh cho suy luận của Mộc Cửu, có khả năng Hoàng Thiên Tùng đã xảy ra chuyện.

Nửa tiếng sau, bọn họ tới trước nhà Hoàng Thiên Tùng, gõ cửa không có người trả lời. Chờ tới khi bọn họ mở cửa đi vào, trong nhà không có dấu

vết giầy dựa hay ầu đả nào, kính ngạc hơn là không phát hiện ra Hoàng Thiên Tùng.

" Không phải chỗ này. " Sau khi xem xét toàn bộ phòng trong nhà, Tần Uyên đã phát hiện ra điều này: " Chỗ quay video không phải là ở đây. "

" Nói như vậy, là Hoàng Thiên Tùng bị đưa đi chỗ khác sao ? "

Lúc này, Thạch Nguyên Phi gọi điện thoại tới: " Đội trưởng, tôi tra được tin này. "

Tần Uyên trực tiếp mở loa ngoài: " Nguyên Phi, nói đi. "

" Camera cuối cùng quay được Hoàng Thiên Tùng là lúc 10 giờ 39 phút tối hai ngày trước, ông ấy vào một cửa hàng tiện lợi mua đồ mất 59 đồng, cửa hàng tiện lợi đó ở đối diện tiểu khu, cụ thể là mua cái gì thì tôi không tra được. "

" Tôi biết rồi, bên Đường Dật có tiến triển gì không ? "

" Cậu ấy còn đang tra quá trình Đồng Diệu Âm ở bệnh viện chăm sóc sức khỏe phụ nữ và trẻ em. Có tin tức gì, tôi sẽ lập tức thông báo cho anh. "

" Được, vất vả rồi. " Tần Uyên nói xong thì cúp điện thoại: " Đi, giờ chúng ta đi tới cửa hàng tiện lợi. "

Cùng lúc đó, Trần Mặc đang ở phòng theo dõi cũng có thu hoạch: " Đội trưởng, tôi xem ở camera theo dõi thì đoạn băng ghi hình gần đây nhất của Hoàng Thiên Tùng là vào 10 giờ 25 phút tối hai ngày trước. Ông ấy một mình rời khỏi tiểu khu. "

Đúng rồi, chỉ một chút thời gian là có thể phát hiện ra. Ngày đó, sau khi rời khỏi tiểu khu Hoàng Thiên Tùng đã tới cửa hàng tiện lợi mua đồ, sau đó thì hành tung không rõ.

Tới cửa hàng tiện lợi mà Hoàng Thiên Tùng đã mua đồ, Tần Uyên xuất trình thẻ cảnh sát, nhân viên cửa hàng đương nhiên hiểu lý do họ tới đây, nhân viên cửa hàng cũng tận lực phối hợp với cảnh sát xem lại đoạn ghi hình.

Mộc Cửu đứng ở trước quầy, tầm mắt cô quét qua đánh giá những món hàng trước mặt, bỗng cô giơ tay chỉ vào một thứ: " Cái này. "

Triệu Cường nhìn theo ngón tay cô chỉ, mấy chữ 'mỏng dính, không cảm giác' đập vào mắt hẳn.

" Cái kia, em gái Mộc Cửu, cô cùng đội trưởng..." Dừng cái như này hả ? Suy nghĩ trong lòng còn chưa nói ra miệng, lời của hắn đã bị Mộc Cửu cắt ngang: " Cường ca, anh hiểu sai rồi. "

Triệu Cường xấu hổ ho khan một tiếng: " Vậy, vậy có ý gì ? "

" Giá tiền. "

Được cô nhắc nhở, Triệu Cường mới nhìn xuống giá tiền của đồ vậy kia, 59 đồng.

Sau đó hắn đã kêu lên: " 59 đồng ?! Ngày hôm đó Hoàng Thiên Tùng cũng tiêu hết 59 đồng!! Em gái Mộc Cửu, cô chắc là ông ấy mua cái này chứ ? "

Nhưng trả lời hắn lại là Tần Uyên: " Chắc chắn là cái này. " Anh cầm trong tay hóa đơn mua hàng hôm đó của Hoàng Thiên Tùng, một hộp thuốc tránh thai.

Trong lòng Triệu Cường không phục: " Vậy mà là cái này sao...Em gái Mộc Cửu, làm sao cô biết được ? " Cửa hàng tiện lợi có rất nhiều đồ giá 59 đồng đấy.

Mộc Cửu không trực tiếp trả lời hắn, chỉ hỏi lại: " Tại sao Hoàng Thiên Tùng lại bị theo dõi ? "

Triệu Cường gãi gãi đầu: " Bởi vì ông ấy quấy rối học sinh nữ ? "

" Thế thì một người, đã hơn 10 giờ tối rồi, còn ra cửa một mình làm gì đây ? "

" Chẳng lẽ là..."

Mộc Cửu: " Có học sinh nữ đã bảo ông ấy ra ngoài. "

Triệu Cường nghe xong liền hiểu ra, vỗ tay một cái: " Cho nên hung thủ giả mạo là học sinh nữ bị ông ấy quấy rối. "

Tần Uyên phủ định ý của hắn: " Không phải giả mạo, là học sinh nữ đó, cũng là người chúng ta đang tìm. "

" Không phải là..." Triệu Cường bỗng nâng cao giọng lên: " Con gái Đồng Diệu Âm ? "

Khuôn mặt Mộc Cửu không để lộ cảm xúc gì, thanh âm bình tĩnh nói về bị kịch đang xảy ra: " Mẹ và con gái, không hẹn mà cùng một kết cục. "

Sau đó không lâu, bên Đường Dật cũng tiến triển thêm được một bước.

Mọi manh mối có được đều chỉ về phía một người phụ nữ tên Tô Di, hai mươi năm trước, bà làm việc tại bệnh viện chăm sóc sức khỏe phụ nữ và trẻ em. Bà là y tá trưởng, mấy năm trước chồng vì tai nạn giao thông mà qua đời, bà có hai đứa con, một trai một gái. Con trai tên là Khang Tuấn, từ khi sinh ra trí não đã chậm phát triển, còn người con gái tên Khang Văn, cô ấy học ở đại học Q, chuyên ngành y học, mà Hoàng Thiên Tùng cũng là một trong những giáo sư phụ trách chuyên ngành của cô ấy.

Cùng lúc đó, Mộc Cửu đi tới bệnh viện tâm thần, có người chủ động liên lạc với cô, khi cô rời đi, nhận được tin có người tới cục cảnh sát tự thú.

Một mình, một người.

Trong phòng thẩm vấn.

Mộc Cửu và Khang Văn mặt đối mặt, một người sắc mặt không cảm xúc, một người thì bình tĩnh.

" Cô muốn báo thù, báo xong rồi sao ? " Mộc Cửu mở miệng trước, đây đúng là ngoài dự kiến của Khang Văn.

" Xong rồi. " Cô ấy hơi nhếch khóe miệng lên, rõ ràng là một khuôn mặt của thiếu nữ trẻ tuổi, nhưng đôi mắt cô ấy như chết lạng: " Cho nên tôi tới đầu thú. "

" Tất cả đều là kế hoạch của tôi, người cũng do tôi giết. " Cô ấy nói từng chữ, giống như đang ngâm nga kịch bản được chuẩn bị sẵn, bình tĩnh tới đáng sợ.

Mộc Cửu lại nói: " Nhóm năm người Từ Điền đều bị xâm hại tình dục. "

Khang Văn gật gật đầu: " Là tôi báo Khang Tuấn làm như vậy, nhưng anh ấy một chút cũng không hiểu gì. "

" Vậy Tô Di đâu ? "

Cô ấy trả lời rất nhanh: " Là tôi ép bà ấy giết người vì tôi. "

Khang Văn nhận toàn bộ tội.

" 6-2-? " Bỗng nhiên Mộc Cửu đọc ra dãy số mà Khang Văn để lại trên người Trịnh Bác Nghĩa: " Nếu tôi đoán không nhầm thì số 6 là chỉ sáu người của Trịnh Bác Nghĩa, cô vì mẹ đã trả thù bọn họ. Số 2 là số người cô muốn trả thù vì bản thân mình. "

Mộc Cửu dừng một chút, sau đó bình tĩnh nói ra hai cái tên: " Hoàng Thiên

Tùng và Tô Di. "

Khang Văn không nói gì, xem như ngầm thừa nhận suy đoán của cô là chính xác.

" Vậy Khang Tuấn đâu ? "

Khang Tuấn à, người mà Khang Văn luôn coi như là anh trai ruột, cái người ngây ngốc lúc nào cũng đi sau lưng cô ấy, cái người rõ ràng vô cùng cao lớn nhưng lại không thể bảo vệ được cô.

Khang Văn lấy lại tinh thần, đối diện với cặp mắt đen láy kia: " Anh ấy vô tội..."

" Cho nên, cô đã giết hắn ? "

Đó là một đôi mắt phảng phất như có thể nhìn thấu nội tâm người khác, Khang Văn hơi nao nao, sau đó chậm rãi mở miệng: " Đúng vậy, nếu không thì anh ấy sẽ rất đáng thương. "

Lời của editor: Chương 10 Kể chi phối tâm lý III, chúng mình sẽ set pass trên wordpress và set chế độ đăng riêng tư trên wattpad, vậy nên:

+ Đối với wordpress: Để lấy được pass chương 10 Kể chi phối tâm lý III, các bạn hãy vào phần GỢI Ý PASS để xem gợi ý bọn mình để nha ^^

+ Đối với wattpad: Các bạn hãy follow nick wattpad của team, sau đó xóa truyện ra khỏi thư viện và thêm lại, các bạn nhớ load lại thư viện để làm mới nhé ^^ còn với các bạn đã follow từ trước thì không cần làm thế cũng được nha, vì đã follow rồi nó sẽ tự hiển thị ạ. Còn không, các bạn hãy theo dõi facebook của team nha, khi đăng chương này lên bọn mình sẽ làm một bài dẫn link trên fb ạ =)))

** Lý do bọn mình làm thế này là để chống reup lại truyện, hiện tại đã có một số web reup lại truyện của team. Vì vậy các bạn hãy ủng hộ bọn mình bằng cách đọc ở wordpress và wattpad của team nhé ^^ Xin cảm ơn !

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ III

Dực Tô Thức Quý

[Q1] Chương 10: Mở Màn Sự Tử Vong (10)

Edit : Cải Trắng

[Q1] Chương 10 : Mở màn sự tử vong (10) - Hoàn thành vụ án

Thi thể Hoàng Thiên Tùng được tổ trọng án tìm thấy rất nhanh, khi tới thì phát hiện thi thể ông bị buộc chặt trên ghế, trên người có rất nhiều vết là do dao chém, rất sắc. Hung khí sử dụng được đặt trong phòng bếp. Mà ở trong nhà Khang Văn, bọn họ cũng tìm thấy được thi thể Khang Tuấn, một người đàn ông cao lớn đang nằm trên giường. Bên cạnh giường có để một cốc nước mật ong, rất ngọt, và cũng rất độc.

Ở giữa phòng ngủ, thi thể của Tô Di bị treo lên, là Khang Văn cố ý dùng một sợi dây thừng để chặt đứt sinh mạng của bà.

Một phòng, ba thi thể, ba cách chết khác nhau.

Năm đó, Đồng Diệu Âm đưa con gái cho Tô Di, là muốn cứu lấy sinh mạng của con gái mình, nhưng không ngờ lại tự đẩy con bé vào hố lửa. Năm đó, Tô Di nhận nuôi dưỡng Khang Văn, hơn nữa là vì con trai của mình, nhưng cũng có vài phần cảm thông trong đó. Chỉ là vài phần này làm sao có thể thắng được tâm tư kia. Từ nhỏ tới lớn, cho dù có đôi lúc Khang Văn vô cùng ghét bỏ người anh trai ngốc của mình, nhưng cô chưa từng nghĩ tới việc hại chết Khang Tuấn, thế mà cuối cùng cô vẫn đích thân hạ độc.

Tại sao tất cả lại có kết cục như này chứ ?

" Dấu chấm hỏi ở cuối cùng là có ý gì ? "

Khang Văn không trả lời, nhưng Mộc Cửu cũng đoán được câu trả lời rồi: " Là những người bị hại đấy. "

Là những người bị hại không thể đếm được, những người bị hại rõ ràng tồn tại nhưng lại bị coi thường, hoặc là những người bị hại từng phải chịu tổn thương rất sâu sắc.

Rốt cuộc là có bao nhiêu đây ?
Vấn đề này không ai trả lời được.

" Dì muốn gặp tôi ? "

Một cảnh tượng tương tự được lặp lại, một ở bên ngoài, một ở bên trong, một đứng, một đang ngồi, chỉ là lúc này người bên ngoài mở miệng trước.

" Ngôn Luật. " Giọng người phụ nữ đó như mang theo ý cười, âm thầm đánh giá hẳn: " Quả nhiên con lớn lên rất giống bố con. "

" Dì, có chuyện gì thì nói thẳng đi. "

Trong một ngày mà bị kêu hai lần là dì, nụ cười nơi khóe miệng bà cũng cứng đờ rồi, nhưng rất nhanh bà lại bình thường như cũ: " Vậy tôi không nhiều lời nữa. "

Ngôn Luật nhướn mày, cũng đúng ý hẳn đấy.

" Tôi muốn cậu giúp tôi một việc. "

Một câu rất bình thường, nhưng nó lại khiến Ngôn Luật nở nụ cười: " Xem ra Mộc Cửu đã từ chối dì rồi. "

Tâm tư bị chọc thủng, người phụ nữ đó cũng không muốn phủ nhận: " Đúng vậy, cuộc trò chuyện đó đúng là không mấy vui vẻ. "

Ngôn Luật cười khê: " Nếu đã như vậy, thì dì cảm thấy tôi sẽ đáp ứng điều này sao ? "

" Bởi vì tôi biết cậu muốn bảo vệ Mộc Cửu. "

Bị nói trúng tâm tư, Ngôn Luật liền thu lại nét tươi cười.

Người phụ nữ đó nhìn cậu, nói tiếp: " Ngôn Phi Văn thật sự có một quy tắc, đó là sau khi ông ấy chết không ai được làm tổn thương hai người, nhưng không phải là Kỳ Tuyền không làm theo đó sao ? "

" Đó là bởi vì không có người mới đứng lên lãnh đạo. "

Ngôn Luật hiểu được ý của bà: " Xem ra dì muốn tiếp nhận chỗ đứng của Ngôn Phi Văn. "

" Tôi có thể đảm bảo cho cậu và Mộc Cửu an toàn. " Khi nói những lời này, biểu tình trên mặt bà rất chân thành.

" Nếu tôi không đáp ứng thì sao ? "

" Thế thì đúng là điều ngoài dự đoán. "

" Dì cũng chẳng làm tôi kinh ngạc gì cả, ngược lại tôi thấy hơi thất vọng đấy. " Khóe miệng Ngôn Luật hơi nhếch lên, hần cười lạnh: " Trước đó Mộc Cửu đã đoán được, dì sẽ nói như vậy. "

" Thật không ? " Người phụ nữ đó thở dài, hơi lắc đầu cảm thán: " Xem ra không thể lừa được chị em hai người. "

" Diễn xuất của dì thật sự rất kém. " Một thanh âm bình tĩnh vang lên từ phía sau lưng Ngôn Luật, ngay sau đó là một gương mặt lạnh nhạt không cảm xúc xuất hiện trong tầm mắt bà.

Người phụ nữ đó cười cười: " Hóa ra Mộc Cửu cũng tới đây. "

" Khang Văn bảo tôi đem cái này tới. " Mộc Cửu đưa tay lên, trong tay cô là dây xích.

" Đó thật sự là một cô gái đáng thương. "

" Tôi đã giúp cô ấy, cái này chính là thù lao. "

" Vì sao ? " Người phụ nữ này chọn Khang Văn nhất định là có lý do.

" Mẹ cô ấy rất giống với mẹ hai người đấy, nhưng mà cô ấy không giống hai người nên tôi mới giúp cô ấy một lần. "

Người phụ nữ đó nói một câu nửa thật nửa giả, làm người khác không đoán ra được ý đồ của bà là gì.

Mộc Cửu mở miệng hỏi: " Rốt cuộc dì đang muốn làm gì ? "

" Báo thù. "

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ III

Dực Tô Thức Quý

[Q2] Chương 11: Bản Năng (1)

Edit : Cải Trắng

Quyển 2 : Bản năng

[Q2] Chương 11 : Bản năng (1) - Vali hành lý

" Rốt cuộc người phụ nữ tên S đó đang muốn làm gì ? Tồn tâm tư chỉ vì một cái lắc tay thôi sao ? " Tuy rằng Khang Văn đã tự thú toàn bộ hành vi phạm tội của mình nhưng thực tế điều tra lại phát hiện ra một số việc cô ấy làm không nổi. Ví dụ như việc đặt thi thể vào viện bảo tàng, rồi còn theo dõi những mối quan hệ đó nữa, những việc này thật ra đều do người tên S làm.

Tần Uyên day day ấn đường, anh lắc đầu: " Cái người đó muốn sợ không chỉ là cái lắc tay đâu. "

" Đội trưởng, vậy còn thứ gì nữa đây ? "

Đột nhiên Triệu Cường hỏi một câu, nhưng ngay tức khắc Mộc Cửu đã trả lời: " Chúng ta vẫn chưa tìm thấy món đồ đó. " Ban đầu thanh âm đó còn rất bình tĩnh không máy móc, nhưng lúc này nghe lại thấy hơi vụng về.

" Vẫn chưa tìm được... " Triệu Cường cúi đầu suy nghĩ, đột nhiên hăn mở to hai mắt, dường như hăn nghĩ ra cái gì đó: " Chẳng lẽ là... "

Tần Uyên gật đầu nói: " Nội tạng trong cơ thể Trịnh Bác Nghĩa đã bị lấy đi.

" Đây là thứ mà bọn họ mãi vẫn chưa tìm được. Bọn họ đã tìm từ chỗ tầng hầm nơi đặt thi thể năm người Từ Điền cho tới trong nhà Khang Văn, không tìm được. Lúc Khang Văn tự thú cũng không đề cập tới vấn đề này, sau cùng lại tỏ vẻ nội tạng đã bị người đó mang ra chỗ khác, rồi nó biến mất.

" Vậy người đó muốn lấy nội tạng làm gì chứ ? " Triệu Cường hít hít mũi, thơm quá, hăn quay đầu lại liền nhìn thấy Mộc Cửu đang ngồi gặm chân giò, hương thơm thoảng qua mũi, màu sắc mê người, hăn không tự chủ

được khê nuốt một ngụm nước miếng.

Mộc Cửu nuốt đồ ăn trong miệng xuống, thuận tiện trả lời câu hỏi của hần:

" Để cất. "

Cất giấu nội tạng ?! Đây là sở thích quái gở ghê tởm gì vậy chứ ?!

Hần vừa định mở miệng nói thì thấy Mộc Cửu giơ một tay khác lên, cô đưa một hộp thức ăn tản ra hương thơm ngào ngạt tới trước mặt hần, vô cùng bình tĩnh mở miệng hỏi: " Cường ca, ăn nội tạng không ? "

Triệu Cường: " ... "

Hần từ chối!!!

" Tôi từ chối. " Người phụ nữ cầm di động, nói với đầu dây bên kia bằng giọng nói oán giận: " Rõ ràng anh ta là người sai, dựa vào cái gì mà bắt tôi phải nhường chứ ? "

Hiển nhiên người ở đầu dây bên kia vẫn còn đang khuyên gì đó, nhưng người phụ nữ này một chữ cũng nghe không lọt tai, ngữ khí càng thêm kích động: " Đừng có nói nữa, việc này tôi tuyệt đối sẽ không nhường bộ, cùng lắm thì tôi ly hôn, xem xem ai phải sợ ai ? "

Đêm đã về khuya, người phụ nữ vẫn đang gọi điện thoại, cô căn bản là không chú ý tới những thứ dưới chân mình, vì lơ đãng nên cô vấp phải vật gì đó, xem ra có vẻ rất nặng.

" Ai da. " Cô kêu đau lên một tiếng.

" Tân Hân, làm sao vậy ? "

" Không có việc gì, tôi đụng phải đồ gì đó thôi. " Cô cúi đầu xoa xoa chân tiện nhìn xem mình va phải cái gì, cô phát hiện ra thứ mình đụng vào là một vali hành lý màu đen, nó như hòa vào với bóng tối vậy.

Vali hành lý này nhìn qua có vẻ còn rất mới, ngay cả tem còn chưa được bóc ra nữa, nhưng bên trong có vẻ nặng nặng, hẳn là chứa một vật gì đó rất nặng.

" Tôi đụng phải một vali hành lý, không biết bên trong có gì nữa. "

Người ở đầu dây bên kia điện thoại nhanh chóng nói: " Tân Hân, tối muộn rồi, cậu đừng có động gì vào cái vali đó cả, mau chóng trở về đi. "

" Không sao cả, để tôi xem xem bên trong có cái gì đã. " Lòng hiếu kỳ

trong lòng cô trỗi dậy, cô lấy di động ra mở đèn pin trên đó lên, một tay khác cô lần mò tìm khóa kéo của cái vali, chậm rãi kéo ra.

Mới kéo được một nửa, một bàn tay từ bên trong vali thò ra.

" Tình huống thế nào ? " Nhận được điện thoại báo cảnh sát, không lâu sau Tần Uyên lập tức dẫn người đi tới hiện trường.

" Người phát hiện ra thi thể là một người qua đường, khi đó cô ấy đang gọi điện thoại và đi trên con đường này, do không cẩn thận nên cô ấy vấp phải cái vali, sau đó cô ấy mở khóa vali ra. "

Triệu Cường nghĩ thầm, rồi sau này cô ấy có đi trên đường thấy cái gì cũng không dám mở ra xem nữa, bóng ma tâm lý này cũng hơi lớn rồi.

Hiện trường vẫn được giữ nguyên từ lúc người chứng kiến báo cảnh sát, vali hành lý bị mở một nửa, chỉ có một bàn tay là lộ ra bên ngoài.

Chờ những đồng nghiệp bên khoa giám định chụp ảnh xong, Tần Uyên lập tức kéo toàn bộ khóa vali ra, thứ bên trong vali hành lý đã bại lộ ra trước ánh mắt mọi người.

Bên trong là một thi thể nữ, thân thể cô ấy bị cuộn tròn rồi nhét vào trong vali hành lý này. Khuôn mặt cô ấy vô cùng bình thản, hoàn toàn không phát hiện ra vết thương hay vết máu nào, tóc cũng bị chỉnh sửa qua rồi, giờ nhìn cô ấy chỉ giống như đang ngủ say thôi.

Trên người cô ấy chỉ khoác một tấm vải, nhưng mà hơn nửa tấm vải đó đã bị nhiễm sắc đỏ của máu.

Lam Tiêu Nhã cẩn thận đem tấm vải bỏ ra, cô xốc lên nhìn trong chốc lát, Triệu Cường đứng ở ngay đó nhìn thấy cảnh này không khỏi hít một hơi sâu.

Phần đùi nạn nhân đã không còn nhận ra hình dáng ban đầu nữa rồi.

Đó là mảng máu thịt lẫn lộn, nhìn mà ghê cả người.

" Phần chân nạn nhân đã bị nghiền nát rồi. " Lam Tiêu Nhã chỉ vào dấu vết được cho là phần đùi, nhìn bọn họ mà giải thích: " Hơn nữa, làm một lần không thể để lại vết như thế này. "

Cô hít vào một hơi sau đó nói tiếp: " Nghiền đi nghiền lại, cho tới khi đứt rời. "

Chỉ cần mấy câu nói đơn giản thôi, bọn họ cũng có thể tưởng tượng ra được những đau khổ và sự tra tấn mà nạn nhân phải chịu lúc còn sống. Nhưng bọn họ biết rằng, thứ mà nạn nhân phải chịu có khi còn khủng bố hơn nhiều so với những gì bọn họ tưởng tượng ra.

Trần Mặc xem xét xung quanh, hẳn cảm thấy đáng tiếc vì nơi này không trang bị thêm camera. Mà dựa theo những gì người chứng kiến cùng với những người xung quanh nói thì có thể suy đoán được một chút, vali hành lý này được đặt ở đây vào khoảng mười giờ đêm qua cho tới mười hai giờ. Đưa thi thể và vali về cục cảnh sát, Hồng Mi tiếp tục đi xác nhận thân phận nạn nhân. Còn Tần Uyên thì để cho Thạch Nguyên Phi tìm cách mang thi thể ra khỏi vali.

" Tên hung thủ này phải nói là vô cùng biến thái. " Lam Tiêu Nhã vừa mắng vừa đi vào bên trong: " Trong cơ thể nạn nhân không kiểm tra được bất cứ thứ gì có thuốc trong đó cả, điều này có thể chứng minh rằng khi nạn nhân bị nghiền nát thì cô ấy đang ở trong trạng thái hoàn toàn tỉnh táo. "

Cô nói một cách giận dữ, ngay cả môi cũng hơi tái đi: " Mỗi lần nghiền đều cách một khoảng thời gian đều nhau. "

Tần Uyên liên tục day day ấn đường, nghe thấy cô nói thế thì sắc mặt anh càng không tốt: " Nói theo cách khác thì nạn nhân đã bị tra tấn trong một khoảng thời gian rất dài. "

" Không sai, hơn nữa tôi đã kiểm tra phần miệng của nạn nhân rồi, tôi nghi ngờ hung thủ không dùng bất cứ thứ gì để bịt miệng cô ấy lại. " Hung thủ dùng dụng cụ nghiền nát chân nạn nhân, rồi hung thủ để cho cô ấy kêu đau tới khi hôn mê, sau đó đợi cô ấy tỉnh lại thì hung thủ bắt cô ấy phải chào đón lần nghiền nát thứ hai.

Một lần rồi lại một lần nữa, thẳng cho tới khi cô ấy tử vong.

" Bởi vì hẳn muốn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của nạn nhân. " Thanh âm Mộc Cửu vô cùng bình tĩnh, càng nghe càng khiến cho người khác thấy lạnh gáy.

" Mẹ nó, quá là biến thái rồi..."

Triệu Cường còn chưa kịp cảm thán xong thì đã thấy Mộc Cửu nói tiếp: " Nhưng mà, có điểm rất mâu thuẫn. "

Tầm mắt Tần Uyên di chuyển tới chỗ cô: " Em nói xem nào ? "

" Hung thủ giết hại nạn nhân bằng một cách rất là tàn nhẫn, hẳn rõ ràng lấy việc tra tấn người khác làm thú vui, nhưng sau đó, khi nạn nhân chết rồi hẳn lại tắm rửa cho nạn nhân vô cùng sạch sẽ, tóc cũng được chải chuốt gọn gàng. Thậm chí, trên thi thể còn được hẳn phủ một lớp vải nữa. " Đây là biểu hiện của sự sám hối, nhưng một người điên cuồng ngược đãi nạn nhân sao lại có hành động như vậy ?

" Tra tấn rồi lại đền bù, rất mâu thuẫn. "

Khuôn mặt Mộc Cửu lạnh nhạt, cô tiếp tục nói: " Cho nên, nếu hung thủ không phải người có tính cách tâm thần phân liệt thì người mà chúng ta cần tìm sẽ có tới hai người. "

" Không được ? Bà thì có tư cách gì mà từ chối tôi ? "

" Nhớ cho kỹ, đây là do bà thiếu tôi! Mà chuyện này, cũng đều do bà tạo nghiệt!!! "

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ III

Dực Tô Thức Quý

[Q2] Chương 12: Bản Năng (2)

Edit : Cải Trắng

[Q2] Chương 12 : Bản năng (2) - Trừng phạt

Sau đó không lâu, Hồng Mi lại mang tin tức mới về cho mọi người: " Đội trưởng, thân phận nạn nhân đã được xác nhận. Cô ấy tên là Nhậm Nhiễm, 21 tuổi, là sinh viên đại học D. Vào ngày 28 tháng 7 bố mẹ cô ấy đã từng tới đồn công an báo rằng cô ấy mất tích. "

" Ngày 28 tháng 7....Cũng có nghĩa là nạn nhân đã bị giam giữ trong vòng ba ngày liền. " Tần Uyên suy nghĩ một lát, sau đó quay sang chỗ Hồng Mi xác nhận lại: " Chị Mi, người cuối cùng nhìn thấy nạn nhân là ai ? "

Hồng Mi nói: " Là hai người bạn của cô ấy, ngày đó ba người họ đi ăn cơm tối rồi tách nhau ra về nhà. Khi đó chắc khoảng tám giờ tối, ban đầu chắc là tầm chín giờ nạn nhân có thể về tới nhà rồi nhưng bố mẹ cô ấy đợi tới hơn mười giờ vẫn chưa thấy cô ấy về, gọi điện thoại thì không liên lạc được. "

Anh lại xác nhận thông tin tiếp theo: " Ngày hôm đó bọn họ đi ăn cơm ở đâu ? "

" Ở ngay quán cơm trên đường Thông Danh, hai người bạn của cô ấy nhà cũng không xa chỗ ăn lắm nên chọn đi tàu điện ngầm trở về, mà nạn nhân thì nói là muốn đi bộ cho tiêu cơm nên cô ấy đi bộ tới đường Thiên Bằng thì bắt xe đi về. "

Từ đường Thông Danh đi tới đường Thiên Bằng là mất khoảng mười phút đi bộ, có phải trong lúc di chuyển đã có vấn đề gì rồi không. Tần Uyên lập tức quay về phía Thạch Nguyên Phi, nói: " Nguyên Phi, cậu mau tra camera ghi hình ở cạnh nhà ga đi, thử xem xem có nhìn thấy Nhậm Nhiễm không. "

" Được, tôi tra ngay đây. "

Trong lúc Thạch Nguyên Phi tra camera theo dõi thì Lam Tiêu Nhã cũng

hoàn thành xong việc xác nhận thời gian tử vong của nạn nhân.

" Đội trưởng, thời gian nạn nhân tử vong là vào khoảng tối qua, tầm từ sáu giờ tới bảy giờ. "

Tần Uyên gật gật đầu, sau đó anh nghĩ tới một vấn đề quan trọng: " Tiêu Nhã, có thể tra ra được công cụ mà hung thủ dùng để nghiền nát chân nạn nhân là cái gì không ? " Nếu có thể xác định được hung khí thì đây là một manh mối rất lớn để hỗ trợ cho việc phá án của bọn họ.

Lam Tiêu Nhã nhíu mày: " Tôi cũng đã thử xem xét phương diện này rồi, từ hình dáng của vết thương có thể thấy được đây không phải là vết thương được tạo thành do máy nghiền, tôi có suy nghĩ cho rằng hung khí là thứ mà hung thủ tự chế. "

Đột nhiên Mộc Cửu lại mở miệng: " Chị Tiêu Nhã, lần cuối cùng nạn nhân ăn cơm là khi nào ? "

Lam Tiêu Nhã suy nghĩ một chút, rồi nói: " Căn cứ vào mức độ tiêu hóa ở bên trong dạ dày thì tôi thấy rằng lần cuối cùng cô ấy ăn cơm là ngày hôm trước, cũng chính là một ngày trước khi cô ấy tử vong. "

Triệu Cường cảm giác được Mộc Cửu hỏi như thế chắc chắn là có nguyên nhân nào đó: " Em gái Mộc Cửu, điều này chứng minh cái gì sao ? "

" Không nghĩ rằng cô ấy lại chết nhanh như vậy. "

" Cho nạn nhân ăn cơm, điều này có thể xảy ra hai khả năng, một là hẳn muốn chăm sóc và đền bù, còn loại nữa là... " Mộc Cửu dừng lại một giây, sau đó cô nói tiếp, trong thanh âm còn mang theo chút lạnh lẽo: " Hẳn muốn cô ấy sống, rồi từ từ tra tấn. "

" Quả thật là tâm lý vụn vụn tới phát điên. "

Không lâu sau, Trần Mặc và Đường Dật cũng trở lại văn phòng: " Đội trưởng, tôi cùng Đường Dật chia nhau ra tìm hiểu về vali hành lý này rồi, đây là tình trạng tiêu thụ của nó được bán trên các cửa hàng và trên mạng. " Hai người còn chưa báo cáo hết nhưng Tần Uyên nhìn sắc mặt bọn họ thôi anh cũng cảm giác được là mình chẳng có thu hoạch gì rồi.

Quả nhiên, tiếp theo Đường Dật lại nói: " Khoản tiền thu vào của vali hành lý này là rất lớn, doanh số rất cao, các cửa hàng liên tục bán ra rất nhiều, thật sự là không cách nào tra được. "

" Tôi biết rồi. "

Mà lúc này, người này giờ hăng hái ngồi xem camera ghi hình là Thạch Nguyên Phi lại có phát hiện mới, hăng la lớn lên: " Đội trưởng! Có sự tình mới! "

" Nói. "

Thạch Nguyên Phi đưa tay chỉ vào màn hình: " Nạn nhân cùng với hai người bạn sau khi đi ra khỏi quán ăn thì bọn họ thật sự đi về phía nhà ga đấy. Nhưng mà lúc gần tới nơi thì tôi phát hiện ra là cô ấy rẽ vào một hẻm nhỏ gần đó. "

" Trong hẻm nhỏ có camera theo dõi không ? "

Thạch Nguyên Phi lắc đầu: " Điều xui nhất ở đây chính là không có. "

Hắn bật chạy đoạn camera ghi hình đó một lần nữa. Quả nhiên, lúc gần tới nơi thì Nhậm Nhiễm rẽ vào còn hẻm nhỏ gần đấy, một lúc lâu sau vẫn không thấy đi ra.

Tần Uyên xem xong lại chú ý tới một thứ: " Nguyên Phi, cậu tua lại một chút cho tôi xem. "

Tua ngược đoạn ghi hình lại vài giây, Tần Uyên hô dừng lại, tiếp theo anh bấm chế độ phát chậm mà tiếp tục xem.

Lần này thì mọi người đều nhìn thấy rõ ràng: " Hình như cô ấy nhìn thấy cái gì đấy rồi mới đi vào trong hẻm nhỏ. "

" Đúng vậy, rất có khả năng hung thủ dùng cách này để dẫn cô ấy đi qua đó. "

" Nhưng cô ấy đã nhìn thấy cái gì chứ ? "

Đột nhiên Đường Dật nghĩ ra cái gì đó: " Anh Nguyên Phi, anh thử tua ngược lại thêm một chút nữa đi, thử xem xem trước đó đã có ai đi vào trong hẻm nhỏ này chưa. "

Triệu Cường bỗng đập tay một cái: " Đúng vậy, người đi vào hẻm nhỏ rồi không ra có khả năng chính là hung thủ. "

Lần này thì Lam Tiêu Nhã còn chưa kịp mắng thì Thạch Nguyên Phi đã mắng rồi: " Triệu Cường, cậu bị ngốc có đúng không ? Hung thủ cố ý chọn một cái hẻm nhỏ không có camera theo dõi rồi hẳn còn đi từ đường lớn vào làm gì chứ, ở đằng sau hẻm nhỏ này chắc chắn thông với không ít hẻm nhỏ

khác đâu. "

" Điều này cũng đúng đấy. "

Đường Dật lại nhanh chóng giải thích thêm: " Cường ca, em chỉ là muốn nhìn xem trước đó liệu có người qua đường nào chứng kiến được tình huống bên trong hẻm nhỏ đó không thôi, nói không chừng chúng ta có thể tìm được người chứng kiến. "

Tìm được người chứng kiến rồi thì không chừng có thể trực tiếp bắt luôn hung thủ đấy! Triệu Cường kích động đánh call* cho cậu: " Thông minh đấy bạn nhỏ Đường Dật. "

*Đánh call: Đây là ngôn ngữ mạng hay được giới trẻ TQ sử dụng, nó có nghĩa là ủng hộ một việc gì đó.

Ý tưởng đó là tốt, nhưng đáng tiếc, xem hơn nửa ngày trời đoạn ghi hình trước khi Nhậm Nhiễm xuất hiện, vậy mà chẳng có một ai thèm nhìn vào hẻm nhỏ đó, cũng không một ai đi vào.

" Ngẫu nhiên nhưng cũng không phải là ngẫu nhiên. " Tần Uyên dường như đã đoán được hình thức của hung thủ: " Hung thủ ẩn náu ở đó nhìn những người qua đường, đợi tới khi hắn tìm được mục tiêu hắn sẽ chủ động hấp dẫn sự chú ý của đối phương. "

" Nhưng khi đó cũng chẳng phải nửa đêm, lúc đó hung thủ đã làm thế nào để hấp dẫn được sự chú ý của Nhậm Nhiễm mà không làm kinh động tới người khác ? "

Thanh âm Trần Mặc rất vững vàng: " Điều đó chứng minh rằng hung thủ có khả năng dẫn Nhậm Nhiễm đi theo hắn. "

Lam Tiêu Nhã sửng sốt: " Không lẽ là do người quen gây án ? "

" Còn một loại khả năng nữa. " Ánh mắt đen nhánh của Mộc Cửu tạm dừng trên hình ảnh lúc Nhậm Nhiễm nhìn vào con hẻm nhỏ, cô chậm rãi mở miệng: " Kẻ yếu. "

" Sao cô ấy lại không tỉnh ? Có phải cậu cho cô ấy uống thuốc gì rồi đúng không ? "

" Tôi muốn khi cô ấy tỉnh dậy sẽ thừa nhận tất cả. "

" Đây chính là sự trừng phạt dành cho cô ấy. "

" Ăn chút gì đi. "

" Cầu xin bà hãy thả tôi đi đi, chỉ cần bà thả tôi ra thì tôi sẽ không nói gì cả, tôi đảm bảo đấy. "

Nhưng đối phương lại làm như không nghe thấy gì, đem cái thìa kề sát bên miệng cô: " Mau ăn chút gì đi. "

Cô không mở miệng ăn, cô đau khổ năn nỉ thêm lần nữa: " Bà thả tôi đi đi có được không ? Tôi cầu xin bà đấy! "

" Suyt. " Người đối diện đưa ngón trỏ lên môi mình ra hiệu: " Cô còn như vậy sẽ đánh thức cậu ta đấy. "

Cách đó không xa là máy móc đang dính máu, chúng đập thẳng vào mắt cô. Lúc trước ở đó đã phát sinh ra chuyện, giờ cô chỉ cần nghĩ tới việc nếu hãn tinh dậy sẽ tra tấn cô như thế nào, thì trên mặt cô đã trắng bệch, ngay cả thanh âm cũng không còn vang lên nữa.

" Ngoan ngoãn ăn cơm một chút đi, tôi sẽ đi lấy một thuốc cho cô, tôi sẽ để cô dễ chịu hơn một chút. "

Giọng nói dịu dàng của đối phương khiến cô không rét mà run: " Không thể buông tha cho tôi sao ? Con của tôi còn..."

Cái thìa trên tay người đó run lên: " Cô có con rồi sao ? "

Cô cảm thấy như mình có hy vọng rồi, cô nhanh chóng nói: " Đúng vậy, con tôi mới có ba tuổi thôi, con bé không thể không có mẹ, cầu xin..."

" Cô ta tỉnh dậy rồi đúng không ? "

Tiếng năn nỉ của cô bị tiếng nói trầm thấp của một người đàn ông cắt ngang, cô hoảng sợ nhìn về phía phát ra âm thanh, chỗ đó chỉ là một cái bóng đen, nhưng hãn đang dần dần di chuyển tới chỗ có ánh sáng. Cô đã thấy được hãn.

Và sau đó cô lại nghe thấy tiếng nói như vang lên từ địa ngục.

" Nếu tỉnh rồi, thì chúng ta bắt đầu đi. "

Nghe Mộc Cửu nói như vậy, Đường Dật cũng tỏ vẻ đồng ý: " Đúng vậy, rất có thể hung thủ đã cải trang thành một kẻ yếu đuối cần giúp đỡ. Đợi tới khi nhìn thấy mục tiêu hãn liền tạo ra tiếng động để thu hút sự chú ý của đối

phương, thuận tiện hẳn có thể lừa luôn mục tiêu đi vào hẻm nhỏ. "

" Cho nên hung thủ đang lợi dụng sự đồng cảm của người khác ? " Triệu Cường cuối cùng không nhịn được, hẳn khẽ mắng một câu.

Tần Uyên lập tức đưa ra mệnh lệnh: " Trần Mặc, Triệu Cường, hai người đi tới những nơi gần đó hỏi thăm xem tối ngày hôm đó có ai nhìn thấy Nhậm Nhiễm đi cùng một người khác không. "

" Rõ, đội trưởng. "

Nhưng mà không được như mong đợi của họ. Cái hẻm nhỏ đó âm u hẻo lánh, rất ít khi có người qua lại, bọn họ đi hỏi thăm một vòng nhưng không có ai nhìn thấy Nhậm Nhiễm cả, chứ đừng nói tới kẻ tình nghi.

Điều tra gặp nút thắt, nhưng lại có điều đáng buồn hơn chính là lại thêm một vali hành lý màu đen nữa xuất hiện.

Cái vali này cũng bị bỏ lại ở ven đường, nạn nhân vẫn là một cô gái trẻ tuổi. Phần bên dưới của nạn nhân bị nghiền nát, còn nghiền đi nghiền lại vài lần, trên người cũng được chum bằng một tấm vải, nhìn tình hình không khác mấy so với nạn nhân đầu tiên. Ngoại trừ một thứ. Đó là một cái túi, đoán rằng đây là đồ nạn nhân hay mang theo bên người, nó cũng bị nhét vào vali.

Tâm mắt Mộc Cửu dừng lại ở cái túi nhỏ: " Sự áy náy và đền bù đã tăng lên rồi. " Những tên tội phạm giết người liên hoàn thường sẽ lấy đi thứ để chứng minh thân phận nạn nhân. Hung thủ sẽ đem đồ dùng bên cạnh nạn nhân vứt bỏ, thay quần áo mới cho nạn nhân, làm tổn thương cả gương mặt họ, điều đó làm cho cảnh sát không cách nào chứng minh được thân phận nạn nhân. Nhưng giờ lại không làm vậy.

Trong túi nhỏ đó có thứ chứng minh thân phận nạn nhân, vậy nên bọn họ lập tức biết được nạn nhân là ai. Triệu Tử Vân, 32 tuổi, là người thành phố này.

Hồng Mi lập tức gọi điện thoại tới: " Đội trưởng, tôi đã liên lạc với người nhà nạn nhân rồi. Cách đây hai ngày nạn nhân đã mất tích. "

Tần Uyên mở loa ngoài, Lam Tiêu Nhã đương nhiên cũng nghe thấy những gì Hồng Mi nói: " Thời gian tra tấn đã ngắn hơn, thời gian cô ấy tử vong chắc là rạng sáng ngày hôm nay. "

" Nơi cuối cùng cô ấy xuất hiện là ở đâu ? "

" Ở trên đường Phụng Tiên, nạn nhân lúc đó đang đi vào trung tâm thương mại mua sắm. Buổi tối tầm khoảng chín giờ cô ấy có gửi cho chồng mình tin nhắn, nói là cô ấy chuẩn bị đi về. Bởi vì chỗ đó cách nhà cô ấy khá gần nên có thể cô ấy lựa chọn đi bộ. Nhưng một lúc sau thì cô ấy mất liên lạc, tôi đã để Nguyên Phi tra thử rồi, nơi đó cách đường Thiên Bằng không tới năm km. "

Tần Uyên: " Vậy có thể chứng minh được đây là khu vực mà hung thủ hoạt động thoải mái nhất. " Nhất định hung thủ rất quen đường ở khu vực đó, hẳn biết được con đường nào hẻo lánh, hẳn biết được con đường nào không có người theo dõi.

Nhìn thấy chỗ máu thịt lẫn lộn kia, Triệu Cường nhăn mặt lại: " Hung thủ sao lại cố chấp với đôi chân của nạn nhân như vậy ? "

Mộc Cửu chớp chớp mắt, trong lòng cô đã hiểu rõ: " Bởi vì hẳn muốn để các cô phải trải qua sự đau khổ giống như hẳn. "

" Hung thủ là người tàn tật sao ? " Chỉ cần như vậy thì mọi chuyện đều được giải thích rõ: " Cho nên nạn nhân nhìn thấy mới tiến lên muốn giúp đỡ. " Chỉ là một chút lòng tốt nhưng các cô ấy không biết mình đang đi tới chỗ địa ngục.

Tần Uyên nhíu mày nói: " Từ mức độ tổn thương chân của nạn nhân thì có thể thấy rằng chân hung thủ cũng bị thương rất nghiêm trọng. " Tình huống là như vậy, nếu hẳn muốn hấp dẫn mục tiêu rồi xử lý thì thế...

Vẻ mặt Mộc Cửu không có chút cảm xúc nào: " Cho nên, hẳn cần có một người giúp đỡ. "

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ III

Dực Tô Thức Quý

[Q2] Chương 13: Bản Năng (3)

Edit : Cải Trắng

[Q2] Chương 13 : Bản năng (3) - Thiếu nợ

" Giúp đỡ, kẻ yếu...." Trong miệng Đường Dật lẩm nhẩm nhiều lần hai từ này: " Mọi người có nhớ mấy năm trước từng xảy ra một vụ án không ? "

Tần Uyên cũng nghĩ tới: " Thai phụ ? "

" Đúng vậy, một thai phụ mang thai tới tháng thứ chín giả bộ bị đau bụng ở trên đường, sau đó cô ta lừa đem một cô gái về nhà. Cô ta để cho cô gái đó uống sữa chua trộn một ít thuốc vào bên trong. Cô ta để cho chồng mình cưỡng hiếp cô gái đó, sau đó cô ta tàn nhẫn giết hại cô gái đó, tôi nhớ là bọn họ cũng đem thi thể bỏ vào trong vali hành lý, sau đó vứt xác ra bên ngoài. "

Vào thời gian đó, vụ án này từng là đề tài nóng được xã hội quan tâm rất nhiều, Thạch Nguyên Phi cũng nhớ ra nó: " A! Là vụ án này! Người chồng này còn muốn làm chuyện đó với cả bạn học con gái mình cơ, đôi vợ chồng này đúng là không bằng cầm thú mà. "

" Người vợ này trước đó đã từng đi 'trật đường ray' rồi nên cô ta mới cảm thấy chồng mình bị thua thiệt. Cô ta làm cách này là muốn bồi thường cho hẳn, rồi cho tới lúc hai người đó bị bắt, cô ta vẫn cảm thấy mình nên xin lỗi chồng mình một câu. "

Triệu Cường nghe xong cảm thấy tam quan của mình sụp đổ rồi.

" Thua thiệt, đền bù. " Tần Uyên bình tĩnh nói: " Xem ra lần này chúng ta tìm được người tương tự như thế rồi. Hai kẻ tình nghi này chắc chắn có quan hệ vô cùng mật thiết với nhau, một kẻ ở bên ngoài phụ trách dụ dỗ mục tiêu, còn một người khác thì chủ yếu là thi hành chuyện tàn bạo đó. "

Sắc mặt Mộc Cửu lạnh tanh, cô tiếp lời anh: " Trong hai người đó có một người nắm quyền chủ động, người nắm quyền chủ động chính là người bị

tàn tật ở chân đó, mà người làm cho hẳn bị tàn tật là một người khác. "

" Vì cảm thấy thiếu nợ, cho nên có thể làm cho hẳn bất cứ chuyện gì hẳn muốn. "

Mười giờ tối.

Bởi vì phải tăng ca nên giờ này Diễm Tiểu Mạc mới rời khỏi công ty. Nửa tiếng sau, cô đi ra khỏi ga tàu điện ngầm, đi về hướng nhà mình, mới vừa đi qua một nút giao trên đường, cô bỗng nghe thấy tiếng đau khổ rên rỉ từ đâu đó truyền tới. Cô đi theo về phía âm thanh đó hai bước, cô liền thấy một người phụ nữ trung niên ngồi bên cạnh bồn hoa, tay đang che lấy ngực.

Tiểu Mạc thấy thế liền tiến nhanh thêm hai bước, thăm hỏi: " Dì ơi, dì có sao không vậy ? Không có gì nghiêm trọng chứ ? "

Vẻ mặt người phụ nữ trung niên đó khó chịu: " Tim, tim tôi khó chịu. "

Tim không thoải mái là việc rất nghiêm trọng đấy, mẹ của Tiểu Mạc cũng có bệnh tim, bởi vậy bên người cô lúc nào cũng đem theo một hộp thuốc trợ tim, cô lấy thuốc từ trong túi của mình ra: " Dì à, dì uống hai viên thuốc trợ tim này đi. "

Người phụ nữ trung niên đó nhận lấy viên thuốc, uống một hơi.

Đợi sau khi bà uống thuốc xong, Tiểu Mạc liền nhìn sắc mặt người phụ nữ trung niên đó: " Dì à, dì thấy đỡ hơn chút nào chưa ? "

" Khá hơn nhiều rồi, cảm ơn cháu nhé, cô gái nhỏ. "

Tiểu Mạc cười, lắc đầu: " Không có gì đâu ạ, việc nên làm mà. "

Người phụ nữ trung niên lại mở miệng: " Cái này, cô gái nhỏ, có thể nhờ cháu thêm một việc được không ? "

" Dì à, dì nói đi. "

" Là như thế này, con trai dì chân không được tốt, không tiện để đi lại, nó hiện tại đang ở nhà chờ dì về, có thể nhờ cháu đưa dì về nhà được không ? "

" Cái này..." Đã muện như thế này rồi, Tiểu Mạc có hơi khó xử.

" Nhà dì cách đây cũng không xa. Chủ yếu là dì sợ đứa con này xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thôi. " Nói nói một hồi, hốc mắt người phụ nữ trung niên hơi đỏ lên.

Bốn phía yên ắng, nếu bây giờ gọi xe cũng chưa chắc có xe để mà về, sợ người phụ nữ trung niên này lại tái phát bệnh tim, Tiểu Mặc cũng có chút không đành lòng. Tuy rằng giờ cô rất vội về nhà để nghỉ ngơi, nhưng đưa bà ấy về xong rồi về nhà cũng không tính là quá lâu, cô đồng ý: " Được, dì à, cháu đưa dì về nhà nhé, nhà dì ở chỗ nào thế ? "

" Cảm ơn cháu nhé. "

Tiểu Mặc đỡ người phụ nữ trung niên đứng lên, thân thể của đối phương gần như dựa hết vào người cô. Một tay nắm chặt lấy cổ tay cô, như sợ cô sẽ đổi ý vậy.

Đi được một đoạn, phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng kêu to.

" Dì Lý ? "

Bước chân của người phụ nữ trung niên đó dừng lại, bà nắm lấy tay cô càng chặt hơn, cô quay đầu lại nhìn, cô thấy được một người phụ nữ tóc ngắn tuổi cũng xấp xỉ tuổi cô. Người phụ nữ đó đang đi về phía cô.

" Dì Lý, hóa ra là dì thật sao ? " Thấy sắc mặt bà không tốt, Cố An lo lắng hỏi: " Dì làm sao thế ? "

Sắc mặt Lý Xuân Phương càng trắng thêm: " Dì vừa mới lên cơn đau tim, có một cô gái nhỏ tốt bụng tới giúp đỡ, cho dì uống thuốc, giờ còn chuẩn bị đưa dì về nhà nữa. "

" Dì Lý, đừng làm phiền người ta nữa, để cháu đưa dì về luôn. "

Lý Xuân Phương dường như muốn nói gì đó, nhưng Cố An lại nghiêng đầu nói với Tiểu Mặc trước: " Giao cho tôi đi, tôi với dì Lý ở chung một tiểu khu mà, cảm ơn cô nhé. "

" Không có gì đâu. " Tiểu Mặc thấy đối phương là người quen của người phụ nữ trung niên này, cô liền yên tâm rời đi.

Cố An đỡ lấy Lý Xuân Phương đi về hướng tiểu khu, đột nhiên cô nghĩ tới gì đó: " Dì Lý, sao trước đây cháu chưa từng nghe thấy dì bảo là tim gì không tốt. "

Trên mặt Lý Xuân Phương hiện lên một tia xấu hổ, bà ấp a ấp úng mở miệng: " Chắc, chắc là vì trời quá nóng rồi, dì thì cần trở về vội, cho nên tim cảm thấy không thoải mái. "

" Thế lần sau dì nên cẩn thận hơn, thuốc trợ tim tốt nhất là dì hãy mang

theo bên người ý. "

" Ừ ừ. " Dì Lý thuận miệng trả lời.

" Lại nói nữa, cháu cũng lâu rồi không qua nhà dì thăm dì, con trai dì gần đây có khỏe không ? " Cố An là người tình nguyện ở trong tiểu khu, thế nên cứ một thời gian cô lại tới nhà dì Lý để thăm, xem có cái gì cần hỗ trợ không, nhưng trong khoảng thời gian này công việc của cô quá bận, không cách nào lo được việc khác.

Nhắc tới con trai, sắc mặt của Lý Xuân Phương hơi biến đổi, nhưng mà Cố An đi chỉ chú ý phía trước nên không phát hiện ra điều này.

" Nó à, khá hơn nhiều rồi, gần đây tâm tình cũng tốt lên không ít. "

" Vậy thì thật tốt quá. "

Rất nhanh đã tới trước cửa nhà dì Lý. Vì để tiện cho con trai ra khỏi nhà nên dì Lý cố ý đem phòng ở đối xuống tầng một, sau đó liền mua thêm một chiếc xe nhỏ để tiện đi đi lại lại. Sau khi xảy ra chuyện, bà lập tức bỏ lại công việc của mình mà về nhà chăm sóc con trai. Bà về hưu thì tiền trợ cấp mỗi tháng cũng không nhiều, có thể nói tất cả số tiền của bà đã đổ hết lên người con trai mình rồi, bà có thể nhịn ăn nhịn mặc, chỉ cần là yêu cầu của con trai, bà sẽ lập tức đáp ứng, có thể nói, vì con trai của mình, bà có thể làm tất cả.

Tới trước cửa, Lý Xuân Phương đẩy đẩy Cố An: " Làm phiền cháu rồi, Cố An, cháu mau trở về đi. "

" Không có việc gì đâu dì, để cháu đưa dì vào nhà đã. "

Lý Xuân Phương lại xua xua tay, có vẻ như bà không có kiên nhẫn, muốn chào tạm biệt cô rồi đi vào luôn: " Không cần không cần, cháu mau đi về đi, muộn thế này rồi không thể để bố mẹ cháu lo lắng được. "

Cố An thấy bà nói như vậy, cũng không ép bà nữa, cô liền tạm biệt rồi rời đi: " Vậy dì Lý, cháu đi trước, khoảng mấy ngày nữa,... "

Kèo kẹt....

Lời nói bị tiếng cửa mở cắt ngang.

Hai người đồng thời quay đầu lại, cửa lớn chậm rãi được mở ra, phía sau cánh cửa là một người đàn ông trẻ tuổi đang ngồi trên xe lăn.

Khóe miệng hắn chậm rãi nhếch lên: " Mẹ, mẹ đã về rồi. "

" Con, con trai. "

Tâm mắt hấn di chuyển về phía người đứng đằng sau lưng mẹ mình, vẻ tươi cười trên mặt hấn càng đậm hơn: " Là chị Tiểu Cố sao, mẹ, sao mẹ không mời chị ấy vào nhà ngồi một lát chứ ? "

Lý Xuân Phương nhìn vẻ mặt của con trai mình, môi bà hơi run lên: " Con trai, muộn quá rồi, con bé nên về nhà thôi. "

Không để ý tới mẹ mình nữa, Tưởng Thiên Trạch vẫn nhìn về phía Cố An: " Uống một chén trà cũng không mất nhiều thời gian đâu, chị Tiểu Cố, chị thấy có đúng không ? "

Cố An gật đầu nói: " Đúng vậy, dù sao mai cũng là cuối tuần. "

Sau khi đi vào phòng, Cố An chủ động đẩy xe lăn giúp hấn: " Tiểu Trạch, gần đây sắc mặt cậu có vẻ không tồi nhỉ. "

Trên mặt Tưởng Thiên Trạch vẫn mang theo nét cười: " Đúng vậy, bởi vì gần đây tôi tìm được một trò chơi rất hay để làm. "

" Thật không ? Thế thì không còn gì tốt hơn nữa. "

" Chị Tiểu Cố, đợi lúc nữa tôi sẽ cho chị xem chuyện mà tôi đang làm. "

" Được thôi. "

Cố An chỉ lo trò chuyện với Tưởng Thiên Trạch, cô không hề chú ý tới sắc mặt Lý Xuân Phương ở đằng sau, trên mặt bà là biểu cảm sợ hãi cùng giãy dụa.

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ III

Dực Tô Thức Quý

[Q2] Chương 14: Bản Năng (4)

Edit : Cải Trắng

[Q2] Chương 14 : Bản năng (4) - Tình mẫu tử

Sau khi tỉnh lại, Cố An cảm thấy choáng váng. Cô chậm rãi mở hai mắt ra nhìn xung quanh, có ánh sáng chiếu ở trên mặt, có tiếng nói đứt quãng truyền tới, lỗ tai cô ong ong, nghe không rõ ràng.

Vài phút sau, ý thức của cô hoàn toàn tỉnh táo, cô hơi cử động cơ thể, giờ cô phát hiện ra tay chân mình đã bị trói lại, hoàn toàn không thể cử động.

Cô hoảng sợ nhìn bốn phía xung quanh, cô phát hiện ra mình đang ở một nơi hoàn toàn xa lạ, bốn phía đều là tường, trên trần nhà chỉ có một ánh đèn chiếu xuống, trong không khí tràn ngập mùi vị vô cùng khó ngửi, nó như là mùi của tất cả mọi thứ trộn vào nhau.

Từng hình ảnh lúc trước khi hôn mê hiện lên trong đầu cô, Cố An mơ hồ ý thức được mình đã xảy ra chuyện gì.

Cách một cánh cửa, tiếng nói chuyện bên ngoài dần dần rõ ràng hơn, mà đó còn là thanh âm rất quen thuộc, nó có thể làm cho đáy lòng cô đóng băng.

Lý Xuân Phương gần như quỳ xuống trước mặt Tưởng Thiên Trạch: " Tiểu Trạch, mẹ cầu xin con, buông tha cho con bé đi. "

Bà đau khổ cầu xin: " Mẹ đi tìm cho con một người khác, được không ? "

Bà không muốn làm tổn thương Cố An, trước đó cô đã nhiều lần tới nhà giúp bà chăm sóc con trai rồi.

" Từ từ đã, mẹ cảm thấy, nếu chúng ta buông tha cho chị ấy thì chị ấy sẽ bỏ qua cho chúng ta sao ? Không đâu! Ngay lập tức chị ấy sẽ báo cảnh sát, sau đó chúng ta sẽ bị bắt. " Tưởng Thiên Trạch hơi dừng lại, hần nhìn mẹ mình, thanh âm càng thêm lạnh lẽo: " Không, không phải chúng ta. Chỉ có mẹ mà thôi, tất cả đều là do mẹ làm hết. "

" Con trai... " Lý Xuân Phương khóc không thành tiếng.

" Mẹ. " Đây là một tiếng gọi vô cùng dịu dàng, ở trước mặt mẹ mình, bản tính của hẳn hoàn toàn bộc lộ, không hề che giấu bất cứ thứ gì: " Tất cả đều là do mẹ nợ con, là mẹ khiến con biến thành dáng vẻ như bây giờ, chẳng lẽ mẹ còn chưa hiểu hết sao ? "

Tiếng hai người nói chuyện Cố An có thể nghe rõ tất cả không thiếu chữ nào, đột nhiên cô nghĩ tới hai người phụ nữ trẻ tuổi bị sát hại trong thời gian gần đây. Bỗng dưng cô quay đầu nhìn về phía máy móc trong phòng cách đó không xa, trên đó dường như còn dính lại vết máu, sự sợ hãi ủa tới, khiến cô kinh hãi không thôi.

Làm sao bây giờ ? Bây giờ cô nên làm những gì đây ? "

Trong đầu cô là một mảnh hỗn loạn, mà đúng lúc này, cánh cửa phòng mở ra, Cố An không kịp phản ứng lại, cô chỉ có thể nhìn thẳng về phía đó.

Người đi vào là Lý Xuân Phương.

Bà đóng cửa lại, sau đó đi tới: " Cố An, cháu tỉnh rồi. "

Giọng nói và sắc mặt đều không thay đổi gì, trong lòng Cố An có chút e ngại.

" Ăn một chút gì đi. "

" Dì Lý, trong khoảng thời gian gần đây có tới hai cô gái trẻ tuổi bị sát hại, cái này là do hai người làm, đúng không ? "

Lý Xuân Phương không hé răng, bà chỉ đem thìa thức ăn tới đặt trước miệng cô.

" Hóa ra hôm qua là dì giả bệnh để lừa cô gái trẻ kia về nhà đúng không ? Chẳng qua... " Bà không ngờ là lại gặp được cô.

Đôi mắt Lý Xuân Phương hơi phiếm hồng: " Cố An, dì thật sự xin lỗi cháu. "

" Dì không thể tiếp tục mắc sai lầm như thế được. "

" Cháu không hiểu, cháu không hiểu đâu.... "

" Con trai dì làm điều sai trái, nhưng dì không thể dung túng cậu ấy như thế được. "

Có vẻ như những lời này đã chọc giận Lý Xuân Phương, bà không cần biết cô có đồng ý hay không, bà hung hăng nhét thìa thức ăn vào miệng cô: " Thế thì sao chứ ? Thăng bé là con của tôi, tôi là mẹ của thăng bé, tôi đồng ý

làm bất cứ điều gì vì thằng bé. "

" Đội trưởng, tình huống khẩn cấp, vào buổi đêm ngày hôm qua, lại có một cô gái trẻ mất tích. "

" Người con gái mất tích tên là Cố An, mười giờ tối ngày hôm qua cô ấy đã gửi cho mẹ mình một tin nhắn nói là đã xuống khỏi tàu điện ngầm rồi, nhưng ngay lúc sau thì mất liên lạc. Hơn nữa chỗ đó cách rất gần nơi hai nạn nhân trước đó mất tích. "

Tổ trọng án ngay lập tức chạy tới chỗ tiểu khu mà Cố An mất tích, mẹ Cố An lúc này đang đứng ở cửa tiểu khu, trong tay bà cầm ảnh chụp con gái mình, vô cùng nôn nóng, nước mắt bà tuôn rơi nhiều tới nỗi có thể lấy nước mắt rửa mặt.

Đây là một tiểu khu kiểu cũ, thiết bị theo dõi vẫn chưa được hoàn thiện, Trần Mặc và Triệu Cường bắt đầu tìm manh mối ở những vị trí xung quanh. Đúng lúc này, một người chứng kiến đã xuất hiện.

Buổi sáng lúc Tiểu Mặc đi làm thì cô nhìn thấy mẹ của Cố An cầm lấy ảnh chụp của con gái mình mà nôn nóng chạy khắp nơi tìm. Vừa nhìn ảnh chụp cô đã phát hiện ra đây chính là cô gái tối hôm qua mình nhìn thấy.

Lúc Tần Uyên lại gần thăm hỏi, cô liền nói nhanh qua tình huống xảy ra vào đêm hôm qua: " Lúc tôi tan làm đã rất khuya rồi, ra khỏi chỗ tàu điện ngầm không bao lâu thì gặp được một dì nói là thân thể không thoải mái. Tôi cho dì ấy uống thuốc, sau đó dì ấy nói ở nhà chỉ có một người con trai cần chăm sóc, nói là nhờ tôi đưa dì ấy về nhà. "

" Tôi không nghĩ nhiều liền đồng ý luôn, mới đi được nửa đoạn đường thì tôi gặp được chị gái nhỏ này. Chị ấy nói chị ấy quen dì mà đang đi cùng tôi, rồi bảo với tôi là để chị ấy đưa dì về cho, hơn nữa hai người họ còn ở trong cùng một tiểu khu. "

" Đúng rồi, người dì kia họ Lý hay sao đấy. "

Họ Lý là một họ rất phổ thông, trong đầu Tần Uyên hiện lên tin tức này, sau đó anh quay sang hỏi mẹ Cố An: " Bà Trần, tôi nhớ hình như con gái bà là người tình nguyện ở khu này, trước đó bà đã từng nghe thấy cô ấy nhắc tới một người họ Lý chưa, người đó có một đứa con bị tàn tật ở chân ? "

Mẹ Cố An lập tức nghĩ tới một người: " Có!! Có!! Là số 134 phòng 101! Con gái tôi trước đây thường xuyên tới nhà bọn họ giúp đỡ. "

Số 134 phòng 101 trong nhà chỉ có hai người ở, Lý Xuân Phương và con trai của bà ấy, Tường Thiên Trạch.

Đi tới nhà, ở đó không có một bóng người. Tổ trọng án cần nhanh chóng tìm được vị trí của hai người này. Ngay lúc sau Thạch Nguyên Phi tra được Lý Xuân Phương có gọi một xe taxi để đi đâu đó, nhưng muốn tra được điểm đến thì cần tốn chút thời gian, nhưng Cố An chắc chờ không nổi. Có thể là Tường Thiên Trạch, con trai Lý Xuân Phương đã bắt đầu tra tấn cô ấy rồi.

Mộc Cửu lấy chiếc điện thoại từ trong tay Tần Uyên: " Anh Nguyên Phi, anh có thể tra được tại sao chân của Tường Thiên Trạch bị tàn tật không ? "

" Bốn năm trước, trong lúc hãn đang làm ở một nhà xưởng thì bị thương. " Thạch Nguyên Phi điều tra được thông tin: " Là do xảy ra sự cố không nên có, người làm sự cố lúc ấy xảy ra chính là mẹ hãn. "

Quả nhiên là như thế, tất cả đều trùng khớp với suy đoán của Mộc Cửu. Con trai sau khi xảy ra sự cố mới sinh ra tâm lý vẩn vọ, mà mẹ thì áy náy và 'tình mẫu tử' bao la nên giúp con trai mình giết người.

Thạch Nguyên Phi tiếp tục nói: " Hơn nữa, nhà xưởng mà hãn từng làm đã bị đóng cửa vào một năm trước. "

Dường như Tần Uyên nghĩ tới tình huống nào đó: " Nhà xưởng đó bị bỏ hoang sao ? "

" Đúng vậy. "

Nhà xưởng bị bỏ hoang, ở nơi đó Tường Thiên Trạch có thể tra tấn mẹ của hãn rồi dụ dỗ những người bị hại tới mà không ai phát hiện ra.

" Đưa địa chỉ cho tôi, chúng ta đi tới nhà xưởng đó. "

Nhà xưởng đó cách chỗ này cũng không xa, lúc tổ trọng án tới được nhà xưởng thì ngay lập tức đi tới chỗ tầng hầm. Ngay lúc mà mọi người phá cửa đi vào bên trong thì họ đã được nhìn thấy khoảnh khắc khiến ai ai cũng kinh ngạc.

Cố An nằm trên mặt đất, đôi tay của Lý Xuân Phương thì hung hăng bóp lấy cổ Cố An. Mà con trai của bà, Tường Thiên Trạch thì đang ngồi ở trên

xe lăn, nhìn thấy bọn Tần Uyên xuất hiện, hắn mở miệng hô to: " Mau ngăn cản mẹ của tôi lại! Bà ấy muốn giết người!!! "

" Mau ngăn bà ấy lại! "

Lời của editor: Chương 15 Kẻ chi phối tâm lý III, chúng mình sẽ set pass trên wordpress và set chế độ đăng riêng tư trên wattpad, vậy nên:

+ Đối với wordpress: Để lấy được pass chương 15 Kẻ chi phối tâm lý III, các bạn hãy vào phần GỢI Ý PASS để xem gợi ý bọn mình để nha ^^

+ Đối với wattpad: Các bạn hãy follow nick wattpad của team, sau đó xóa truyện ra khỏi thư viện và thêm lại, các bạn nhớ load lại thư viện để làm mới nhé ^^ còn với các bạn đã follow từ trước thì không cần làm thế cũng được nha, vì đã follow rồi nó sẽ tự hiển thị ạ. Còn không, các bạn hãy theo dõi facebook của team nha, khi đăng chương này lên bọn mình sẽ làm một bài dẫn link trên fb ạ =)))

** Lý do bọn mình làm thế này là để chống reup lại truyện, hiện tại đã có một số web reup lại truyện của team. Vì vậy các bạn hãy ủng hộ bọn mình bằng cách đọc ở wordpress và wattpad của team nhé ^^ Xin cảm ơn !

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ III

Dịch Tô Thức Quý

[Q2] Chương 15: Bản Năng (5)

Edit : Cải Trắng

[Q2] Chương 15 : Bản năng (5) - Tra hỏi

Trước cửa một phòng thẩm vấn ở dưới hầm, có hai người một cao một thấp đang đứng ở đấy.

Cái người cao cao mở miệng trước: " Em muốn đi tới bên đó ? "

Người thấp hơn chỉ tay về phía bên phải, đưa ra lựa chọn của mình: " Bên này. "

" Được. "

Giây tiếp theo, hai người vẫn không động đậy gì, đôi mắt đen nhanh đó bắt đầu nhìn lại đây: " Muốn đánh cược một ván không ? "

Người cao cao kia liếc xéo một cái: " Đánh cược cái gì ? "

" Nếu như em thắng, em muốn ăn bánh kem và kem ly, không được giới hạn số lượng. " Nói tới đồ ngọt, đôi mắt của người thấp hơn kia bỗng chốc sáng ngời.

Người cao cao nghe vậy, hơi nhướn mày: " Nếu thua thì sao ? "

Hai mắt đen nhánh chớp chớp, cô chậm rãi mở miệng nói: " Vậy thì em sẽ rửa toàn bộ chén trong nhà. "

" ... " Vì sự an toàn của bát đĩa trong nhà, Tần Uyên cảm thấy vẫn nên để Mộc Cửu thắng đi.

Sau khi hoàn thành việc cá cược, hai người mỗi người đi về một hướng, đi về phía hai phòng thẩm vấn khác nhau.

Mộc Cửu vừa mới đi vào thì người ngồi ở ghế đối diện đã mở miệng, ngữ khí vô cùng nôn nóng: " Con trai của tôi đâu ? Con trai của tôi ở đâu ? "

Mộc Cửu không trả lời bà, cô đi tới chỗ ghế của mình mà ngồi xuống.

Không ai đáp lại, cơ thể của bà hơi nghiêng về phía trước, tiếp tục kêu lên:

" Con trai của tôi vô tội, nó còn bị bệnh nữa. "

Ánh mắt lạnh lẽo lướt qua, lúc này, Mộc Cửu mới mở miệng nói chuyện: " Hẳn ta có bệnh ở chỗ nào ? "

" Chân của nó bị tật, hơn nữa sức khỏe của nó không được tốt. "

" Tôi thấy hình như không chỉ có vậy đâu. " Mộc Cửu cố ý ám chỉ.

" Tôi là hung thủ. " Lý Xuân Phương lại không để ý tới điều đó, bà không ngừng lặp lại lời nói của mình: " Tất cả đều là do tôi làm, ba người phụ nữ đó đều do tôi giết hại. "

" Hai người. " Mộc Cửu nhanh chóng nói, sửa lại chỗ sai cho bà: " Cố An không chết. "

Lý Xuân Phương sững sốt, rõ ràng bà thấy Cố An đã bị mình bóp chết rồi mà. Bây giờ bà lại biết được rằng nạn nhân không chết, về mặt bà có hơi phức tạp, thực sự là vừa mừng vừa lo.

Qua vài giây, bà tiếp tục kể ra hành vi phạm tội của mình: " Vậy, vậy hai nạn nhân trước đều do tôi lừa các cô ấy về nhà, cũng là tôi đem chân của các cô chặt đứt, là tôi đã giết chết các cô ấy, tôi cũng là người đem xác các cô ấy nhét vào trong vali hành lý, tất cả đều do tôi làm. "

Tôi, tất cả đều là tôi.

Sau khi bị bắt, mỗi một lời Lý Xuân Phương nói đều muốn thể hiện cho bọn cô biết rằng: Bà là hung thủ, là hung thủ duy nhất.

Về mặt Mộc Cửu không có chút cảm xúc nào, chờ bà nói xong, cô mới nói:

" Con của bà cũng nói như vậy, hẳn ta nói hẳn ta luôn khuyên bà dừng tay lại, khuyên bà thả các cô ấy ra. "

Lý Xuân Phương lập tức phụ họa theo: " Đúng, đều là tôi sai!! Tất cả..."

" Đương nhiên là bà sai. " Một tiếng nói lạnh nhạt vang lên trong phòng thẩm vấn, vô cùng ngang ngạnh cắt ngang lời của Lý Xuân Phương.

" Bà đã nuôi một người bị mất đi nhân cách, trở thành một ác quỷ đe dọa mạng sống của người khác, bà lại còn mang sinh mạng của người khác tới cho hẳn nữa. "

Mộc Cửu nói, điều đó làm cho tâm trạng Lý Xuân Phương bị kích động: " Nó không phải ác quỷ, nó là con trai của tôi. "

" Con trai..." Ừm, một đứa nhóc 24 tuổi.

Nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của cô, Lý Xuân Phương dần dần bình tĩnh lại:

" Cô còn trẻ thế này chắc là chưa có con đâu nhỉ ? "

Đối với sự hiểu lầm này, Mộc Cửu cũng lười giải thích, cô nói: " Tôi biết bà đang muốn nói cái gì, bà cảm thấy tôi sẽ không hiểu được nỗi lòng của một người làm mẹ sao ? "

Lý Xuân Phương thật sự nghĩ như vậy: " Luôn muốn để dành cho con những thứ tốt nhất, nguyện ý vì nó làm bất cứ điều gì, bao dung cho con tất cả, đây chính là bản năng của một người làm mẹ. "

" Vậy bản năng làm người của bà đâu ? "

Đối mặt với ánh mắt như có thể nhìn xuyên thấu lòng người kia, bên tai bà vang lên câu nói chất vấn của cô, trong phút chốc, Lý Xuân Phương thất thần, không nói được lời nào.

Cũng chính ngay lúc này, Mộc Cửu lấy ra hai bức ảnh, cô đưa tới trước mặt bà, một giọng nói lạnh lùng vang lên trong phòng thăm vấn: " Nhậm Nhiễm, 21 tuổi, là sinh viên trường đại học D, cô ấy so với con bà thì nhỏ hơn vài tuổi, chỉ còn chút nữa thôi là tới sinh nhật cô ấy, bố mẹ cô ấy đã chuẩn bị xong xuôi để tặng quà sinh nhật cho cô ấy, đó chính là cái túi mà cô ấy nghĩ chắc mình không thể mua được nó. "

" Triệu Tử Vân, 32 tuổi, nhân viên ngân hàng, cô ấy lấy chồng được năm năm rồi, cô ấy có một đứa con gái ba tuổi, giờ đứa bé ấy đã mãi mãi mất đi mẹ mình. "

" Các cô ấy chết, vì sao đây ? Bởi vì các cô ấy có bản năng làm người, giúp đỡ kẻ yếu. "

Sắc mặt Lý Xuân Phương trắng bệch, môi bà run rẩy, hốc mắt bà đang chảy ra những hàng nước mắt, chúng theo nếp nhăn trên khóe mắt mà chảy xuống.

Khoảng cách giữa hai người đủ để Mộc Cửu nhìn thấy rõ sự thay đổi trên khuôn mặt của bà: " Tôi biết bà đang áy náy, nhưng áy náy thì có ích gì chứ ? "

Mộc Cửu lập tức vạch trần: " Sự áy náy, không đành lòng của bà so với sự thương yêu con mình thì nó không bằng một góc, không phải sao ? "

Đúng vậy, so ra đúng là kém hơn. Bà không nghĩ tới việc sẽ làm tổn thương các cô ấy, nhưng mỗi lần bà quay đầu lại nhìn con trai của mình, bà đã nhìn

thấy bộ dáng vì bị tàn tật ở chân mà hẳn vô cùng đau khổ, phần hận. Là một người mẹ, bà không thể làm như không biết mà ngó lơ hẳn được, đó là con trai của bà, là toàn bộ sinh mệnh của bà.

Vì hẳn, bà có thể trở thành người không có nhân tính, có thể trở thành ác ma, cũng có thể vì hẳn mà tự dẫn thân xuống địa ngục.

Đây chính là 'tình thương của mẹ'

" Hơn hai mươi năm qua, con của bà vẫn luôn sống trong tình thương của mẹ. " Mộc Cửu dừng lại một giây, bỗng nhiên giọng điệu cô thay đổi: " Nếu không có bà thì sao hẳn có thể sống được đây ? "

Sống như thế nào đây ?

Nếu bà không còn nữa thì sẽ không có ai chăm sóc hẳn cả, không có ai chịu đựng tính tình của hẳn mỗi khi chân hẳn đau đớn...Con trai của bà phải làm sao bây giờ ?

Mộc Cửu không tiếp tục nói nữa, cô để cho bà thời gian suy nghĩ, làm cho bà có thể tưởng tượng tới những cái sắp xảy ra. Bởi vì, so với việc nghe được, nhìn được thì thường thường tưởng tượng sẽ đáng sợ hơn rất nhiều.

Nhưng mà vài phút sau, Lý Xuân Phương đã ổn định lại tinh thần, bà cười cười, nếp nhăn bên khóe mắt càng sâu hơn: " Tôi hiểu rồi, đây không phải là chiêu mấy người dùng để dồn tôi tới đường cùng, buộc tôi phải khai con trai tôi ra sao ? Tôi sẽ không mắc mưu đâu. "

Đột nhiên bà phản ứng lại, trong nháy mắt cảm thấy tự tin hẳn lên, cảm xúc của bà càng lúc càng kích động: " Còn nữa, có phải Cố An cũng chết rồi không ? Mấy người căn bản không có chứng cứ! Mấy người đang lừa tôi. "

" Không lừa bà. " Cửa phòng thẩm vấn mở ra, Tần Uyên đứng ở cửa, trả lời bà: " Cố An đã tỉnh rồi, hơn nữa cô ấy còn xác nhận và chỉ rõ là con trai của bà, Tưởng Thiên Trạch đã bảo bà sát hại cô ấy. "

" Không. " Đối với điều này, Lý Xuân Phương không thể tiếp thu được: " Cô ta đang nói dối, không phải lúc đó mấy người đều thấy hết rồi sao ? Là tôi bóp cổ cô ta!! Là tôi muốn giết cô ta!! "

Đối với sự kích động của Lý Xuân Phương, ngược lại, Tần Uyên lại vô cùng ung dung bình tĩnh: " Hai người đều là hung thủ, điểm này không còn nghi ngờ gì cả. Bà bị nghi ngờ có liên quan tới vụ sát hại nên không thể

thoát khỏi sự khống chế của pháp luật đâu, ngay cả con của bà cũng vậy thôi. "

" Còn nữa, vừa mới nãy thôi, con của bà đã nhận tội rồi. "

Trong nháy mắt, khi Tần Uyên nói ra câu đó, cả mặt của Lý Xuân Phương xám xịt lại, bà như tê liệt ngồi ở trên ghế, bà từ bỏ tia hy vọng cuối cùng đang giãy dụa, nhưng mà trong miệng bà vẫn nhỏ giọng ní non: " Không, không... "

Tần Uyên nhìn thoáng qua Mộc Cửu, sau đó rời khỏi phòng thẩm vấn.

Mộc Cửu cũng không có ý định ở lại đây nữa, cô không nhìn Lý Xuân Phương, đứng lên đi thẳng ra cửa.

" Vì con trai, tôi đã sai rồi sao ? "

Thanh âm ghen ngào của Lý Xuân Phương từ phía sau truyền đến, Mộc Cửu nghe thấy, nhưng cô không trả lời.

" Nếu như con cô làm sai chuyện, cô sẽ làm như thế nào ? "

Bước chân Mộc Cửu dừng lại ở cửa, cô quay đầu lại, tầm mắt cô dừng lại trên gương mặt toàn là nước mắt kia, vẻ mặt cô vô cùng bình tĩnh, cô nói: " Tôi sẽ không để cho sự việc như thế này xảy ra. "

Nói xong, cô quay đầu lại, trực tiếp đi ra ngoài.

Cửa phòng thẩm vấn đóng lại, ngăn cản tiếng khóc từ bên trong truyền ra, Mộc Cửu ngẩng đầu nhìn người đang đứng ở cửa phòng thẩm vấn chờ mình, Tần Uyên.

" Anh làm thế nào để cho hãn nhận tội thế ? "

" Chứng cứ. " Đầu tiên, Tần Uyên chỉ nói ra hai chữ, sau đó anh nói tiếp: " Ở trên máy móc dùng để tra tấn các nạn nhân đã thu thập được dấu vân tay của Tưởng Thiên Trạch, nhưng trước đó hãn lại nói là trước đó hãn chưa bao giờ tới cái phòng đó, càng không đụng tới những máy móc ở đó. Nhưng về sau thì có lời khai của Cố An, hãn không thể biện giải được nữa. "

Mộc Cửu căn bản không hề biết là có chuyện này: " Gian lận. "

Tần Uyên khoanh tay trước ngực, nhìn cô: " Anh đã để cho em chọn trước. "

Mộc Cửu im lặng vài giây, sau đó cô mới mở miệng nói: " Được, vậy em sẽ

rửa bát đĩa một vòng, rồi nấu đồ ăn nữa, sau đó giặt quần áo một lượt, rồi...."

" ... " Đội trưởng Tần đã bị uy hiếp: " Dừng, Mộc Cửu, em vẫn nên đi ăn bánh kem đi. "

" Thế hai vòng. "

" Một thôi. "

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ III

Dực Tô Thức Quý

[Q3] Chương 16: Con Số May Mắn (1)

Edit : Cải Trắng

Quyển 3 : Con số may mắn

[Q3] Chương 16 : Con số may mắn (1) - Hình xăm

Khi còn nhỏ, Mộc Cửu từng được nghe qua về một câu chuyện xưa vô cùng chân thật về 'tình thương của mẹ'.

Một người tù nhân chuẩn bị chấp hành án tử hình, người đó đưa ra một thỉnh cầu cuối cùng, hẳn muốn gặp lại mẹ hẳn.

Ở trong ngục giam, hai mẹ con gặp lại nhau, mẹ nhìn đứa con trai của mình, khóc liên tục không ngừng.

Sau đó, người con trai nhìn mẹ, rồi đưa ra một lời thỉnh cầu, hẳn muốn được uống sữa mẹ một lần nữa.

Là một lời thỉnh cầu cuối cùng, đương nhiên mẹ hẳn sẽ đồng ý rồi. Bà cởi bỏ áo mình và áo ngực ra, bà nửa quỳ nửa ngồi ôm con vào trong lòng, đầu của hẳn dán ở trên ngực bà, thật giống như một đứa trẻ con vậy.

Một cảnh tượng vừa dịu dàng vừa quý dị cuối cùng lại biến thành một hiện trường đẫm máu.

Bởi vì người con đã cắn vào đầu ngực của mẹ mình.

Sau khi bị người coi ngục kéo ra, trong miệng hẳn đã đầy máu rồi, hẳn đau đớn gào thét không ngừng với mẹ mình: " Đều tại bà, tất cả đều tại bà làm hại. "

" Tôi hận bà!! "

Mẹ hẳn vừa đau lòng lại vừa khó hiểu, vì sao đứa con bà yêu thương từ bà tới lớn giờ lại bảo là hận bà ? Thậm chí còn hận bà tới nỗi làm ra chuyện như này...

Vì sao chứ ?

Là bởi vì 'tình thương của mẹ.'

Đứa con trai này từ khi còn nhỏ đã rất bướng bỉnh, lúc đi học tiểu học hẳn đã biết trộm đồ ăn vặt từ các tiệm bán hàng nhỏ. Sau khi hẳn trộm đồ hẳn còn khoe đồ mình ăn trộm được với mẹ, khi đó mẹ hẳn không hề quát mắng hẳn, ngược lại còn khen hẳn là một đứa trẻ thông minh. Đứa con trai 'thông minh' này bắt đầu trộm cả tiền, đánh nhau, không chuyện ác nào là không làm, mãi cho tới khi,...hẳn giết người rồi để bị bắt.

" Vậy kết thúc câu chuyện như thế nào ? "

" Đứa con đó chết, người mẹ hóa điên. "

Vài ngày sau.

Tại văn phòng đội trưởng.

Tần Uyên ngồi trong văn phòng chỉnh sửa lại hồ sơ vụ án lần trước, mà Mộc Cửu ngồi ở ngay bên cạnh anh...ăn bánh kem.

Sau khi cảm nhận được lần thứ ba đối phương liếc mắt về phía mình, cuối cùng Mộc Cửu cũng ngược mắt lên nhìn, đồng thời cô còn đưa tay che phần bánh kem của mình lại. Rồi còn tự đẩy bản thân mình ra xa một chút, một bộ dáng vô cùng mạnh mẽ bảo vệ đồ ăn.

Thấy thề, Tần Uyên hừ một tiếng: " Đồ keo kiệt. "

Mộc Cửu không hề bị lay động, đồ ăn ngon ở phía trước, chõng thì ngồi phía sau, cô xúc luôn một thìa bánh lớn cho vào miệng.

" Mộc Cửu, đây đã là cái bánh thứ ba rồi. " Tần Uyên lên tiếng nhắc nhở, cũng không phải là anh không cho cô ăn, mà là ăn nhiều đồ ngọt quá sẽ khiến dạ dày không thoải mái.

" Một lần ăn bánh kem không giới hạn số lượng, anh đã đồng ý với em rồi. "

Tần Uyên đưa tay lau sạch vết kem còn dính bên miệng cô: " Đúng là anh đồng ý với em, nhưng trong cùng một ngày em không thể ăn nhiều thế được. "

Mộc Cửu nhú mày lại: " Nói nhiều quá. "

" ... "

Ngoài miệng cô nói như vậy nhưng sau khi ăn xong miếng bánh này, cô cũng nhịn xuống không ăn cái tiếp theo nữa.

Một lát sau, Lam Tiêu Nhã đi tới đây, Mộc Cửu giơ bánh kem ra trước mặt cô mà cô chẳng thèm đoái hoài gì tới miếng bánh, đúng là một tình huống hiếm gặp đấy. Lam Tiêu Nhã chỉ lẩm bẩm trong miệng: " Không nghĩ ra, không nghĩ ra. "

Mộc Cửu nhìn ra được cô có chỗ không đúng: " Chị Tiêu Nhã, làm sao thế ? "

Mắt lần nữa nhìn vào bánh kem, Lam Tiêu Nhã vẫn không nhin được mà ăn một miếng: " Không phải là đã có kết quả giải nhất xổ số tuần trước rồi sao ? "

" Đúng vậy, tiền thưởng lên tới hơn 500 vạn đấy. " Thạch Nguyên Phi bày ra dáng vẻ vô cùng hâm mộ: " Nhưng chuyện tốt thế này sao không rơi trên đầu tôi cơ chứ ? "

Đường Dật ở một bên nghe được: " Nhưng anh Nguyên Phi, anh đâu mua xổ số đâu. "

" Anh chỉ thuận miệng nói như vậy thôi. "

Triệu Cường cũng nhìn về phía này: " Chị, sao thế ? Chị trúng xổ số rồi sao ? "

" Nếu tôi trúng xổ số thì vẻ mặt tôi sẽ như thế này sao ? Tôi sẽ lập tức từ chức không làm nữa luôn. " Lam Tiêu Nhã vừa mới hét lên xong thì thấy Tần Uyên đi ra ngoài, cô lập tức sửa lại câu vừa nói: " Đội trưởng, tôi không có ý này đâu, cho dù Triệu Cường có từ chức thì tôi cũng không từ chức. "

Vô duyên vô cớ cũng bị lôi vào cuộc nói chuyện này, Triệu Cường tỏ ra vẻ oan ức: " Chị, chị nhắc tới em làm gì chứ. "

Nghe cả nửa ngày mà vẫn chưa biết được đáp án cụ thể, ngay cả Trần Mặc cũng mở miệng hỏi: " Rốt cuộc là có chuyện gì ? "

Một đám người kéo ghế lại vây quanh đó để nghe, lúc này Lam Tiêu Nhã mới nói: " Cái người nhận được giải thưởng còn chưa kịp đi đổi lấy phần thưởng thì đã chết rồi. "

" Cái gì ? "

Cơn khiếp sợ qua đi, mọi người bắt đầu suy đoán: " Bị người khác giết sao ? "

" Vì một giải thưởng xố số mà xảy ra vụ án giết người sao ? "

" Có phải vì kích động quá nên đột tử không ? "

Lam Tiêu Nhã lắc lắc đầu, nhẹ nhàng nói ra hai từ: " Tự sát! "

Hai từ này giống như một quả bom hạng nặng ném xuống bầu không khí, sau vài giây im lặng, phản ứng của mọi người càng mãnh liệt hơn: " Cái gì ? "

Mộc Cửu ngồi ngay bên cạnh Triệu Cường, cô bình tĩnh đưa tay bịt lỗ tai mình lại.

" Sao lại tự sát chứ ? "

" Thực sự là không phù hợp với lễ thường, cho nên người nhà nạn nhân không có cách nào tiếp nhận được kết quả này, họ đưa ra đề nghị khám nghiệm thi thể lần nữa. " Cô nói xong liền tự chỉ vào bản thân mình: " Khi đó tôi là người khám nghiệm. "

Trần Mặc: " Kết quả ra sao ? "

Lam Tiêu Nhã thở dài: " Đúng là tự sát mà! "

Triệu Cường nghe xong thì liếc nhìn cô một cái, do dự một lúc rồi mở miệng: " Chị, trước tiên chị đừng tức giận, có thể là... "

" Im miệng! " Lam Tiêu Nhã trừng mắt, liếc xéo hằm một cái: " Tôi biết cậu muốn nói cái gì, không riêng gì báo cáo khám nghiệm tử thi, sau khi điều tra hiện trường xong bọn họ cũng kết luận là tự sát. "

Triệu Cường lập tức làm động tác khóa miệng lại, ngoan ngoãn ngồi im.

" Cho nên càng nghĩ tôi càng nghĩ không ra. " Lam Tiêu Nhã lại ăn thêm một miếng bánh kem nữa, mùi vị ngọt ngào tràn ngập trong khoang miệng, cô nghĩ thầm, quả nhiên đồ ngọt vẫn là liều thuốc chữa bệnh tốt nhất.

Toàn bộ câu chuyện Mộc Cửu đều không nói lời nào, cô yên lặng ăn thêm vài miếng bánh kem nữa.

Đường Dật suy đoán: " Có phải tinh thần người đó chịu đả kích gì không ? Lập tức rơi vào tình trạng hỗn loạn. "

" Có thể đấy. "

Đang nói chuyện thì Hồng Mi bước vào văn phòng, vừa thấy sắc mặt Hồng Mi, Lam Tiêu Nhã liền run lên, cô vừa khám nghiệm tử thi xong đấy: " Chị Mi, không phải là có vụ án nữa đấy chứ ? "

Hồng Mi nhún vai, tỏ vẻ mình cũng không còn cách nào khác: " Mọi người, chúng ta có vụ án mới rồi. "

Hơn một tiếng sau, tổ trọng án có mặt tại nơi cần đến.

Thi thể được phát hiện nằm bên cạnh bờ sông. Hẳn là nạn nhân đã tử vong cách đây mấy ngày rồi, hơn nữa do nguyên nhân thời tiết nên nó ảnh hưởng trực tiếp tới việc phân hủy xác chết. Chưa đi tới gần họ đã ngửi được mùi hôi thối, mà khuôn mặt của nạn nhân đã hoàn toàn bị hủy.

" Người phát hiện ra thi thể là một người công nhân đi xe tới gần chỗ này, trước mắt, thân phận nạn nhân vẫn chưa được xác định. Tôi đã liên hệ với người quản lý nhà xưởng ở gần đây, họ cũng đã trả lời cho chúng ta rồi, ở đó không có công nhân nào mất tích cả. "

Lam Tiêu Nhã ngồi xổm xuống kiểm tra tình trạng thi thể: " Nạn nhân tử vong ít nhất một tuần nay rồi, khuôn mặt bị tổn thương nghiêm trọng, sau đầu còn có một vết thương nữa, xem xét miệng vết thương thì hẳn nó do một hung khí dạng như búa gây ra. "

" Cố ý phá hủy toàn bộ khuôn mặt nạn nhân, có thể hung thủ không muốn chúng ta phát hiện ra được thân phận nạn nhân. "

" Đội trưởng, tôi đã đi xem qua rồi, bốn phía xung quanh đây đều không có thiết bị theo dõi. Nhưng mà, cửa nhà xưởng ở cách đây không xa có lắp đặt thiết bị theo dõi, có thể là sẽ quay được chút gì đó. "

" Được, tôi biết rồi. "

Theo thói quen, Tần Uyên nhìn về phía Mộc Cửu, anh muốn biết cô có phát hiện ra cái gì mới không. Cuối cùng, anh phát hiện ra ánh mắt cô đang nhìn chăm chăm vào mu bàn tay nạn nhân, mà trên đó có một hình xăm.

" Làm sao thế ? "

Mộc Cửu nhíu mi, cô mở miệng: " Cái hình xăm này hình như em đã thấy ở đâu rồi. "

Triệu Cường đứng một bên cũng nhìn tới: " Hình xăm ? Hình xăm này hình như hơi xấu đấy. "

Cái cảm giác này làm cô không thể làm lơ nó được, nhưng cô thật sự không nhớ nổi là mình đã thấy nó ở chỗ nào.

Triệu Cường nghiêng đầu, hần nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Mộc Cửu, nhưng cả gương mặt cô nhả lại, bộ dáng có chút buồn cười. Hần buồn cười nhưng cũng không dám cười thành tiếng, đành phải nhin cười.

Lam Tiêu Nhã đứng dậy, cô bắt gặp ngay vẻ mặt của Triệu Cường, ghét bỏ nói: " Sao bộ dạng của cậu trông giống sắp nhin không được thế ? "

Triệu Cường: " ... "

Nhiệm vụ điều tra hiện trường kết thúc, tổ trọng án quay trở lại văn phòng. Thạch Nguyên Phi và Trần Mặc đi tới chỗ nhà xưởng để xem camera giám sát. Mà kinh ngạc hơn là, sau khi Đường Dật nhìn thấy ảnh chụp thi thể, cậu cũng cảm thấy hình xăm này khá quen mắt.

" Cái hình xăm này hình như tôi đã thấy ở đâu rồi. "

" Đây là chuyện gì thế ? "

Đã có hai người nói từng bắt gặp hình xăm này rồi, Tần Uyên nghe vậy liền bảo Thạch Nguyên Phi đi điều tra một chút về hình xăm này. Đúng lúc đó, Lam Tiêu Nhã từ bên ngoài đi vào, trong tay cô cầm túi vật chứng trong suốt.

" Đây là thứ tôi phát hiện trong túi quần áo của nạn nhân, là một tấm vé xổ số. "

" Lại là xổ số ? "

Sắc mặt Lam Tiêu Nhã vô cùng nghiêm túc: " Nhưng đây là một tấm vé xổ số từ tám năm về trước. "

NGƯỜI ĐIỀU KHIỂN TÂM LÝ III

Dực Tô Thức Quý

[Q3] Chương 17: Con Số May Mắn (2)

Edit : Cải Trắng

[Q3] Chương 17 : Con số may mắn (2) - Vé số

" Xổ số tám năm trước ? "

Lam Tiêu Nhã gật đầu, nói: " Lúc đầu tôi cũng tưởng mình nhìn lầm, nhưng sau vài lần xác nhận thì nó đúng là tám năm trước. "

Tần Uyên nhận lấy túi vật chứng, nhìn nhìn tấm vé xổ số đặt ở bên trong túi. Dù sao cũng đã qua tám năm rồi, tấm vé xổ số này khó tránh khỏi có chút khó nhìn, giấy vé đã ngả sang màu vàng, ngay cả cái đóng dấu hay chữ trên giấy cũng dần bay mất màu. Nhưng vẫn có thể thấy được, người sở hữu tấm vé này rất yêu quý nó, còn nghĩ mọi biện pháp để có thể giữ nó lại.

" Tại sao lại mang theo một tấm vé xổ số từ tám năm trước chứ ? " Triệu Cường nói, trong đầu hần bồng hiện lên một khả năng khác: " Đội trưởng, hay là tấm vé này do hung thủ nhét vào ? "

Thạch Nguyên Phi lập tức quay đầu lại hỏi hần: " Vậy hung thủ đem tấm vé số đấy để vào túi nạn nhân làm gì chứ ? "

Triệu Cường trợn mắt lên: " Tôi không phải hung thủ, làm sao tôi biết được đây ? "

Đường Dật ở một bên thò người qua xem, trong lòng đang nhớ tới bảy chữ số trên tấm vé số đó: " Cái dãy số này....A! " Cậu đột nhiên hét to lên một tiếng: " Dãy số này không phải là dãy số của giải nhất sao ? "

Mọi người đều khiếp sợ: " Hả ? Thật hay giả đấy ? "

Tuy rằng Lam Tiêu Nhã đã xem qua dãy số trên tấm vé, nhưng cô đã không nhớ rõ dãy số đó có những số nào rồi: " Tôi chỉ nhớ ở quả cầu màu đỏ đầu tiên là số 3, còn quả cầu màu lam ở cuối cùng là số 2 thôi. "

Thạch Nguyên Phi nghe xong lập tức đi tra, sau khi nhìn thấy bảy chữ số

trên tấm vé cùng bày chữ số tra được, hấn trợn mắt há hốc mồm, miệng không thể khép được: " Trời ơi! Đúng là như vậy đấy!! Không lệch đi một số nào cả! "

Kết quả, tấm vé xổ số tám năm trước và giải nhất của kỳ xổ số hiện tại giống nhau y như đúc. Đương nhiên, đây không phải là điều khiến mọi người ngạc nhiên nhất, mấu chốt chính là, người có tấm vé xổ số từ tám năm trước đã tử vong, ngay cả người đoạt giải nhất của xổ số kỳ này cũng đã tự sát mấy ngày hôm trước.

Hai tấm vé xổ số, hai nạn nhân, hai thi thể.

Đây đều là trùng hợp sao ?

Không đâu, giữa hai người chắc chắn có liên hệ nào đó.

Lam Tiêu Nhã bắt đầu hơi nghi ngờ: " Không phải chứ.... Chẳng lẽ cái người trúng giải nhất kia không tự sát ? "

" Cũng chưa thể chắc chắn được. " Thi thể đó đã trải qua hai lần khám nghiệm tử thi rồi, hơn nữa trong lúc điều tra hiện trường, xác suất xuất hiện những phán đoán sai lầm là bằng không. Tần Uyên vẫn cảm thấy nguyên nhân dẫn đến cái chết không thể sai được: " Nhưng mà chúng ta có thể tra xem lúc còn sống liệu hai nạn nhân có quen biết gì nhau không ? "

Người trúng giải nhất xổ số kỳ này tên là Tiền Thư Minh, 41 tuổi, làm việc ở công ty bảo vệ, bảy năm trước hấn kết hôn, nhưng mà đã ly hôn từ hai năm trước rồi. Hấn còn có một đứa con gái mới lên năm, đứa bé được sống với mẹ. Sau khi ly hôn, Tiền Thư Minh để nhà của mình lại cho vợ cũ, còn hấn chuyển về sống cùng với mẹ mình.

Mẹ của Tiền Thư Minh không thể tiếp thu được sự thật là con trai mình đã tự sát, bệnh tim của bà tái phát nên phải nhập viện. Hiện giờ, thân thể và tinh thần của bà không thích hợp với việc tiến hành tra hỏi, vì thế, Tần Uyên và Mộc Cửu tới tìm vợ cũ của Tiền Thư Minh, Tiêu Vũ.

Nhìn thấy Tần Uyên đưa giấy chứng minh thân phận xong, trên mặt Tiêu Vũ hiện lên rõ vẻ phiến chán, bởi vì chồng cũ của cô đột nhiên tự sát một cách kỳ lạ, thế nên cảnh sát đã đi tìm tới cô rất nhiều lần rồi.

Với lần này, cô rất là bất mãn: " Tôi đã nói với các người rất nhiều lần rồi, tôi không biết vì sao anh ta lại tự sát, việc anh ta trúng thưởng anh ta chưa

hề nói cho tôi nghe. Chuyện này là tôi nghe được từ cảnh sát đấy, huống hồ, khi anh ta tự sát thì tôi còn đang ở nhà với con gái đấy. "

" Cô Tiêu, chắc là có hiểu lầm gì ở đây rồi. Chúng tôi tới đây không phải vì chúng tôi nghi ngờ cô, chỉ là muốn hỏi một chút về việc của chồng cô khi còn sống. "

Tần Uyên nói xong, sắc mặt Tiêu Vũ mới dịu được đi một chút. Cánh cửa được mở ra, cô dẫn bọn họ đi vào trong nhà: " Tôi không hiểu lắm, không phải Tiền Thư Minh đã tự sát rồi sao, mấy người còn điều tra cái gì nữa ? "

" Bởi vì vẫn còn điểm nghi vấn. "

Tiêu Vũ thở dài, cô đưa hai người vào phòng khách, chỉ vào sofa và nói: " Ngồi đi. "

Vừa mới ngồi xuống, Tần Uyên lập tức vào chủ đề chính: " Có phải Tiền Thư Minh rất thích mua xổ số không ? "

Nói đến xổ số, Tiêu Vũ lại cảm thấy tức giận: " Đúng vậy, đúng là rất say mê, mỗi một kỳ xổ số anh ta đều mua vé. Mỗi tháng, tiền đổ vào việc mua vé xổ số đều phải hơn một nghìn đấy. Nhưng ít nhất anh ta cũng có vài lần trúng được giải ba, có được tiền thưởng rồi anh ta lại dùng số tiền đó để đi mua xổ số. Vì việc này, tôi với anh ta đã cãi nhau không biết bao nhiêu lần, tôi còn tưởng rằng sau khi có con anh ta sẽ thay đổi. Không ngờ rằng vẫn chứng nào tật nấy. "

" Cô biết anh ta bắt đầu mua xổ số từ lúc nào không ? " Mộc Cửu vừa mới hỏi xong, cô liền phát hiện ra có một đứa nhỏ đang ở đây, từ phía bên cạnh sofa thò ra cánh tay nhỏ, còn kéo kéo lấy góc áo cô.

Mộc Cửu nghiêng đầu nhìn lại, cô liền nhìn thấy một bé gái đang ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nhánh chớp chớp nhìn chăm chăm vào cô.

Vẻ mặt Mộc Cửu không chút cảm xúc nào, cô nhìn chăm chăm cô bé, nhưng cô bé đó lại không sợ cô chút nào, vài giây sau cô bé đó mở miệng, còn ngọt ngào gọi một tiếng: " Chị gái xinh đẹp. "

Tiêu Vũ thấy thế, vội nói: " Nini, đến đây với mẹ nào. "

Đứa bé đó không thèm để ý tới mẹ mình, ngược lại, cái miệng nhỏ còn hơi chu lên: " Ôm một cái. "

Mộc Cửu: " ... "

Tuy rằng cô đã có bạn nhỏ Tần rồi, nhưng cô vẫn không có thói quen chủ động đi ôm những đứa trẻ nhỏ xa lạ. Nhưng cô nhìn thấy được khloe miệng cô bé đó xụ xuống, như là muốn nói, nếu Mộc Cửu không ôm cô bé, thì ngay lập tức cô bé sẽ khóc loạn lên. Đến lúc đó, cô bé khóc sẽ ảnh hưởng tới chính sự.

Không tới hai giây sau, Mộc Cửu cũng vươn tay về phía cô bé.

" Cô Tiêu, vẫn là vấn đề vừa rồi. " Lúc trước bị cắt ngang, Mộc Cửu không thể không lặp lại lời nói ban nãy: " Anh ta bắt đầu mua xổ số từ mấy năm trước ? "

Tiêu Vũ nhìn thấy con gái mình ngoan ngoãn ngồi trên đùi Mộc Cửu, cô cũng không có ý định ôm con trở về nữa, cô trả lời: " Trước khi chúng tôi quen nhau thì anh ta đã có thói quen mua xổ số rồi, hẳn là khoảng tám chín năm gì đó, ừ, không thể ngắn hơn đâu. "

" Vậy anh ta có người bạn nào giống mình không, cũng kiểu vô cùng thích mua xổ số ? " Tần Uyên cảm thấy, có khi lại là nạn nhân hôm nay mới phát hiện được gần bên nhà xưởng.

Nhưng mà, câu trả lời của Tiêu Vũ lại khiến anh thất vọng: " Chuyện này tôi không hề nghe anh ta nhắc tới. Nói thật, tôi cũng không quan tâm lắm. Năm đó, trong lúc cãi nhau, bởi vì tôi tức giận nên tôi đã cầm nguyên một xấp vé xổ số từ mấy năm trước của anh ta để xé, chỉ có như thế mà anh ta đánh tôi! Sau đó, chúng tôi ly hôn, nếu không phải tại mấy tấm vé xổ số đó thì gia đình tôi sẽ biến thành như này sao ? "

Trong cơn oán giận của cô, Tần Uyên lại bắt được tin tức quan trọng: " Xổ số mấy năm trước, cô có nhớ cụ thể là năm nào không ? "

" Là lúc trước khi chúng tôi biết nhau, theo như tôi nhớ thì chắc là tám năm trước. " Còn thời gian cụ thể là thế nào thì Tiêu Vũ không nhớ.

Tần Uyên lập tức hỏi: " Vậy dãy số đó là gì ? "

" Chính là dãy số trúng thưởng lần này đây. Anh ta vẫn luôn nhớ tới dãy số này.. " Tiêu Vũ còn thấp giọng lẩm bẩm: " Mua bao nhiêu năm như vậy đều không trúng, vất vả lắm lần này mới trúng được giải nhất, không ngờ còn tự sát, đúng là... "

Mộc Cửu cắt ngang lời Tiêu Vũ đang lẩm bẩm: " Cho nên, từ tám trước cho

tới bây giờ, anh ta chỉ mua duy nhất một dãy số thôi hả ? "

" Đúng vậy, anh ta nói, đây là con số may mắn của mình. "

Table of Contents

Mục lục

Lời Giới Thiệu

- [Q1] Chương 1: Mở Màn Sự Tử Vong.(1).
- [Q1] Chương 2: Mở Màn Sự Tử Vong.(2).
- [Q1] Chương 3: Mở Màn Sự Tử Vong.(3).
- [Q1] Chương 4: Mở Màn Sự Tử Vong.(4).
- [Q1] Chương 5: Mở Màn Sự Tử Vong.(5).
- [Q1] Chương 6: Mở Màn Sự Tử Vong.(6).
- [Q1] Chương 7: Mở Màn Sự Tử Vong.(7).
- [Q1] Chương 8: Mở Màn Sự Tử Vong.(8).
- [Q1] Chương 9: Mở Màn Sự Tử Vong.(9).
- [Q1] Chương 10: Mở Màn Sự Tử Vong.(10).
- [Q2] Chương 11: Bản Năng.(1).
- [Q2] Chương 12: Bản Năng.(2).
- [Q2] Chương 13: Bản Năng.(3).
- [Q2] Chương 14: Bản Năng.(4).
- [Q2] Chương 15: Bản Năng.(5).
- [Q3] Chương 16: Con Số May Mắn.(1).
- [Q3] Chương 17: Con Số May Mắn.(2).